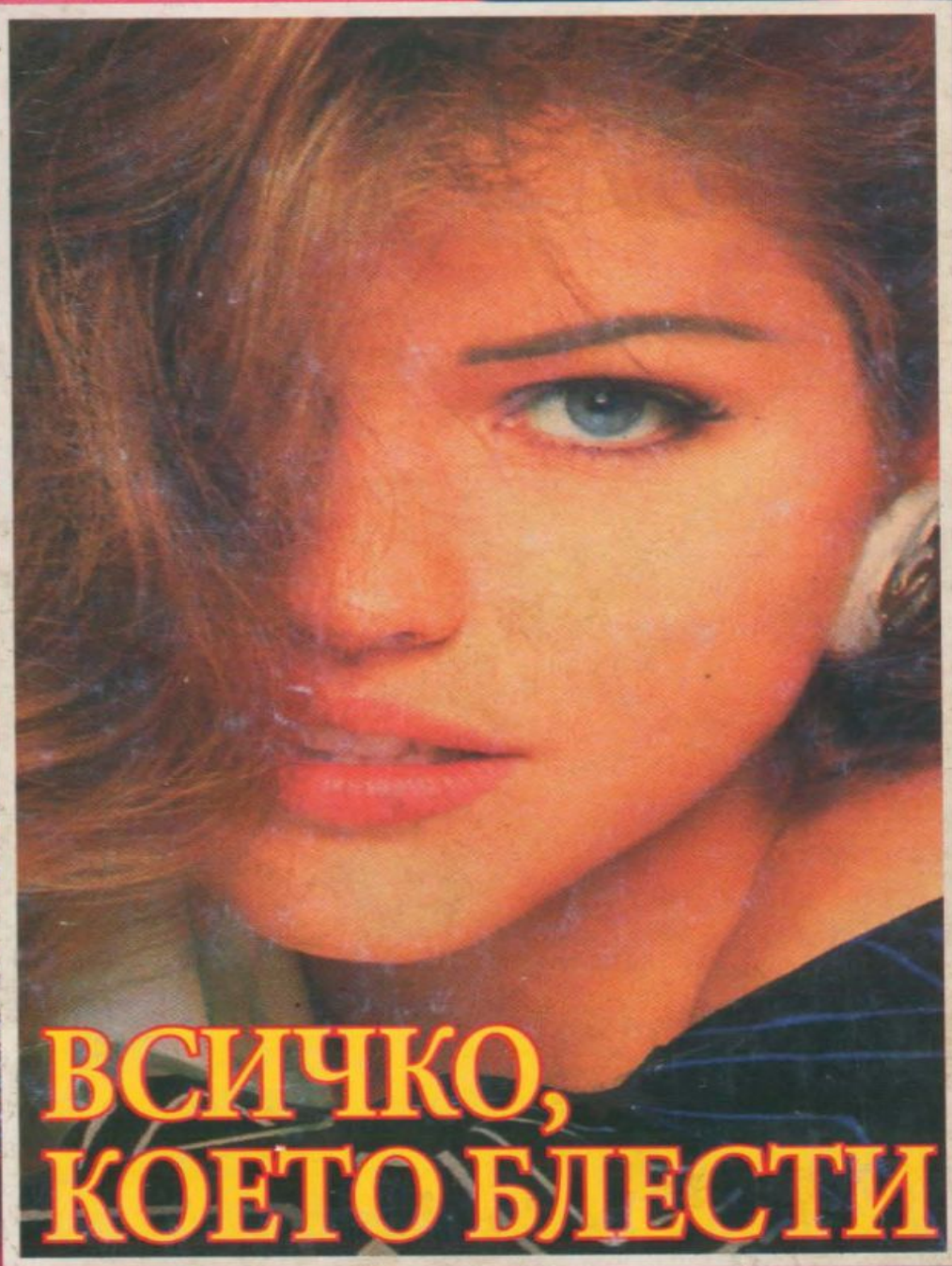

СЮЗЪН КАЙЛ

«световни автори»

ВСИЧКО,
КОЕТО БЛЕСТИ

СПИВО

СЮЗЪН КАЙЛ ВСИЧКО, КОЕТО БЛЕСТИ

Превод: Евдокия Минковска

chitanka.info

Не всичко, което блести, е злато. Истинското злато в живота е радостта и чудото на споделената любов, която с всеки изминал ден искри все по-ярко.

Световноизвестната американска писателка Сюзън Кайл започва кариерата си като журналистка и в продължение на шестнадесет години сътрудничи на редица ежедневни и седмични издания. Първият ѝ любовен роман излиза през 1979 год. и ѝ донася огромна популярност. Понастоящем пише за три големи нюйоркски издателства: „Силует Букс“, „Фосет Букс“ и „Уорнър Букс“.

Сюзън Кайл е седемкратна носителка на Националната награда за бестселъри на „Уолдънбукс“. Повече от осемдесет нейни книги както с историческа, така и със съвременна тематика са преведени в страни от петте континента. В Япония е номинирана в престижната класация „ТОП-20“ за автори на любовни романи. Сред общо 23-те ѝ литературни отличия има четири награди „Далтън“ за най-големи продажби, три награди на критиката на списание „Романтик Таймз“, две регионални награди „Маги“, три награди „Сребърна писалка“ в клас „Affaire de Coeur“, присъждани на десетте най-добри автори според читателския интерес, две златни и една сребърна грамоти в същия клас, както и една награда „Букрак“ за любовен роман с най-големи продажби. През 1994 год. получава наградата на сп. „Романтик Таймз“ за цялостното си творчество. Всички нейни романи постоянно заемат челни места в бестселър листите за сериите любовни романи на „Уолдънбукс“.

Като утвърден автор Сюзън Кайл е представена в няколко литературно-критически изследователски труда: „Първите дами на любовта“ от Катрин Фолк, „Любовни слова“ от Айлийн Фалън, „Автори на исторически и съвременни любовни романи през XX век“ на „Сейнт Джеймс Прес“, „Съвременни автори“ на „Гейл Рисърч Инкорпорейтид“ и в двата международни справочника — за литература и за бизнес — „Кой кой е?“ на „Мелроуз Прес“, Кеймбридж, Великобритания. За Сюзън Кайл известният критик Джон Холдън казва: „Тя написа най-нежните страници в американската литература“.

Сюзън Кайл членува и развива активна дейност в Съюза на американските писатели. В свободното си време се занимава с градинарство и астрономия, свири на пиано, учи френски и испански езици. Омъжена е от 1972 год. за Джеймс Кайл, от брака си имат един син — Блейн Едуард — роден през 1980 год. В момента е студентка последен курс по история със специализации по антропология и

испански език в Пидмонт Колидж, Джорджия, и до края на 1995 год. ще се дипломира с бакалавърска степен по история.

Живее и твори в малко планинско градче с прекрасна природа в щата Джорджия.

ПРОЛОГ

Яркото слънце сипеше горещите си лъчи над малкия град Хармъни, Тексас. Айвъри Кийн току-що бе подстригала косата си и русите ѝ къдрици отразяваха светлината в златисто, подчертавайки приятното излъчване на лицето ѝ.

Марлийн стоеше на разкривената веранда и я гледаше. Безупречната кожа на дъщеря ѝ и красивите тъжни сиви очи ѝ напомняха колко е остаряла, като засилваха омразата към собственото ѝ дете. Пое жадно дим от цигарата си. Евтината козметика не можеше да прикрие многобройните бръчици около силно начервените ѝ устни, причинени от дълги години пушене.

„Ако Айвъри бе приела работата като манекенка, парите щяха да стигат и за маркови коректори, но глупачката за първи път в живота си се заинати и реши да кандидатства в школата по моден дизайн в Хюстън... И на всичкото отгоре, я приеха“ — мислеше си мрачно.

— Завърши училище преди две години. Всички там ще са помлади от теб. — Надеждата, че Айвъри ще размисли в последния момент все още не бе я напуснала. — Не можеш една маса да подредиш, да не говорим, че нямаш никакви обноси.

— Ще се науча. Не съм толкова тъпа. — Типично по южняшки Айвъри леко провлачваше думите.

„Ще трябва да науча всичко, на което ти не си ме научила.“ Мислите се рояха в главата ѝ, докато стоеше пред къщата и чакаше съседа, който щеше да я откара до автобусната спирка. Майка ѝ никога не бе изтрезнявала достатъчно, за да я научи на нещо друго, освен да носи бутилки и чаши, и да слугува на любовниците ѝ. Въпреки жегата, студени тръпки полазиха по гърба на Айвъри и тя отправи безгласна молба към съседа: „Моля ти се, идвай по-бързо, докато не е намерила начин да ме спре“.

— Нямаш никакви прилични дрехи. — Майка ѝ продължаваше да нарежда от верандата, издокарана в някакъв моден парцал — подарък от последния ѝ обожател.

Айвъри сама бе ушила своята памучна рокля и, макар че беше евтина, моделът бе оригинален, а изработката съвсем прилична.

„Малката наистина може да шие, но дявол знае, защо си е наумила, че притежава талант и достатъчно индивидуалност, за да стане моделиер.“ Тази мисъл изведнъж развесели Марлийн. Знаеше, че на младини и тя би постъпила така, стига да можеше да шие и да не се страхуваше толкова, че всеки божи ден ще се пребива от работа.

Слабичките ръце на Айвъри се вкопчиха още по-здравно в ожуления куфар.

— Ще се справя! Мога да работя.

Всъщност, откакто бе станала достатъчно голяма, за да може да се труди, майка ѝ бе положила всички усилия, тя да не скучае. Иронията в гласа ѝ, обаче, изобщо не стигна до съзнанието на Марлийн. Беше рано сутринта, вече бе поела първата си доза джин и, общо взето, в момента се чувстваше прекрасно.

— И да ми прашаш пари! Предполагам, няма да ти е приятно, съседите да научат, как ме оставяш да умра от глад.

Айвъри искаше да я попита как изобщо би могла да я zlepостави повече пред хората в града, но избавлението беше толкова близо, че едва ли си струваше, да започва спор точно в този момент.

— Ще се върнеш — добави Марлийн самодоволно, изпускайки облак цигарен дим, — без мен си заникъде.

Айвъри стисна зъби. „Този път няма да се хвана!“ Вече бе на двадесет години и бе успяла да завърши гимназия, въпреки че ходеше на работа, и въпреки пристрастеността на майка ѝ към алкохола. Опитваше се да я разбере, да ѝ помогне, да се справи с проблема, но не успя. Освен това, се случиха неща, които трудно би могла да ѝ прости, камо ли да ги забрави. Накрая реши да послуша съвета на домашния лекар и да напусне Хармъни, преди Марлийн да е съсипала и нейния живот. Не се гордееше, че си тръгва от единствения близък човек, който имаше, но от друга страна, влиянието на майка ѝ бе твърде силно, за да наложи собствената си воля. Трябваше да се махне, докато бе възможно, и ако завършеше успешно курса за моделиери, с упорит труд сигурно щеше да намери начин, да се измъкне от мизерията, белязала целия ѝ живот.

Погледът ѝ се зарея в далечината и в мислите ѝ оживяха ученическите дни. Спомни си съучениците, които ѝ се присмиваха и я

подиграваха за дрехите, за порутената им къща, за баща ѝ, който бе неграмотен изполичар. Всички знаеха, че Марлийн се е омъжила за него, защото е забременяла на четиринадесет години, и това се отразяваше и на отношението им към Айвъри. Малко след смъртта на баща ѝ, майка ѝ бе станала любовница на един от най-богатите мъже в града и още тогава бе набедила Айвъри за безсрамна малка крадла. Парите на любовника позатвориха устата на клюкарите, но момичето си остана аутсайдер в малката общност — никъде не я желаеха и се отнасяха с презрение към нея. Сега имаше шанс да започне всичко отново, на място, където не я познаваха, и тя беше твърдо решена да се възползва от него.

— Ще се върнеш — повтори злорадо Марлийн, когато колата най-сетне се появи.

Сърцето на Айвъри биеше лудо. Без да изпуска куфара от потните си длани, тя хвърли последен поглед към мизерната олющена къща с разкривена веранда и към майка си, облечена в крещяща рокля, силно гримирана и с боядисана в гарвановочерно оредяла коса. Някога Марлийн бе красива, но сега от нея бе останала само жалка карикатура на предишната жена. Алкохолът отдавна бе размътил блясъка на сините ѝ очи, а след смъртта на богатия ѝ любовник в началото на годината, бе започнала да пие още повече. Парите, които ѝ бе оставил, свършваха, скоро трябваше да се намери някой да я издържа и тя много разчиташе на дъщеря си в това отношение.

Айвъри възнамеряваше да замине, колкото се може по-далеч от разрушителното влияние на майка си и от презрителните погледи на съседите. Смяташе някой ден наистина да се върне, но облечена в кожи и накичена с диаманти. Тогава никой не би посмял да я унижава.

Новият форд спря пред къщата сред облак прах. Съседът, мъж на средна възраст, се пресегна и отвори вратата:

— Скачай вътре, момиче, закъсняваме!

— Здравей, Бартли — изчурулика Марлийн сладко, облягайки се на прозореца, — изглеждаш страхотно.

Бартли се усмихна:

— Здравей, хубавице.

— Отбий се да пийнем нещо, когато си свободен. Ще бъда много самотна, след като единствената ми дъщеря ме изоставя.

— Майко!

Опитът на Айвъри да възрази не успя и Марлийн продължи:

— Навила си е на пръста, че иска да стане дизайнер, и изобщо не я е грижа, че старата ѝ болна майка остава съвсем сама.

— Семействата Блейк и Харис живеят на две крачки, а и ти си абсолютно здрава.

— Така ти изнася! Не забравяй да ми пишеш, Айвъри, и... внимавай да не се забъркаш в някоя каша. За разлика от мен, хората едва ли ще проявят разбиране когато... Е, когато изчезват пари.

Айвъри се изчерви. Никога в нищо не се бе забърквала, но майка ѝ бе успяла да убеди повечето местни жители, че дъщеря ѝ я краде. Поне в Хюстън щеше да започне всичко на чисто.

— Майко, аз не крада!

Марлийн се усмихна мило на Бартли и кокетно извъртя очите си нагоре.

— Разбира се, скъпа.

Борейки се с желанието си, да провери, дали портфейлът му е все още на мястото си, Бартли смотолеви, че е време да тръгват.

— Доскоро, Марлийн.

— Чао, скъпи. — Марлийн погали ръката на дъщеря си. — Бъди добро момиче.

Айвъри не ѝ отговори. Радостта и болката се сляха в душата ѝ, когато колата най-после потегли и тя си спомни страданието и униженията, които бе преживяла. Колко различно би било всичко, ако майка ѝ поне малко я обичаше. Знаеше, че Хюстън не е рай, но той ѝ даваше възможност, да си изгради по-добро бъдеще. Закле се никога повече да не поглежда назад.

ГЛАВА ПЪРВА

Здрачи се и ноемврийският въздух стана леденостуден. Мъглата се стелеше като безкраен воал над мрачните улици на Куийнс, украсявайки с млечнобял ореол ярките светлини на уличните лампи. Айвъри се загъна в избелялото си палто от туид и се сгуши до момчето на тясното стълбище в приюта за бездомни. Красивите ѝ очи, като че ли уплашени от гледката на мрачните опушени фасади на сградите и мръсните улици, се зареяха към небето, търсейки милионите звезди, които тази вечер не се виждаха. „Някога — обеща си тя, — ще надмогна безнадеждността и ще имам всичко.“ Всъщност, мечтата ѝ вече не бе просто недостижим мираж. Беше спечелила националния конкурс за млади дизайнери и наградата ѝ беше осигурено работно в „Келс-Мередит Инкорпорейтид“ — голяма модна къща в Ню Йорк. Сега вече всичко зависеше само от нея.

— За какво си мислиш, Айвъри?

Тя погледна към тъмната дребна фигурка до себе си. Къдравата коса на Тим едва се подаваше изпод големия, прояден от молци каскет. Якето му беше по-одърпано и от нейното палто, а обувките му — натъпкани с картон, за да запушва дупките по подметките. Едно зъбче не беше на мястото си. Пияният му баща го бе избил, преди да дойде в приюта.

— Мисля си за една чиста топла стая, Тим. — Айвъри го прегърна нежно и го притисна към себе си, за да го стопли. — Освен това, си мисля и за много вкусна храна, за една кола и за едно ново палто... за теб.

— О, Айвъри, нямам нужда от палто. С това ми е добре. — Черните му очи заблестяха, когато ѝ се усмихна.

Айвъри помнеше тази усмивка. Тим я посрещна с нея при първото ѝ посещение в приюта. Бе дошла с приятелката си Ди, която от време на време работеше тук като доброволка. Мястото твърде много напомняше за нещастното ѝ детство в Тексас, но след като се

запозна с хората, предразсъдъците ѝ се стопиха и тя с радост прие да работи веднъж седмично по за няколко часа в приюта.

Тогава Тим пак седеше на стълбите и Айвъри седна при него, да си побъбрят, докато Ди свърши смяната си. Момчето живееше в приюта с майка си и с двете си сестри и всяка събота я чакаше. Когато имаше възможност, Айвъри му носеше сладкиши, а понякога и по-практични подаръци, като шапка и ръкавици, например. Не че майка му не се грижеше за него. Тя много го обичаше и правеше всичко по силите си, той да е добре, но имаше още едно малко дете и бебе кърмаче, а работата ѝ бе съвсем ниско платена. Поне имаха покрив над главите си, колкото и мизерен да бе той.

— Бих искал да имам стая... — Тим размишляваше на глас, прекъсвайки нейните мисли — ... и котка. Тук не позволяват да се гледат котки.

— Да, зная.

Настъпи кратко мълчание и после Тим добави:

— Намерих си нов приятел.

— Така ли?

— Казва се Джейк. Понякога нощува тук. Работил е като носач в една шивашка фабрика. Какво правят носачите, Айвъри?

— Ами, сигурно е носил скроените платове, да ги зашият.

Обяснението не беше много сполучливо, но Тим го прие, защото Айвъри също работеше в такава фабрика. Наистина, не беше работата, за която си мечтаеше, но ѝ позволяваше да се издържа сама.

— Преместили са фабриката в Мексико и сега той не може да си намери друга работа, защото не знае да чете и да пише. Затова се дрогира.

Изненадана, Айвъри го притисна още по-силно към себе си.

— Ти нали не мислиш, че това е хубаво?

Тим поклати глава.

— Аз не бих го правил. Мама каза, че е гадно и можеш да пипнеш СПИН от мръсните игли. — Погледът му беше тревожен. — Вярно ли е?

— Кое да е вярно? Да се заразиш от употребявани игли? Възможно е, но ти няма защо да се страхуваш.

Айвъри се стараеше, думите ѝ да звучат, колкото може по-авторитетно, но ѝ стана страшно, че едно осемгодишно дете може да

знае толкова за грозната страна на живота.

Тим въздъхна:

— Много е лошо да си беден точно сега, нали Айвъри?

Тя приглади една гънка на каскета му и за сетен път ѝ се дощя да можеше да направи повече за Тим и семейството му. Въпреки че сега живееше прилично, не бе забравила безизходицата на бедността, когато не можеш да очакваш нищо, освен още по-тежки лишения. За съжаление, от заплатата ѝ не оставаше почти нищо, след като платеше наема си и пратеше пари на майка си в Тексас.

— Винаги е лошо да си беден, Тим, но нека забравим сега за това. Мисис Хорст ми даде джинджифилов сладкиш. Искаш ли да хапнеш малко с чаша мляко?

Очите му светнаха:

— Айвъри, ти си страхотна!

„Келс-Мередит Инкорпорейтид“ се намираше на Седмо авеню в индустриалната зона. Това бе старо предприятие, което най-новата сензация във финансовия свят — Къри Келс — бе наскоро купил и реорганизирал. Айвъри не го бе виждала лично, но съдейки по страхопочитанието, което изпитваха всички служители към него, той явно бе много влиятелна личност.

Къри Келс прекарваше по-голямата част от времето си в главния си офис на Уолстрийт. Той не се занимаваше с ежедневните проблеми на модната къща и се отбиваше само от време на време да види как стоят нещата.

Айвъри често си мислеше какво е усещането, да се возиш в лимузини и да се храниш в най-скъпите ресторанти. Беше положила огромни усилия, да подобри произношението си и светските си маниери, но все не се откриваше случай, да се изяви в по-изискано общество. Мечтите ѝ да пожъне мълниеносни успехи в света на висшата мода, угаснаха още с пристигането ѝ в Ню Йорк, тъй като първото място в конкурса ѝ осигуряваше работа като асистентка на една от моделиерките в „Келс-Мередит“, а това бе твърде далеч от относителната независимост на младшите моделиери, към която така отчаяно се стремеше. Знаеше, че са нужни години къртовски труд и за

най-малкото повишение, и въпреки това, бе имала дързостта да се надява, че с таланта си ще може да пробие по-бързо.

За съжаление, моделите, които изобщо стигаха до бляскавите ревюта, бяха тези на главните дизайнери в компанията. Айвъри нямаше право да предлага дори идеи, защото според мис Вирджиния Рейнс, на която бе пряко подчинена, все още бе твърде млада и неопитна, за да направи нещо прилично. Работата ѝ беше, да прави скици на моделите, да подбира аксесоари за ревютата и да уговаря бизнес срещите на мис Рейнс. Тъй като бе само на 22 години, шефката ѝ не желаше да ѝ повери дори срещите с клиентите и бе невероятно предубедена към всяко предложение, излязло от Айвъри, макар че тя самата не бе създавала нищо оригинално от години.

Днес Айвъри отиваше на работа в прекрасно настроение. Имаше няколко много добри идеи за линията на лятната колекция, която щеше да бъде представена през януари. Носеше папката си, за да покаже скиците на мис Рейнс и въпреки че бе малко вероятно тя изобщо да ги погледне, вроденият ѝ оптимизъм поддържаше бодростта ѝ.

На една пряка от компанията имаше малка църква и Айвъри внезапно се спря пред нея, заинтригувана от много необичайна гледка: някакъв мъж, наметнат със скъпо сиво палто, седеше на стълбите и се взираше в празното пространство пред себе си с единственото си око. Другото бе покрито с черна превръзка, пресичаща привлекателното му лице. „Прилича на филмова звезда“ — беше първата ѝ мисъл, и то не без основания, защото непознатият имаше чуплива черна коса, чудесен тен и правилни черти. Ръцете, които лежах в скута му бяха изящни и добре поддържани. Странен готически пръстен с рубин украсяваше кутрето на дясната му ръка, а под безупречно белия маншет на ризата му проблясваше златен часовник. Имаше вид на човек, който дълбоко страда, но минувачите само хвърляха любопитни погледи и отминаваха — тук беше опасно, дори да се спреш да помогнеш на непознат.

Айвъри пристъпи нерешително, притискайки папката към избелялото си палто. Сивите ѝ очи изучаваха внимателно лицето на мъжа. Наистина изглеждаше като човек, който има нужда от помощ. Той вдигна глава. Здравото му око беше съвсем черно и в него се четеше такъв гняв, че кръвта замръзна в жилите ѝ.

— Какво искаш?

Неочакваният въпрос и хладният тон я смутиха и Айвъри се поколеба.

— Ами...

Мъжът въздъхна, преценявайки незавидното ѝ финансово положение по окаения вид на дрехите ѝ, и извади пет долара от джоба си.

— Купи си нещо за ядене. Приличаш на гладно коте.

Едва когато той се изправи, Айвъри осъзна колко е висок. Но внушителният му ръст беше нищо, в сравнение с начина, по който я изглежда.

— Не искам нищо. Изглеждахте нещастен и се надявах да помогна. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ, докато се опитваше да му върне банкнотата.

— Естествено.

Непознатият пхна ръце в джобовете си и се отдалечи с големи крачки, видимо раздразнен. Едва сега Айвъри се сети за упоритите петна на ревера си, които не можеше да изчисти, и за разкривените си стари обувки с обелени токчета. „Е, май ме постави на място. — Мрачна усмивка се плъзна по устните ѝ. — Май наистина ще трябва да си купя нещо прилично.“ С тази мисъл тя пхна парите в джоба си, възнамерявайки да ги даде на Тим, и продължи по пътя си. Спря само за малко, когато видя непознатия, да влиза в сградата на компанията.

Айвъри работеше на първия етаж в един реконструиран склад, където се изработваха пробните модели. Освен шивашкия цех, там се намираха офисите на десенаторите, технолозите и всички дизайнери. На горния етаж бяха администрацията, рекламният отдел, отделът по продажбите и кабинетът на вицепрезидента на компанията — Хари Ламбърт.

В съседство с елегантния представителен офис на мис Рейнс се намираше и малката стаичка на Айвъри, претъпкана с грозни стари мебели, които можеха да депресират и най-големия оптимист. Кракът на единия от двата стола беше счупен, плотът на бюрото — надраскан с някакъв остър предмет, а зад пердетата на стената нямаше прозорец. Всъщност, това беше без значение, защото една висока тухлена ограда се издигаше на по-малко от три метра от тази страна на сградата и

закриваше външния свят. Прозорците на мис Рейнс гледаха към улицата, но тя никога не се доближаваше до тях, защото намираще, че гледката е потискаща. Без съмнение, изобщо не бе обръщала внимание на мебелировката при Айвъри, защото тогава със сигурност щеше да се отчае от живота.

Айвъри вече бе привършила с подбора на аксесоарите за предстоящото представяне на лятната колекция. Оставаше ѝ само, да реши какъв шал да комбинира с един от елегантните копринени костюми, когато вратата се отвори:

— Мис Кийн. — Студените очи на Вирджиния Рейнс гледаха смразяващо иззад елегантните очила. — Какво търсят тези скици на бюрото ми?

Айвъри се сепна и притисна шаловете към гърдите си, като че ли търсеше в тях защита. После смотолеви бързо преди, куражът ѝ да се е изпарил съвсем:

— Надявах се, че може би ще одобрите някои от тях...

Мис Рейнс остави папката с вид на човек намерил змия под стола си:

— Едва ли. Както вече ви казах, главните дизайнери определят модната линия за сезона. Разбира се, младите колеги също могат да изказват мнение и да предлагат различни идеи, но това не се отнася до вас. След като поработите при нас няколко години и наберете известен опит, бихме могли да вземем под внимание някои ваши хрумвания. Във всички случаи обаче, първо трябва да се докажете като професионалист.

Айвъри едва се сдържа да не я попита, как би могла изобщо да се изяви като професионалист, след като по цял ден подбира аксесоари. Погледът ѝ механично я изучаваше — къса коса, семпла, но много скъпа бледолилава рокля, елегантни обувки от естествена кожа. Знаеше, че мис Рейнс е стара мома, и че работата е всичко за нея. Винаги се опитваше да я разбере, но този път тя наистина бе прекалила.

— Бъдете така любезна да не оставяте... рисунчиците си, където ви попадне. И приберете малко тези натурии. Мистър Келс днес е в компанията.

Вратата се хлопна зад нея и Айвъри остана сама с гнева и отчаянието си. „Каква е ползата от лоялността?“ — питаше се тя.

Работеше за „Келс-Мередит“ от шест месеца, а ѝ се струваше, че са минали шест години. „И много важно, че мистър Келс бил на посещение! Той няма работа тук.“ Освен с мис Рейнс, Айвъри контактуваше само с шивачките и с търговците, които от време на време навестяваха офиса, така че вероятността да го срещне бе повече от нищожна. С това философско заключение, тя се върна към сивото си ежедневие, в което скромните заплати се даваха всяка втора седмица, осигуровките бяха символични, празниците — малко и всичко останало бе напрегната работа.

Едва сега Айвъри погледна етикетчето на шала, който държеше — „GUCCI“. Дали някога щеше да си позволи да влезе в един от скъпите бутици и да си купи такива нещица? В момента дори само цената на един шал надхвърляше многократно възможностите ѝ, а тоалетите с марка „Келс-Мередит“ бяха толкова скъпи, че с парите за някой от по-обикновените би платила наема си за два месеца.

Остави шала и отвори папката със скиците. Това бяха модели, създадени въз основа на мотиви от XVI век, и по-специално, от времето на Тюдорите. Тези костюми бяха обсебили съзнанието ѝ още в първия миг, когато ги видя в градската библиотека в Хармъни. В нейната интерпретация на модата от този период определено имаше стил и всички, видели скиците, с изключение на мис Рейнс, разбира се, бяха възхитени. За съжаление, единствено Вирджиния Рейнс имаше достатъчно влияние, да ги представи пред хората, които решаваха какво ще влезе в колекциите на компанията. В този момент Айвъри попадна на любимия си модел и от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Представи си рокля с висока талия, буфан-ръкав, трапецовидно деколте и с богато избродирано бюстие. В идеалния вариант роклята би трябвало да бъде изпълнена от коприна за лятото и от някакъв по-тежък плат, сатен например, за зимата. „Може би дългите ръкави не са съвсем подходящи в жегата, но от друга страна, сега навсякъде има климатични инсталации, а и коприната е толкова красива“ — помисли си.

Замечтана, Айвъри затвори папката и се зае отново с шаловите, докато влезе мис Рейнс и я прати да занесе три костюма в залата за ревюта за специалното дефиле, организирано в чест на няколко високопоставени дами.

— Казах ти да оправиш тази бъркотия!

Ругатните на шефката ѝ, преминала демонстративно на „ти“, се изляха върху нея като порой, когато най-послед се върна след ревюто.

— Трябва да знаеш, че според мистър Келс, един помощник-моделиер би трябвало да върши повече работа, а не само да подбира аксесоари. Съгласна съм с него, че свободното ти време е прекалено много, и реших, ти да поемеш последните поправки на моделите. Предполагам, можеш да шиеш?

За Айвъри това означаваше единствено понижение и затова опитът ѝ да протестира бе твърде вял.

— Тогава започваш от утре. Другите момичета имат достатъчно работа, за да се занимават и с това. Мисля, че това ще повлияе добре на организацията и мистър Келс напълно ме подкрепя.

— Мис Рейнс, дойдох тук, за да работя като моделиер...

— Да, разбира се. Някой ден и това ще стане, но както знаеш, преди да проходи, човек първо трябва да се научи да се държи на краката си.

Очевидно мис Рейнс и мистериозният господин не желаеха Айвъри да работи върху собствените си модели и правеха всичко възможно да ѝ пречат. Още повече, че преди време Вирджиния се бе изпуснала да каже, че винаги е била против да се предлага работно място в компанията, като награда в конкурс за млади дизайнери. „Сигурно всичко е било рекламен трик, опит да се закрепят реномето на западащата търговска марка.“ Айвъри се чувстваше измамена. Бе очаквала много повече, когато ѝ връчиха наградата и ѝ обещаха розово бъдеще.

— Ще имаш прекрасна работа в голяма модна къща в Ню Йорк. — Така бе казал мистър Уолъс, директорът на училището в Хюстън. — Ще живееш в хубав апартамент и ще започнеш да плащаш наем, чак след като получиш първата си заплата.

Той продължаваше да говори, че за него било чест, възпитаниците му да се представят толкова успешно. После, забелязвайки, че Айвъри е сама на церемонията се бе огледал любопитно наоколо и бе попитал, дали семейството ѝ няма да дойде на промоцията. Тогава тя невъзмутимо бе излъгала, че майка ѝ е болна и не може да пътува, а баща ѝ отдавна не е между живите.

— Сигурно си едно самотно дете?

Загрижеността на директора я смущаваше и Айвъри постоянно се взираше във върховете на обувките си, като че ли отговорът бе написан там.

— Много жалко, тъжно е, и то най-вече по празниците.

С усилие на волята Айвъри бе вдигнала очи и бе попитала:

— Кога трябва да започна работа?

— Когато пожелаеш. Какво ще кажеш за следващата седмица?

— Би било чудесно — бе отвърнала тя и с това разговорът бе приключил.

Бленуваната професия се оказа съвсем различна от това, което си бе представяла, а заплатата ѝ изобщо не позволяваше да живее в предложения ѝ апартамент. Затова си бе наела друг — съвсем скромен, но затова пък сравнително чист и удобен. Намираше се в един хубавите райони на Куийнс и в същото време бе само на няколко минути път с автобус до фабриката. Айвъри разполагаше с кухненски бокс, трапезария и малка спалня с двойно легло. Апартаментът беше напълно мебелиран, но тя не хареса избелялата тапицерия на дивана и след като си купи шевна машина с една от първите заплати, уши нова тапицерия и покривка за малката кръгла масичка. Откак се помнеше, това бе най-добре обзаведеното жилище, което бе обитавала и единствената ѝ мечта беше да си купи и един чисто нов килим за дневната.

Айвъри харесваше апартамента и съседите си, които бяха много мили към нея, и беше почти щастлива. Тези мисли я поразведриха и тя се усмихна, когато русата глава на Ди Гриър се появи на вратата:

— Гази ли те мечката? — ухили се тя, но Айвъри не я разбра и я изгледа озадачено.

— Мистър Келс идва тук — обясни ѝ Ди. — Разгледа всичко, после петнадесет минути фуча, трещя и чете конско на мис Рейнс.

— Ами ти къде беше?

— Скрих се в тоалетната, но го чух. Каза, че сме мудни, апатични и отчайващо праволинейни и че дрехите ни не се купуват, защото хората търсят нови по-оригинални идеи.

— Аз нямам вина за това. Имам много нови и оригинални идеи, но мис Рейнс дори не поглежда моделите ми.

Ди почувства болката в гласа ѝ и се опита да я успокои:

— Не се предавай. В крайна сметка, хубавото винаги се налага.

— Тя каза, че ще трябват години.

— Сигурно, ако зависи от нея. Не е толкова глупава и може да прецени, дали някой има талант. Затова се страхува от теб. Позволиш ли ѝ, ще те тормози цял живот. Най-добре ще е да вървиш през главата ѝ и да занесеш скиците направо на мистър Келс.

Очите на Айвъри се разшириха:

— Тя ще ме уволни!

— Не и ако той хареса работата ти...

— Значи всичко или нищо, а?

Ди кимна.

— Риск печели, риск губи. А и не помня кой умник беше казал нещо за „дързостта да опиташ“.

— Струва ми се, Хелън Келер и Теди Рузвелт, но не по едно и също време. — Айвъри се отпусна в стола и се усмихна измъчено. — Още не съм събрала достатъчно смелост, а и Коледа е другия месец.

Ди се разсмя:

— Тогава напролет?

— Става. Дотогава в приюта ще е станало достатъчно топло.

— Ти си глупачка. Човек с твоите дарби никога няма да остане на улицата.

— Напротив, мога да ти посоча поне трима души, които въпреки таланта си, са свършили точно така. — Тонът на Айвъри вече беше сериозен. — Между другото, ти би трябвало да помниш, защото ти ни запозна. Дватамата са получавали петцифрени заплати, а третият е имал собствен бизнес с недвижими имоти. И всичките от лимузините изведнъж се озовали на пейките в парка.

Ди потрепери.

— Страшничко е.

— Наистина. Как всъщност изглежда мистър Келс? — любопитството у Айвъри най-послед надделя.

— Видях го отдалеч — висок и с увредено зрение. Ще поразпитам, ако настояваш.

„Увредено зрение. Какво ли иска да каже, всъщност? Че носи очила?“ — мислите в главата на Айвъри се объркаха и тя се опита да смени темата.

— Чудех се, дали не е някой съсухрен, консервативен старец или е достатъчно млад, за да възприема нови идеи.

Ди си играеше с якичката си.

— Пое компанията няколко месеца, преди да дойдеш ти и все още търпи мис Рейнс. Това какво ти говори?

— Че цени лоялността у подчинените си и не обича твърде промените, макар че му се иска да види нещо оригинално.

— Еврика!

— Тогава защо ме съветваш да му покажа моделите си?

— Защото са добри. И освен това, ако някой има смелостта да поеме управлението на една фирма, която е на ръба на фалита, той би рискувал, ако си заслужава.

Ди добави нещо за двама млади италианци, които бяха направили бум на пазара с една романтична колекция в испански стил и попита:

— Дали някой би обърнал внимание на дрехите им миналата година, когато жените се обличаха в стил „Мао“^[1]? Тези костюми приличаха на ония ужасно грозни комунистически униформи.

— Това не е вярно! — Айвъри се опита да възрази на приятелката си.

— Точно така си е — обикновени прави поли, блузи с деколте по врата и никакви орнаменти. Ужас! Никога не бих навлякла такова нещо!

— Дори и мини?

Ди неохотно се предаде:

— Е, с моите крака... може би ще направя компромис.

— Мис Гриър! — кресливият глас на мис Рейнс ги изненада. — Не ви се плаща да разговаряте с останалите служители!

— Да, мис Рейнс, само исках да попитам мис Кийн, дали ще дойде да хапнем суши в новото японско заведение. — Усмивката на Ди никога не би могла да бъде по-сияйна. — И вие можете да дойдете, ако желаете.

— Не ям риба, а още по-малко сурова. Бог знае, с какви отрови е било замърсено морето, където я ловят.

С тези думи мис Рейнс гордо се отдалечи, държейки тялото си така изправено, като че ли бе глътнала ръжен. Кръвта нахлу в лицето на Ди, която полагаше геройски усилия да сдържи смеха си. За

съжаление, погледът ѝ се спря върху Айвъри и двете избухнаха в неудържим смях, който много скоро трябваше да замаскират под формата на кашлица.

Айвъри отново се залови за работа. Може би си струваше, да занесе скиците на мистър Келс, само да не се плашеше толкова много от перспективата, да остане без работа и без покрив над главата.

Страхът наистина я спираше. Мисълта за приюта за бездомни — също, особено през зимата, когато температурите са под нулата и бръснещият вятър въобще не спира. В крайна сметка реши, че е по-добре да изчака още малко, преди да заложи всичко на карта, а и думите на Ди, че зрението на мистър Келс е увредено, продължаваха да глождят съзнанието ѝ. „Ами ако това е някакъв евфемизъм, с който тя искаше да каже, че той има само едно око?! С моя късмет и това може да се случи — да вляза в кабинета и да се окаже, че мистър Келс е същият неговорчив, ядосан мъж, който ме взе за просякиня...“

[1] Става дума за дрехите от времето на Културната революция в Китай. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

В събота сутринта Айвъри се отправи към приюта, където обикновено се срещаха с Ди и работеха по няколко часа. С този доброволен труд тя се откъсваше от собствените си проблеми и уплътняваше свободното си време. Както винаги, мистър Калъей — собственикът на малкото магазинче, което се намираше на една пряка от приюта, вече бе отворил и се усмихваше иззад железните решетки, предназначени да пазят стоката му от хулигани.

— Добро утро! — Айвъри вече говореше съвсем правилно и без следа от южняшки акцент. — Реших да купя малко плодове за децата в приюта.

— Имам хубави портокали. Вчера ги получих.

— Точно това ми трябва! Когато забогатее, ще купя няколко каси, за да се наядат до насита.

Старецът се разсмя.

— Вярвам ви. — И ѝ подаде един портокал с театрален жест. — С комплиментите на управата, моля!

— Много мило. Съжалявам, че не мога и аз да ви подаря нещо.

В гласа на Айвъри се промъкна тъжна нотка, но скоро лицето ѝ светна.

— Сетих се! Ще ви уشيا специална престилка.

— Нека бъде палатка — предложи той, потупвайки огромния си корем.

— Ще видите! За Коледа ще бъдете най-елегантният бакалин в квартала.

Продължиха да разговарят в този тон, докато Айвъри прибираше плодовете и рестото в чантата си. На тръгване продавачът я потупа бащински по рамото и каза:

— Пазете се. Напоследък насам се навъртат някакви съмнителни типове.

— Благодаря, зная. Тим ми каза.

Всички в квартала познаваха добре Тим. Мистър Калъуей поклати глава.

— Жалко за момчето...

— Да, наистина, децата би трябвало да растат в истински дом.

— Не исках да кажа това. Той е болен...

— Какво му е? Беше съвсем здрав последния път.

— Разбра се днес. Майка му идва преди малко, да купи нещо за бебето и ми каза. — Той се намръщи. — Социалните служби са тествали миналата седмица няколко деца от приюта... Резултатите са излезли днес Тим е серопозитивен... Горката жена! Изплашена е и не знае как да му съобщи.

Кръвта на Айвъри замръзна в жилите ѝ.

— Но той е само на осем години!

— Някои бебета се раждат заразени — напомни ѝ мистър Калъуей. — Но майка му не се дрогира. В неговия случай най-вероятно става дума за пренасяне на заразата чрез замърсена игла.

— Тим също не се дрогира! — Възклицанието ѝ прозвуча по-скоро като крясък.

— Знам това, но не забравяйте, че има приятел, който го прави.

Едва сега Айвъри си спомни разговора, който бяха водили с Тим, въпроса му за замърсените игли и уклончивия отговор, който му бе дала.

— Горкото дете! Той ми разказа за приятеля си, но аз не го слушах внимателно.

— Казал на майка си, че е взел една спринцовка, просто да я види, и без да иска се убол на нея.

— И това е било достатъчно?

Старецът кимна.

— Дяволска болест. И най-лошото е, че децата също страдат. Те са последните хора на този свят, които заслужават това.

— Ако е само серопозитивен, нали не е задължително да се разболе от СПИН? — Съзнанието ѝ упорито отказваше да възприеме ужасяващата реалност. — Тим още е много малък и постоянно се измислят нови лекарства...

Айвъри чувстваше душата си празна. Прехвърли чантата си в другата си ръка и се нареди да тръгва, но се спря.

— Нали няма да кажете на никого? Хората понякога реагират странно на такива неща.

Мистър Калъей сви рамене.

— Казах само на вас. Сигурен съм, че не бихте се отнасяла с него като с прокажен, иначе и вие нямаше да узнаете.

— Благодаря, мистър Калъей!

— Няма защо. Аз много обичам Тим. Той е наистина необикновено момче.

Айвъри чу металните решетки да хлопват зад гърба ѝ и си спомни, че мистър Калъей бе обиран два пъти. Изглежда напоследък малките магазинчета бяха предпочитани от бандитите и тя се зачуди кой би навредил на един толкова мил човек, готов да помогне на всеки изпаднал в беда.

Продължи към приюта потисната и спря колебливо на стълбите, оглеждайки се за Тим, но него го нямаше. Обикновено я чакаше, а и му бе обещала, че ще му донесе от джинджифиловия сладкиш на мисис Хорст. „Дали майка му му е забранила да излиза? Едва ли. Тя е твърде заета с двете бебета. Да не би пък Тим да си мисли, че аз ще го отбягвам? Но Тим ме познава добре и не би трябвало да се страхува, че ще го направя!“

Айвъри пооправи торбата с портокалите под мишницата си и влезе. Гледката беше тъжна — дълги редици легла и много отчаяни хора, които нямаха друг дом. Сред тях имаше умствено изостанали, наркомани и алкохолици, но повечето бяха просто жертви на съдбата — хора без образование и без професия.

Ди я нямаше, но не беше трудно да открие Тим и семейството му. Проправи си път между обитателите на приюта — разнородна смесица от всички раси и националности.

Майката на Тим беше от Заир. Тя имаше благородна осанка и се държеше с гордо достойнство, което Айвъри много ценеше. Изглеждаше елегантна, въпреки тежките условия, в които отглеждаше децата си, а сръчните ѝ ръце се справяха с всякакъв вид деликатна работа — плетеше разкошни дантели и умееше дори да тъче.

Айвъри се усмихна.

— Здравейте, учудих се, че Тим не ме посрещна.

Тим отговори на усмивката ѝ и ѝ помахаше с ръка, но не се приближи, а тъмните му очи бяха несигурни и уплашени.

Айвъри пхна ръце в джобовете си.

— Знам всичко. Мистър Калъуей ми каза. И ти, глупаче, си мислиш, че това има някакво значение за мен? Приятелите трябва да се подкрепят, нали?

Тим сви рамене и се загледа в краката си. Тя продължи:

— Слушай, ти щеше ли да ме изоставиш, ако аз бях на твоето място?

— Не, Айвъри.

— Тогава дай лапа!

— Дадено!

Двамата се разсмяха, а майката на Тим видимо си отдъхна и намести спящото бебе в скута си. Айвъри подаде на Тим сладкиша и портокалите.

— Това е за теб и за приятелите ти. И не искам да си разваляме отношенията! Разбрахме ли се?

Той кимна, а майка му изправи глава.

— Има риск.

В очите ѝ се четяха болка и примирение, но в тях бяха и гордостта, и чувството за собствено достойнство, благодарение на които бе успяла да понесе всичко.

— Риск има и в това изобщо да се живее...

Погледите на двете жени се срещнаха за част от секундата, но всяка успя зърне онова, което ги сближаваше — преживените унижения.

После Айвъри продължи:

— Освен това знам колко предубедени могат да бъдат хората. Изпитвала съм го на гърба си също като теб.

Мириам се насили да се усмихне. Бебето се заплака и тя го залюля.

— Тим се е убол на мръсна игла. — Мириам си пое дълбоко въздух и почти изплака. — За бога, само се е убол! Ако хората разберат, ще ни изхвърлят оттук. Неотдавна имаше един хаитянин, който също беше носител на вируса. Пребиха го до смърт и трябваше да бяга, за да спаси живота си. — За миг върху лицето ѝ се изписа страх. — Децата са още много малки...

Айвъри сложи ръката си върху рамото ѝ.

— Ти си силна жена. Можеш да се справиш, а и никой няма да узнае, ако ти не им кажеш.

Мириам я погледна изпитателно.

— Забелязах...

— Какво?

— Акцента... ти не си оттук, нали?

— Усеца се от време на време, когато забравя да го крия.

— Няма нужда да го правиш пред мен. — Мириам стисна ръката ѝ, а в очите ѝ гореше познатата гордост. — Ние с теб си приличаме и се разбираме. Знаеш, че произхождам от знатен род и в моята страна не бях просякиня. Ако не бях мечтала да живея в голям град и да имам хубави дрехи, и ако не бях потърсила този начин на живот в Америка, сега нямаше да се намирам в това унижително положение.

— Но тогава нямаше да имаш Тим и другите две сладурчета — напомни ѝ Айвъри с усмивка.

— Е, и това е вярно...

Ди дойде малко по-късно и двете помогнаха да се сервира обяда, а след това в разтребването. На тръгване Айвъри се спря да се сбогува с Тим и семейството му. Една парцалива възрастна жена в съседство правеше завивка от малки изрезки плат, които Айвъри бе донесла от фабриката.

— Какво ще кажеш, Айвъри? — Жената я гледаше със светнали очи, докато ѝ показваше „произведението“ си.

— Прекрасно е, мисис Пейн.

— Тази е четвъртата. Надявам се, че този път няма да ми я откраднат. — Мисис Пейн се огледа наоколо, но като че ли вече се бе примирила с кражбите. — Това е лошата страна на това да няма ключалки, мила. Дори честните хора се изкушават, когато са отчаяни.

— Може би трябва да продадеш някоя от тези завивки — предложи Айвъри.

Мисис Пейн се усмихна тъжно.

— Допълнителните доходи намаляват размера на социалните помощи. Знаеш, че намаляват помощите, ако изкарваш някакви пари, нали?

Айвъри все още не беше запозната с безкрайните формалности в социалните служби, затова смутено се сбогува и побърза да си тръгне.

Ди слизаше от автобуса преди Айвъри и тя продължи сама до своята спирка. Сгушена в палтото си бързаше надолу по мрачната улица, следвайки тебеширените следи от „дама“ по асфалта и вече до болка познатите пукнатини в плочките на тротоара. Малко по-нататък също имаше тебеширени следи, но от съвсем друг тип. На мястото, където би трябвало да е главата, тъмнееше огромно кърваво петно — още едно доказателство, колко размирнен е големият град и колко кратък е животът.

Някъде в далечината се разнесоха викове и Айвъри ускори крачка. Прибра се почти тичешком и с облекчение затвори вратата след себе си. Може би не беше много разумно да показва, че се страхува, но от друга страна беше наистина глупаво да си въобразява, че среднощните самотни разходки, дори и в сравнително спокоен квартал като този, са безопасни. След като се увери, че вратата е добре заключена, Айвъри си позволи да погледне през прозореца. Три доста здрави момчета стояха пред входа, а онова, което приличаше на главатар, говореше нещо и се смееше. Свивайки рамене, като че ли бе решил, че не си струва да я преследват по-нататък, той поведе шумната си свита надолу по тъмната улица. Имаше пистолет и гордо го показваше на другите. Тим бе казал, че всеки може да си купи оръжие ако има достатъчно пари, и дори родителите му не биха разбрали, че го има. Огнестрелното оръжие беше наистина най-страшният проблем на големия град. Никой не контролираше продажбите и употребата му и уличните банди без проблеми се въоръжаваха от заложените къщи или от нелегални търговци в квартала.

Някъде навън се разнесе пронизителен вик, а после — изстрел. Айвъри се отдръпна от прозореца и си приготви обичайната скромна вечеря от сандвич, малко кисело мляко и чаша кафе. След това пусна радиото, взе папката си и моливите и започна нов модел, който сигурно нямаше да види бял свят.

В „Келс-Мередит“ кипеше трескава подготовка за предстоящото представяне на пролетно-лятната колекция през януари. Всички се изнервяха все повече и повече в опитите да се справят с безкрайните промени, които моделиерите налагаха. Дори се стигна дотам, че някои от десенаторите заплашиха, че ще напуснат. Айвъри наблюдаваше приготвянията с интерес, защото Ди ѝ бе казала, че така става с всяка нова колекция. Странно бе, че нещо, което изглежда съвсем добре на хартия, можеше да се превърне в истински кошмар, когато се изработва от плат. Един джоб можеше да означава толкова допълнителна работа и да оскъпи дрехата до такава степен, че тя да стане непроданаема. Няколко плисета можеха да развалят линията на модела — шлицът на полата винаги се оказваше или недостатъчен, или твърде дълбок, за да се носи без проблеми, а деколтета от скиците изобщо не можеха да се скроят така, че да стоят добре около врата. И всичко това трябваше да се оправи, преди моделът да навлезе в производството. По време на рецесия в икономиката, дори известните модни къщи трябваше да се стараят да задържат цените. Броеше се всеки цент, защото по отношение на дрехите богатите реагират също като бедните — не дават повече, отколкото е необходимо.

Мистър Келс също беше фанатик на тема „производствени разходи“ и дори бе свалил един от по-новаторските модели с паднали рамене от производство, само защото изработката щяла да отнеме прекалено много време.

— Вълненията на висшата мода! Не е ли прекрасно? — подкачи Ди приятелката си, докато обядваха в любимия си японски ресторант.

— Не е това, което очаквах. Имах такива мечти и планове... — Айвъри се засмя и се пресегна за изящното чайниче. — Е, човек се учи, докато е жив.

Ди я изпревари и напълни чашата ѝ.

— Според японските традиции, не е възпитано да си наливаш чай сама.

— Следващия път ще знам.

Сервитьорът донесе още суши и Ди му се усмихна с учтив поклон:

— Domo arigato gozaimasu.

— Do itashimashite. — Той също се поклони и се оттегли.

— Говориш японски много добре.

Ди сви рамене и оправи светлорусата си коса.

— Японският е прекрасен език — ясен и логичен и изобщо не е обременен с омоними като английския. Ако искаш ще те науча да говориш.

— Няма да мога. Аз едва говоря правилно английски.

— Казват, че мистър Келс говорел още три езика, освен английски. Чувала съм, че майка му била от някаква испаноезична страна. Доколкото знам, ти с испанския си добре, нали?

— Научих малко... Имахме съседни мексиканци за известно време.

— Къде?

— У дома... — За момент Айвъри изглеждаше малко стресната.

— И къде е това „у дома“?

— На запад... — Отговорът ѝ беше доста уклончив и тя веднага се опита да смени темата. — Искан да те питам нещо. Мис Рейнс каза, че в началото на декември трябвало да отидем на някакво парти. Ти чувала ли си за такова нещо?

— Да, поканени сме заедно с дизайнерите и манекените, като почти бели хора.

— Престани. Това е чест за нас.

— Мистър Келс също ще бъде там.

— В такъв случай ще си облека най-малко одърпаната рокля.

Ди поклати глава.

— Никога не изглеждаш одърпана.

— Там ще изглеждам. Ако можех да си купя поне някакъв плат.

— Мога да ти дам една прекрасна тъмнозелена „Киана“. Ако човек не разбира от платове, ще я вземе за коприна.

— Ди, там всички разбират от платове.

Ди подпря брадичка на юмрука си.

— Платът е хубав, а и много ще ти отива. Имаш ли предвид някакъв модел?

— Един от онези, които ти показвах. Виж, много е мило, че ще ми дадеш плат. Ако искаш, бих могла да уший нещо и за тебе. Шевната ми машина е хубава.

Ди си бе уредила да вземе рокля под наем, но се поколеба, преди да отговори, страхувайки се да не я обиди. Айвъри усети това и побърза да добави:

— Всъщност, ще ми трябва много време, за да ушия две рокли...

— Аз ще взема под наем, а и вече съм оставила капаро. Но следващия път ще съм много щастлива, ако ушиеш нещо специално за мен.

— Идеално, макар че каквото и да сторя, едва ли ще мога да ти се отплатя за всичко, което правиш за мен.

Ди погледна кадифено гладката кожа на лицето ѝ и прекрасните сиви очи с дълги извити мигли. Ако оставеше косата си да порасне, би станала истинска красавица. Дори и сега Айвъри беше много привлекателна с фигура, на която всяка дреха би залепнала.

— Имаш хубави очи.

Айвъри се засмя.

— Ще ми се да бяха зелени като твоите.

— Благодаря. Тъкмо си мислех колко красиви са твоите и колко добре би стояла косата ти, ако я оставиш по-дълга. Тогава ще можеш да я носиш на букли и ще приличаш на Хубавата Елена, ако се омотаеш в един бял чаршаф.

— Сбъркала си си професията. Трябвало е да станеш дизайнер.

— Да пием за това! — Ди вдигна с театрален жест чашата с чай и отпи тържествено.

През следващите две седмици Айвъри използваше всяка свободна минута, за да работи по роклята за приема. Отхвърли много модели от папките си, преди да се спре на един преработен вариант на тоалет в любимия ѝ стил „Тюдор“ от средата на XVI век. Роклята имаше трапецовидно деколте, богато избродирано бюстие и буфан ръкави, преминаващи от лактите надолу в много тесни маншети. Остави я дълга — такава каквато би била по онова време — и единственото, което си позволи да промени, бе да я направи малко по-функционална, като я скъси до глезените. Идеята беше зашеметяваща, но меката и хлъзгава „Киана“ изобщо не беше подходяща за този модел. Най-добре щеше да е, да се използва бял сатен и цветни конци за бродерията, но тъй като едва свързваше двата края, не можеше да си позволи този лукс. Примири се с факта, че просто трябва да мине с това, което имаше благодарение на Ди, и сметна въпроса за приключен.

Един ден във фабриката показва рисунките на Ди, която ги съзерцава дълго време, без да продума.

— Как е? — Айвъри все още не беше съвсем уверена, че точно това е подходящият модел.

— Божествена е.

— Смятах утре да започна да я кроя. Събота е. Ако нямаш други планове...

— Не можеш да използваш мек плат за този модел.

— Напротив, мога. Бродерията ще...

— Бродерията ще се набръчка.

Айвъри се поколеба. Ди беше права. Тежката бродерия щеше да се набръчка върху мекия плат. Може би трябваше да се опрости малко.

— Ако използваш бял сатен, ще бъде идеално — предложи Ди.

— Да, но вече имам „Кианата“, а аз не мога да си позволя...

— Аз обаче мога. — Ди вдигна ръка, когато Айвъри се опита да протестира. — Няма да е чак толкова скъпо. Освен това, можеш да ми ушиеш същата в друг цвят и така ще ми върнеш парите за плата.

— Искаш да ти уший такава рокля?

Ди се разсмя.

— Какво само повтаряш като папагал? Слушай, глупаче, това е най-красивата дреха, която съм виждала в живота си. Разбира се, че искам такава рокля и я искам от сатен. Мисля, че от нея би излязла и великолепна булчинска рокля, но като вечерен тоалет ще бъде сензацията на партито. Мога да ти кажа, че всички ще искат такива рокли, така че аз просто си давам първа заявката.

— Ами, не знам. Сигурна ли си, че е достатъчно добра?

— Достатъчно добра ли? Тя е върхът! — Ди поклати глава и прекара нежно пръсти по рисунката. — Великолепна е. Просто главозамайваща. Ще купим плата през почивката. Знам къде има точно такъв.

— Ди, сигурна ли си?

— Естествено.

В този момент мина мис Рейнс и видя рисунката, преди Айвъри да успее да я прибере в папката. Взе я, разгледа я високомерно и отсече:

— Претрупано е. Ще трябва да се постарая повече, ако се надявам на повишение тук.

Айвъри прехапа устната си и не отговори, но вътрешно кипеше и се зарече, че един ден ще докаже на Вирджиния Рейнс, че може да стане преуспяващ дизайнер.

Кройката беше сложна, но не чак толкова, че да не може да се справи. Кроенето беше една от дисциплините, които се изучаваха в школата по дизайн, така че знаеше как да постигне желаните резултати. Когато най-после беше готова с кройките, Айвъри внимателно ги наложи върху белия сатен и оттук нататък всичко беше въпрос на прецизно изрязване. Когато накрая сглоби парчетата, остана приятно изненадана от крайния резултат — роклята бе достойна дори за царска особа и Айвъри с право се почувства горда от постижението си. Язвителните забележки на мис Рейнс бяха последното нещо, което я интересуваше в този момент.

Бродерията ѝ отне доста повече време. Първо трябваше да измисли мотива и после да подбере цветните конци за изработването. В крайна сметка, се спря на един флорален мотив с бръшлян и диви цветя, който някога бе срещнала в една книга и много го бе харесвала. Всичкото ѝ свободно време след работа отиваше за това и Айвъри се надяваше, че ще успее да завърши навреме роклята.

Съботата преди приема Тим си играеше на голия под в приюта и гледаше изящните пръсти на Айвъри, докато тя работеше върху бродерията. Беше дошла да се грижи за децата на Мириам, която отново си търсеше работа, и беше взела роклята със себе си, защото времето беше малко и не искаше да губи нито една скъпоценна минута.

— Много е красиво, Айвъри — отбеляза Тим. — Сигурно отнема много време.

— Наистина. Но на мен ми е приятно да шия.

— Искам да стана доктор, когато порасна, и да лекувам хората. Но мисля, че няма да доживея.

Думите му прозвучаха цинично, като на възрастен човек. Мълчанието, което последва беше тягостно.

Айвъри го гледаше и се чудеше, дали изобщо и двамата ще доживеят да видят сбъднати поне част от мечтите си. Внезапно той попита:

— Айвъри, ти имаш ли си майка?

Въпросът дойде толкова неочаквано, че тя убоде пръста си и трябваше бързо да захвърли роклята, за да не остане кърваво петно върху белия сатен. Изсмука кръвта с устни и, след като се посъвзе, отговори:

— Почти всички имат майка, Тим.

— Съжалявам, че се убоде заради мен.

Той въздъхна, защото едно убождане беше причината за неговата болест. Големите му черни очи я гледаха изпитателно.

— Ти не обичаш своята майка, нали?

Айвъри отмести погледа си, остави бродерията и отиде да откъсне малко тоалетна хартия, защото убоденото все още кървеше. Скоро Мириам се появи и по отчаяния ѝ вид ставаше ясно, че и този път не е успяла да си намери работа. Айвъри не я попита нищо и само каза нежно на Тим:

— Ще помогнеш на майка си да се оправи с момичетата, нали?

Той стана и я погледна.

— Сърдиш ли ми се?

— Не. Хайде да намерим Ди и да дойдеш да ни изпратиш. Мисля да спра при мистър Калъуей и да купя малко лепенки. Не ми се ще да изцапам роклята с кръв.

Тази рокля трябваше да бъде безупречна, каквото и да ѝ струваше това. С малко повече късмет, мистър Келс можеше да я забележи на партито и да я хареса. Това беше нейният шанс най-после да стъпи на пътя към мечтаната бляскава кариера и нямаше никакво намерение да го пропусне.

ГЛАВА ТРЕТА

Айвъри пробваше една от правите рокли на мис Рейнс с Бел Харис — манекенка, която щеше да участва в януарското шоу. Бел разглеждаше аксесоарите за ревюто и Айвъри, свикнала с постоянните критики на мис Рейнс относно нейния избор, очакваше червенокосата красавица на свой ред да отправи някоя унищожителна забележка. Вместо това тя каза:

— Имаш усет за цветовете.

Огледа се, да не би мис Рейнс да подслушва, а зелените ѝ очи блестяха от въодушевление, докато Айвъри нагласяше зеленикавия шал и златистия метален колан, които бе подбрала за тази рокля.

— Честно казано, когато видях скиците за този модел, ми идеше да ревна с глас. Вирджиния Рейнс няма никакво въображение и не мога да си обясня защо Къри още я държи. Може би, защото е почти на годините на майка му.

— Кой е Къри? — любопитства Айвъри.

— Къри Келс, глупаче. Той има няколко компании в целия град и е страшно богат. Понякога излизаме заедно. Държи се като истински джентълмен. Никакви креватни истории, макар че, между нас казано, не бих се отказала, ако ми падне случай. Къри е много привлекателен мъж и винаги използва много секси парфюми, от които ти се иска да почнеш да мъркаш.

— Едно от момичетата каза, че... зрението му е увредено.

— Колко тактично, наистина. — Бел се засмя. — Той има само едно око. Изгубил е другото в някакво тийнейджърско сбиване.

— О!

— Другото момче е влязло в затвора за убийство. Арестували са го заради смъртта на един от приятелите на Къри, но това е станало, чак след като той се намесил.

— Като че ли винаги е имало улични банди. Аз също съм попадала на тях и е доста страшно.

— Във всеки квартал има поне по една. — Бел погледна в огледалото, намръщи се и прибра косата си на кок. — Така не е ли по-добре?

— По-добре е.

— Ще кажа на фризьора да я направи така за ревюто. С какви обувки ще бъда?

Айвъри извади едни обувки от златист сатен.

— Много са елегантни!

— Безвкусни са! — отсече мис Рейнс, когато ги видя. — Махни тези вулгарни обувки, Айвъри, и подбери черни. Такива обувки с моята рокля! Безобразие!

Двете момичета си размениха отчаяни погледи и Айвъри подмени обувките. Мис Рейнс не проявяваше никаква търпимост към хора, оспорващи нейните разбирания. При нея всичко бе подредено и строго премерено, без грам спонтанност, но най-лошото беше, че тя очакваше всички наоколо да споделят дизайнерските ѝ виждания.

Айвъри вече не вярваше, че ще може да изяви собствените си способности под нейния задушаващ контрол. По-късно, когато остана за малко сама, тя се замисли върху това, което бе чула за Къри Келс. Думите на Бел я убедиха, че е срещнала тъкмо него пред църквата. В такъв случай как би могла да се обърне към него? Той сигурно би си помислил, че пак му иска милостиня. От друга страна, приемът беше идеалният случай, да привлече вниманието му и това нямаше да е чак толкова трудно, ако роклята имаше въздействието, което Айвъри очакваше. „Той сигурно ще попита кой е моделиерът и аз ще му кажа! Дано само мис Рейнс да е наблизо в този момент!“

В офиса си на Уолтстрийт Къри Келс довършваше финансовия отчет, който трябваше да представи на борда на директорите. Записа файла и изключи компютъра с чувството, че за половин ден е свършил работа за една седмица напред. Протегна се и лицето му се смръщи от болката в схванатите мускули. Големият кожен стол беше прекалено неудобен за вещ, която трябваше да бъде едновременно функционална и много луксозна и той си спомни занемарения офис, където работеше преди години като обикновен служител, седейки в пооръфания си, но затова пък удобен стол. Сега имаше луксозен кабинет, обзаведен с

тежки дъбови мебели, килими, черни кожени столове и диван. Зад стъклената витрина на един шкаф бяха подредени пет почетни грамоти и отличия — три за благотворителната му дейност, една награда за бизнесмен на годината от търговската палата и една грамота за това, че бе построил спортен клуб за деца без родители. Никога не бе участвал в благотворителни мероприятия заради наградите — това беше неговият начин да се отплати за благосклонността на съдбата. Ако не бе помощта на един преуспяващ бизнесмен, той все още би работил като низш чиновник. Същият този човек бе направил неговия успех възможен, финансирайки образованието му и подпомагайки майка му, която едва свързваше двата края на рецепцията в малък хотел. Благодарение на него бе успял да плати образованието на сестра си в колеж и да настани умствено недоразвятия си брат в добро медицинско заведение, когато майка му вече не бе в състояние да се грижи за него.

Къри Келс стана и отиде до прозореца, откриващ чудесна гледка към Манхатън. Положението на майка му се оказа много по-тежко, отколкото бе очаквал. Винаги бе вярвал, че тя е безсмъртна. Нейното доверие и безкористната ѝ подкрепа му даваха сили, да се измъкне от мизерията на бедността и да успее в живота. С малко повече интелигентност и усет в бизнеса бе успял да спечели повече от два милиона долара и се бе погрижил, майка му да живее добре, но сега не можеше да ѝ помогне, дори да имаше всичките пари на света. Беше напълно безпомощен и се озлобяваше при мисълта, че не може да направи нищо за жената, която бе съсипала здравето и живота си в грижи за семейството.

Интеркомът на телефона иззвъня няколко пъти, преди да го откъсне от мрачните му мисли.

— Моля.

— Извикал сте мис Рейнс, сър.

— Да, кажете ѝ да влезе.

Хари Ламбърт, заместникът му в „Келс-Мередиٹ“, бе споменал нещо за отношението на Вирджиния Рейнс към младите дизайнери и за хегемонията на нейните модели в колекцията на компанията. Тя беше останала на работа при него от старата компания и на практика беше най-възрастната сред дизайнерите — почти на годините на майка

му. Винаги, когато я видеше, той се сещаше за Тереза Келс — същата прошарена коса, строго държане и семпли дрехи.

Минута по-късно вратата се отвори и секретарката въведе Вирджиния Рейнс, която бе видимо притеснена. Носеше тъмен костюм с бяла блуза, най-вероятно собствен дизайн. Малко раздразнено той се зачуди защо никога не променя нищо в кройката, която изглежда използваше за всичките си модели. Не му беше приятно да уволнява или да понижава дългогодишни служители на фирмата, но тази жена проваляше продажбите. Компанията все още работеше на загуба и Келс не очакваше друго от тази си придобивка, но все пак се бе надявал на известно покачване на продажбите в месеците, след като пое управлението, а това не бе станало.

— Седнете, мис Рейнс — покани я учтиво.

Тя седна на края на стола, чинно прибирайки ръце в скута си.

— Да, сър. Ако е за новата колекция, всичко върви много добре, мистър Келс.

— Сигурно. Но с продажбите не е така. — Келс реши да говори направо без заобикалки и се наклони напред, подпирайки се на бюрото. — Имаме нужда от нещо провокиращо за лятото, което търговските ни агенти да могат да предложат на клиентите. Нивото на продажбите не се е покачило, дори с един процент, откакто съм тук и акционерите започват с основание да се тревожат. Не ги виня, защото конкурентите ни печелят пазари с някои доста екстравагантни колекции.

Мис Рейнс леко порумения:

— Сър, опростената линия все още е признак на елегантност и не е необходимо да ви напомням, че различните модни украшения стават демоде точно толкова бързо, колкото и когато са излизали на мода.

— А аз няма да ви напомням, че точно тези капризи на модата движат производството. Докато жените си купуват нови дрехи всеки сезон, за да са в крак с модата, ние печелим. А произвеждайки само класически облекла, които се носят няколко сезона, се обричаме на банкрут.

Тя се изкашля и вдигна гордо глава.

— Аз съм моден дизайнер от двадесет и пет години!

— И то много добър. — Искаше му се да добави: „на времето“, но вместо това се насили да се усмихне. — Както и да е. Мисля, че имаме нужда от малко свежа кръв в дизайнерския ни екип. Искам да видя нещо ново и дръзко, мис Рейнс, нещо, което ще накара модните списания да пишат за нас. В този смисъл, искам да поговорим за победителката в онзи конкурс, който направихме през пролетта. Тя напредва ли? Мисля, че не съм получавал отчет от вас, откакто тя е тук.

Мис Рейнс се усмихна снизходително.

— Ами, както сам знаете, тя е много млада — само на двадесет и две години. Освен това, и конкурсът беше по-скоро за реклама. Имам предвид, че не очаквате да откриете наистина талантлив дизайнер в една тексаска школа, нали?

Къри Келс я изгледа втренчено и тя изтръпна. Опитът го беше научил, че един строг поглед има много по-голям ефект от стотици думи, затова я остави, да се помъчи още малко, преди да продължи.

— Бих казал, че едва ли има някакво значение къде се намира училището, ако момичето е наистина талантливо. Струва ми се, че искате да кажете, че изобщо не е трябвало да я наемам.

— О... Съвсем нямах това предвид, сър. Просто... тя предизвиква разногласия. Нямам нищо против нея, старателна е, но винаги ми се бърка в работата и се опитва да се прави на дизайнер. Тя е моя помощничка и е във фирмата само от шест месеца. Не можем да позволим, да извършва промени в новата колекция на човек с толкова малко опит. Само на двадесет и две години е. — Мис Рейнс направи многозначителна пауза, за да подчертае възрастта. — Може би вие бихте могъл да й намерите друга работа в компанията, на друго място... в друга сграда.

Къри я гледаше с любопитство и изненада. Беше крайно ненормално, служител във фирмата да иска лично от него, да отстрани друг служител. Сега мис Рейнс не беше само притеснена, а направо изплашена.

— И каква друга работа би могла да върши?

— Би се справила добре в търговския отдел — отговори му уклончиво.

— Вие искате тя да се махне. Защо?

Въпросът, поставен ребром, завари мис Рейнс неподготвена и тя смотолехи:

— Ами, може да е по-щастлива някъде другаде...

За него не беше трудно да открие във всичко това професионалната завист. Седна обратно в стола си и я погледна втренчено с единственото си око.

— Щастieto на персонала не ме интересува особено в настоящия момент. Тя ще остане там, където е, освен ако нямате неопровержими доказателства за нейната некомпетентност, и ще изгладите недоразуменията помежду си. И, между другото, мис Рейнс, искам да видя нещо ново и вълнуващо в пролетно-лятната колекция.

— Мистър Келс, може би, когато научите малко повече за модния дизайн...

Келс прекъсна наставническото й поучение със смразяващо спокойствие:

— По-скоро вие трябва да понаучите нещо за счетоводните баланси и печалбите. Ако не можете или не искате да промените вашите остарели схващания за модната линия и не ми представите нещо различно, бог ми е свидетел, ще намеря човек, който ще го направи. Ясно ли се изразих?

Предишният президент на компанията, джентълмен на почтена възраст, се бе отнасял много благосклонно към работата й, но този беше друг чешит. Чертите на лицето й се изопнаха и тя едва намери сили да отговори, ставайки от мястото си:

— Ще направя каквото мога.

Келс беше опасен и го бе разбрала тъкмо навреме, но не можа да устои на изкушението за една последна словесна схватка:

— Още нещо, мистър Келс. Със сигурност не сте имал предвид целият персонал да дойде на партито ви, нали?

— Напротив. Аз не съм сноб и не си придавам важности. Искam всички, свързани по някакъв начин с компанията, да са там, абсолютно всички.

Мис Рейнс си тръгна разгневена, а и у Келс все още кипеше негодувание срещу тона и поведението й. Ценеше лоялността, но в случая тя можеше да се окаже пагубна за компанията. Работниците му имаха да издържат семейства и той не можеше да ги пожертва в името на накърнената гордост на Вирджиния Рейнс.

Когато вратата се затвори след нея, Къри Келс позвъни на секретарката си.

— Роуина, донеси ми досието на момичето, което спечели конкурса, който организирахме.

— Веднага, сър.

Той затвори телефона и се замисли. Неприятният разговор с мис Рейнс поне бе успял да го откъсне за момент от другите проблеми.

Мезонетът, който обитаваше Къри Келс, се намиреше на последния етаж на жилищна сграда в непосредствена близост до Сентръл парк. Беше достатъчно просторен, за да побере една малка армия и Къри използваше услугите на иконом и две камериерки, за да го поддържа. Специално за партито беше наел още персонал. Огромните маси бяха отрупани с подноси с черен хайвер, скариди, различни хапки, плодове и сладкиши. Като допълнение към щедро заредения откъм алкохол бар се предлагаха безалкохолни напитки, плодови сокове и огромно количество кафе за въздържателите.

„Предвидил е всичко“ — бе първата мисъл на Айвъри, когато пристигна с Ди. В пъстрата тълпа имаше само няколко познати лица и тя се чувстваше напрегната и неспокойна, въпреки ослепителната рокля от бял сатен с изящна бродерия и елегантните обувки в същия цвят. Царствената ѝ осанка се допълваше от миниатюрна избродирана чантичка, която бе ушила специално заради роклята. Ди носеше много предизвикателно прилепнала по тялото ѝ рокля от зелена коприна, която чудесно хармонираше с русите ѝ коси.

— Приличаш на принцеса — прошепна тя в ухото ѝ. — Ще развалиш всичко, ако постоянно трепериш. Дръж се по-самоуверено, усмихни се!

— Много ме е страх. — Айвъри също говореше шепнешком, а старателно прикриваният ѝ южняшки акцент се чувстваше доста осезателно. — Господи, Ди, през живота си съм ходила само на една църковна вечеринка, и то като ученичка. Дори не знам за какво да разговарям с всички тези хора.

Ди стисна окуражително ръката ѝ.

— Не се паникьосвай. Дишай дълбоко и не гледай в краката си.

— Това е най-разумното нещо, ако човек се движи по ръба на пропаст.

Плътният мелодичен глас зад гърба им ги стресна и, когато се обърна, Айвъри отново се изправи лице в лице с мъжа от катедралата.

За разлика от нея, той не бе ни най-малко изненадан, по-скоро изражението му беше снизходително насмешливо, докато единственото му око изучаваше в подробности първо роклята ѝ, а после пламналото ѝ лице, обградено със златен ореол от копринени къдрици.

Очите ѝ бяха огромни, гълъбовосиви и пълни с ужас. „Не е красавица, но има излъчване“ — помисли си той. Тези очи хипнотизираха, но не те го впечатлиха най-много, а страхът, изписан на лицето ѝ и едва забележимото потръпване на крехкото ѝ тяло. Келс с досада осъзна, че започва да се чувства странно закрилнически настроен. Хвана я внимателно, но здраво под ръка и се обърна към Ди:

— Донеси ѝ нещо безалкохолно. Не кафе, по-добре да е нещо без кофеин!

Двамата излязоха на остъклената тераса, която приличаше на ботаническа градина. Навън беше студено, но тук се отопляваше и навсякъде наоколо имаше саксии със зеленина.

— Не припадайте — рече иронично Келс.

— Няма. — Айвъри вече бе възстановила част от самообладанието си. — Чувствам се малко не на място и присъствието на всички тези непознати хора ме изнервя, това е всичко.

— Те са просто хора и някои от тях сигурно също се притесняват.

— Може би...

Тя вдигна очи и за първи път си позволи да срещне погледа му. У него имаше нещо, което силно я привличаше. Както и първия път при църквата, си помисли, че никога досега не е срещала толкова красив мъж. От усмивката му сърцето ѝ започваше да тупти по-бързо.

Келс също я гледаше и изучаваше внимателно чертите ѝ — невинно и нежно лице, с излъчване, което големите сиви очи многократно засилваха, високи скули, прав нос и малка брадичка. При вида на сладката извивка на устните ѝ изведнъж го обзе непреодолимо желание да ги целуне. Роклята изящно подчертаваше стройната ѝ фигура и изкушението, да задържи малко по-дълго погледа си върху загадъчния овал на бюста ѝ, надделя.

— Моля ви, не се взирайте така в мен!

Гласът ѝ беше изпълнен с достойнство, нетипично за крехката ѝ възраст, и тя стеснително прикри кадифената розова кожа над гърдите си с ръце.

Сепнат, Къри Келс отмести погледа си към лицето ѝ, пламнало от смущение. В този момент снежната белота на сатена още по-силно подчертаваше особеното ѝ невинно излъчване и досадните бащински инстинкти пак се пробудиха у него.

— Айвъри Кийн?

Очите ѝ се разшириха:

— Знаете името ми?

Той кимна.

— Дадох ви пет долара пред църквата, нали?

Беше трудно човек да забрави лицето ѝ, както и добротата на сивите очи.

Айвъри се усмихна.

— Сигурно съм изглеждала доста окаяно в онова палто. Крайно време е да си купя ново.

Не му спомена, че все още не може да си го позволи, защото праща половината си пари вкъщи, за да държи майка си по-далеч.

— Това не би трябвало да ви затрудни финансово, освен ако не сте си купила яхта на изплащане.

— Имам... известни задължения.

— Всички имаме.

Келс се обърна към Ди, която се появи на терасата с тоник и чаша кафе.

— Момчето на бара каза, че не пиете алкохол и че харесвате кафето си черно и силно — рече му тя.

— Благодаря.

— И аз ти благодаря — усмихна се несигурно Айвъри.

Ди хвърли по един бърз поглед на двамата и се извини:

— На бара срещнах един страхотен мъжки екземпляр — манекен е и, на всичкото отгоре, имаме общо хоби. Трябва да се върна, докато все още някоя не го е обсебила.

Айвъри със съжаление гледаше след приятелката си, която се изгуби в навалищата.

Келс побърза да я успокои:

— Ако новият ѝ познат иска да си тръгнат заедно, аз ще имам грижата да ви изпратя до апартамента ви.

Това предложение я изненада и развълнува и тя едва успя да си поеме дъх. Все пак имаше нещо, което не биваше да забравя. „Бел! Бел се среща с него!“ Не желаше да навлиза в чужди територии, колкото и силно да бе изкушението, затова плахо попита:

— Бел няма ли да се сърди?

Келс се усмихна.

— Не.

— Мислех си...

— ... че с Бел сме двойка. Бяхме, но сега сме просто приятели и аз не съм нейна собственост.

— Защо изглеждахте толкова тъжен? — Айвъри зададе този въпрос, водена от някакъв подсъзнателен импулс, и веднага съжали за това.

— При църквата ли?

Тя кимна.

— Отбих се да говоря със свещеника, но той отсъстваше, затова седнах на стълбите да си почина. Имах нужда да поседя там, действа много успокояващо. Майка ми е болна от рак.

В последните му думи Айвъри отново усети огромната болка, която тогава се четеше на лицето му.

— Съжалявам. Имате ли други близки?

— Сестра и брат. Брат ми се роди доста късно и е умствено недоразвит. Страда от синдрома на Даун.

Лицето на Айвъри помръкна.

— Другото име на тази болест е „монголоидност“, макар че не е много правилно. Причинява се от увредена хромозома.

— И вие се грижите за всичките си близки?

— Да. Онзи ден пред църквата се държах грубо с вас.

— Вие страдахте. Болката не може да се скрие.

— Говорите, като че ли сама сте препатила доста.

Тя се загледа в снежнобялата му риза, а после се усмихна.

— Може би не чак толкова.

Понечи да я погали, но се поколеба и ръката му се отпусна. Айвъри го погледна въпросително, изненадана, че човек като него може да изпита нерешителност.

— Знам, че има хора, на които не им е приятно да ги докосват непознати — рече тихо Келс.

— Нямам нищо против.

Този път Айвъри се изненада от собствената си реакция, защото спадаше точно към този тип хора.

Къри Келс се усмихна и пръстите му се плъзнаха по белия сатен, закриващ рамото ѝ.

— Откъде имате тази рокля? Не съм виждал такава ръчна бродерия от времето, когато бяхме деца и баба шиеше дрехите на сестра ми.

— Аз я направих.

Изненадата му беше огромна.

— Вие?!

— Не съм учила в колеж, но обичам историята. Любимият ми период е управлението на Тюдорите. Адаптирах този модел от един портрет на Елизабет I.

Ръката му продължаваше да лежи върху рамото ѝ.

— Вие проектирахте този модел? И сама изработихте бродерията?

Айвъри кимна.

— Мили боже!

— Да не би да я намирате прекалено екстравагантна?

Изведнъж всички съмнения относно собствените ѝ възможности отново изскочиха на преден план.

Пръстите му проследиха гладкия сатен на ръкава, наслаждавайки се на топлината на тялото ѝ.

— В нея има нещо девически чисто, нещо, което не съм откривал в друга дреха досега.

— Мис Рейнс смята, че е претрупана.

След дългите месеци, през които не бе получила одобрение и разбиране за работата си, сега думите се изплъзнаха от устата ѝ съвсем неволно.

Къри Келс взе дланта ѝ в своята и я задържа. Реши да се погрижи, мис Рейнс да не унищожи този току-що разцъфващ талант.

— Тя греша. Роклята е много елегантна. Прекрасна е. — Гласът му беше нежен и окуражаващ.

— Благодаря.

Сърцето му се държеше наистина странно. Никога досега не беше изпитвал подобно чувство — като че ли нещо в него бавно се топеше. Изкашля се, внимателно пусна ръката ѝ и се взря в очарователните ѝ, изпълнени с доверие очи.

— Вие сте на двадесет и две години, нали?

Незнайно защо, думите на Вирджиния Рейнс се бяха запечатали в съзнанието му.

— Да. А вие?

Келс се усмихна.

— Аз съм направо старец в сравнение с вас — на тридесет и седем.

— О, не! Съдбата е била милостива към вас. Имате лице, което не остарява.

— Голяма ласкателка сте, мис Кийн.

Айвъри го привличаше, а той не желаше това и дискретно възстанови дистанцията, сменяйки темата.

— Искam този модел.

Главата на Айвъри се въртеше от всичките непознати емоции, които трябваше да изпита за една вечер.

— Т-тази рокля. — От притеснение започна дори леко да заеква.

— Да. Искam да присъства в колекцията за новия сезон.

Тя беше толкова зашеметена, че не знаеше какво да отговори.

— Ще имам грижата да уведомя мис Рейнс. Освен това, искам отсега нататък да участвате в разработването на колекциите като дизайнер.

— Това няма да ѝ се хареса.

— Хич не ми пука дали ще ѝ хареса, или не. Все още аз давам нарежданията.

Беше избухлив, но това не я плашеше. Знаеше, че по този начин човек се освобождава от напрежението и беше по-малко вероятно някой ден да я уволни без предупреждение. Психолозите твърдяха, че по-опасен е потисканият гняв.

— Е, какво решихте? Ще получите премия, ако моделът ви се продаде през януари, което според мен е напълно възможно. Дизайнят е такъв, че роклята би могла да се използва и като сватбен тоалет. Заради оригиналната идея ще ви повишим в младши дизайнер. Това разбира се, означава и повишение в заплатата.

Айвъри не можеше да намери думи, да изрази щастието си, но изражението на лицето ѝ беше много красноречиво.

Къри Келс се засмя широко и я потупа по рамото.

— Добре дошла в бизнеса!

В този момент погледът му случайно се насочи към вътрешността на мезонета и той забеляза десетина чифта очи, да се взират в тях с нескрито любопитство.

— Охо, тук назрява скандал.

— Скандал?

— Ние сме скандалът — усмихна се Келс на объркването ѝ. — Те мислят, че ви прелъстявам, скъпа. Погледнете само ухилените физиономии и носове залепени на прозореца.

— Ами...

— Не се притеснявайте. Вече не съм онзи донжуан, който бях на младини. Вече съм твърде стар и уморен, за да прелъстя жена за една вечер. Но няма да е зле да се пазите от манекените. Някои са доста напористи, а вие сте млада и неопитна.

— Нещо като агне сред вълци?

— Добро сравнение.

Келс вече беше тръгнал към салона, когато Айвъри продума тихо:

— Благодаря за шанса, който ми давате, мистър Келс. Няма да ви разочаровам.

Той я погледна.

— Къри, ако обичаш, не мистър Келс.

— Къри? Необичайно име.

— Това е моминската фамилия на баба ми. — Келс отвори вратата пред нея. — Между другото, Хари Ламбърт много упорито кръжи наоколо. Това е високият кестеняв мъж с червената вратовръзка. Пада си малко развратник, но иначе не е лош човек. Той е един от вицепрезидентите на компанията.

— Познавам го. Той ръководи нашия отдел. Засичали сме се в асансьора, но засега не искам да се обвързвам с никого.

— Защо?

— Задавате много въпроси.

— Любопитен съм.

— Мисля, че не е редно да ви разказвам историята си.

— Аз и не го очаквам след толкова кратко запознанство. Но мисля, че това няма да бъде задълго.

Айвъри потърси лицето му и за пореден път срещна искрящия поглед, който като че ли проникваше чак до дълбините на съзнанието ѝ. Чувствата, бушуващи в нея, бяха толкова силни, че ѝ се струваше, че всеки момент ще припадне.

— Значи не желаете да се обвързвате?

Напрегнатият му глас му я върна към действителността.

— Ами...

Очите, въпреки волята ѝ, не се отделяха от мъжественото му лице.

Той вдигна ръка и показалецът му нежно проследи красивата извивка на устните ѝ, от които се изтръгна сладостна въздишка. Всяка частица от тялото ѝ бе болезнено напрегната, но по-важното бе, че можеше да надникне в душата му. Изведнъж ѝ се стори, че познава този мъж много, много отдавна — още от началото на света...

Като че ли стреснат от това, което ставаше, Къри Келс рязко се отдръпна и ѝ обърна гръб.

Мъглата, закрила нощното небе, хвърляше бялото си було и върху уличните лампи. Единствено клаксоните на безбройните такситата напомняха, че се намира в Ню Йорк.

Бяха минали двадесет години, откакто не бе изпитвал подобно вълнение, разговаряйки с жена. Не биваше да забравя обаче, че майка му разчиташе на неговите грижи и, че не можеше точно сега да си позволи лукса да се забърква в любовни истории, още по-малко с наивна и неопитна жена като Айвъри. Не можеше да става дума за нищо сериозно. Всичко се дължеше на романтиката на нощта и на напрежението от изминалите дни. А и Айвъри най-вероятно просто кокетничеше с него, за да получи работата. Поне в това отношение Къри имаше достатъчно опит с жените.

Убеден в правилната си преценка, той се дистанцира от нея и до края на вечерта изпълняваше блестящо ролята си на домакин. Когато Ди си тръгна под ръка с новия ухажор, Айвъри остана сама и едва смогваше да отбива упоритите атаки на Хари Ламбърт. Дори и сега Келс би могъл да не ѝ обърне повече внимание, но когато само за секунда тя улови погледа му през стаята, очите ѝ биха могли да трогнат дори и статуите в зимната градина. Безмълвната молба за

помощ, отправена към него, бе толкова красноречива, че Къри Келс никога не би си простил, ако я пренебрегнеше.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Здравей, Хари. — Къри с любезна усмивка потупа по рамото младия мъж, чиито очи буквално поглъщаха Айвъри. — Добре ли се забавляваш?

— Да, сър! Тъкмо се канех да попитам мис Кийн, дали би имала нещо против, да я изпратя...

— Съжалявам, но това вече е уредено. Ако сте готова да вървим.

Макар и изречени много любезно, думите оказаха необходимото въздействие върху Хари Ламбърт и той неловко се опита да отговори в същия тон:

— Аз също съжалявам, но не ми остава нищо друго, освен да ви пожелаая лека нощ.

Хари се оттегли и Айвъри се почувства неудобно.

— Той се държа много мило и не знаех как да му кажа, че не желая да ме изпраща, без да го обидя.

— Не се притеснявайте, бързо ще му мине. Вземете си палтото, идвам веднага.

След като Къри Келс се извини на гостите и помоли един свой приятел да поеме задълженията на домакин, докато го няма, двамата излязоха от апартамента, изпроводени от десетина чифта любопитни очи.

— Сега ще имат благодатна тема за клюки поне за един месец напред — отбеляза той, докато чакаха портиера да докара колата му — млечнобял спортен ягуар.

— Това вашата кола ли е? Никога не съм виждала ягуар отблизо. И при това спортен модел.

Къри се засмя и отвори вратата.

— Мислите, че съм твърде стар за такава кола или се притеснявате, че съм полусляп?

Айвъри го изчака да седне зад волана, преди да отговори.

— Сигурна съм, че зрението ви е не по-лошо от моето, и не страхувам от нищо, щом съм с вас, мистър Келс.

— Къри, ако обичаш — премина неусетно на „ти“ той.

— Къри.

Айвъри се поправи с усмивка, все още учудена колко свободно може да разговаря с него. Обикновено общуването с мъже я притесняваше, но с Къри Келс беше различно — той не я плашеше.

Къри запали двигателя, включи на скорост и потеглиха.

— Вирджиния Рейнс много ли те тормози?

Айвъри се поколеба.

— Ами... Не, сър. Не ме харесва, но не се държи враждебно.

— Само се заяжда? — предположи той.

— Понякога.

— Вирджиния е от служителите, които останаха в компанията, въпреки че другаде биха могли да печелят двойно повече. — Къри Келс въздъхна и добави тихо: — Лоялността е рядкост в наши дни, но аз не съм глупак и ако тя ти създава проблеми, обърни се направо към мен. Няма да търпя такова поведение в компанията.

— Благодаря, но ще го направя само ако наистина се налага.

— Тя няма да е доволна, че роклята ти ще влезе в колекцията. Ако градусът на напрежението се вдигне прекалено, не се колебай да ми се обадиш.

— Нямам нищо против напрежението, стига да мога да работя като дизайнер. Откакто се помня искам да правя само това.

— Ако тази рокля може да бъде мерило за способностите ти, аз съм щастлив, че мога да ти дам този шанс. — Той спря на един светофар. — Всъщност къде отиваме?

— Къде живея ли? В Куийнс.

— В Куийнс?

— По дяволите! Казах на хората си, да наемат апартамент близо до компанията — възкликна Къри.

— Те не са виновни. Бяха уредили всичко, но аз не мога да си го позволя, защото трябва да изпращам част от заплатата си вкъщи. Куийнс не е лошо място. Имам приличен малък апартамент и чудесни съседи.

Той изсумтя.

— Е, не е луксозен, но аз все още не съм направила нищо, с което да заслужа скъп апартамент.

Къри не й отговори.

— Ще видите, някой ден ще имам апартамент и ролс, и кожи, и диаманти на всички пръсти.

Къри Келс се намръщи.

— Според теб, това ли се намира на другия край на дъгата?

— Разбира се.

Айвъри се завъртя в седалката, за да го вижда по-добре. Дори миризмата на кожата беше скъпа. Не можеше да му каже в каква мизерия беше живяла и излъга с усмивка:

— Никога не съм била бедна, но и диамантите винаги са били свръх моите възможности, затова сега искам всичко — слава, богатство и всичките звезди на небето.

Айвъри замълча, замисляйки се защо наистина толкова иска да е богата. Богатството беше единствената ѝ надежда някой ден да се справи с майка си. Освен това ѝ се искаше да може да помогне на Тим и на семейството му, а също и на приятелите си от блока. Щеше да е много хубаво ако можеше да подари на Тим ново палто още сега...

— Ами ролса?

— Беше образно казано. Ще съм напълно доволна и от един сладък ягуар.

— Сега „Форд“ притежава лиценза за производство му. Двигателят на моя е „Форд“.

— Наистина ли?

Той се разсмя:

— Наистина.

Айвъри погали благоговейно арматурното табло на колата.

— Сигурно не сте женен?

— Защо мислиш така? Защото карам спортна кола ли?

— Вероятно.

— Бях женен, когато бях на двадесет и четири години. — Чертите на лицето му се изопнаха. — Не обичам да говоря по този въпрос. Сега не съм женен и това е всичко, което трябва да знаеш. А ти? Имаш ли си приятел?

— Вече ви казах. Не желая да се обвързвам.

Къри се замисли. Имаше само две причини, които можеха да обяснят подобно отношение към мъжете. Айвъри като че ли прочете мислите му и каза равнодушно:

— Не съм лесбийка и не са ме изнасилвали. Просто не искам нищо да застава на пътя ми. Не съм готова за брак и за семейство.

— Някакво неприятно изживяване?

— Да... веднъж.

Всъщност имаше няколко такива случая — цинични многозначителни подмятания от любовниците на майка ѝ и дори се бяха опитвали да я насилват. Вместо да се обезпокои Марлийн се бе изсмяла на нейните оплаквания.

— И сега за теб сексът е нещо брутално и грозно?

— Не толкова сексът, колкото мъжете.

За нейна изненада той се съгласи.

— Това е вярно за някои мъже. — Пръстите му нервно потупваха волана. — Баща ми беше такъв човек. Останах вкъщи само заради сестра ми и брат ми. Опитвах се да ги държа настрана от него. За съжаление не можех да направя нищо за майка ни. Той тормозеше нея заради нас. — Къри Келс стисна зъби. — Няма да забравя жертвите, които е правила. Работеше на две места, за да има какво да ядем, и да не ходим окъсани на училище. Бяхме бедни, но никога не сме гладували и не сме се срамували от другите деца.

— Сигурно е чудесна жена.

Той сви рамене.

— Добра, мила. Може да се каже, че е малко властна натура. Сестра ми трябваше да избяга от къщи, защото тя не одобряваше годеника ѝ. После мама шест месеца не ѝ говори. — Споменът извика усмивка на устните му. — Ние сме всичко, което има, затова понякога прекалява, но никога не се срамува да признае грешките си.

Нещо в подсъзнанието на Айвъри застана нащрек. Една властна майка, стига да поиска, можеше да съсипе живота на сина си, ако той се обвърже с жена. За щастие, тя нямаше нищо общо с него. Беше ѝ дошло до гуша от собствената ѝ майка.

Следващите няколко минути минаха в мълчание. Пътуваха покрай красиво осветените витрини на Седма улица. Дърветата бяха накичени с гирлянди от бели светлини, които в зимната нощ блещукаха като диаманти. Айвъри проговори едва когато пресякоха моста, свързващ Куийнс с останалата част на града.

— На следващия светофар завийте надясно.

— Защо се усмихваше?

— Мислех си, че в Ню Йорк дори дърветата носят бижута.

— Само на Коледа.

— Коледа още е далеч...

Къри Келс я погледна изпитателно.

— Ще си ходиш ли вкъщи за Коледа?

Въпросът я свари неподготвена и тя се зачуди как да се измъкне от положението.

— Ами... сигурно не. Майка ми обикновено ходи в Европа с приятели. Смятам да спестя парите. — Лъжите се сипеха една след друга с невероятна лекота. — Освен това имам много работа по подготовката на ревюто.

— Роклята ти е напълно готова за представянето, а другите ти задължения едва ли са толкова неотложни.

— Пробите отнемат много време...

— Проби?! — Погледът му беше изумен. — Кой нареди ти да се занимаваш с проби?

— Мис...

— Рейнс!

На Айвъри й се стори, че ако мис Рейнс в момента беше пред него, би я уволнил, без да се замисли.

— Както и да е. Когато те повиша, изрично ще уточня, че ще се занимаваш само с проектиране и с аксесоарите.

— Но аз нямам нищо против по-тежката работа.

— Аз пък съм против това, служителите ми да се преуморяват.

Айвъри се опита да се противопостави, но бързо осъзна какво облекчение щеше да бъде за нея да не се занимава с безкрайните проби, особено след като трябваше да започне нова работа.

Спряха пред сградата, където се намираше апартаментът ѝ. Макар че сега беше позанемарен, личеше си, че това е един от хубавите и благоустроени райони на Куийнс, където дори имаше дървета от двете страни на тротоара. Въпреки протестите ѝ, Къри Келс изгаси двигателя, излезе от колата и я изпроводи до входната врата.

— Имаш ли ключ?

Айвъри извади връзката и я разлюля пред очите му.

— Благодаря, че ме докарахте.

Той се оглеждаше наоколо.

— Всичко това ми навява спомени. Израснал съм на няколко пресечки оттук. Разбира се, нашата къща не беше толкова хубава. — Последните думи бяха изречени с усмивка, която го правеше да изглежда доста по-млад.

Айвъри вдигна очи нагоре и потърси погледа му. „С тази превръзка прилича на разбойник от някой исторически роман“ — мина ѝ през ума.

— Разбойникът... — промърмори неволно под носа си.

— И Бес с дългата си гарвановочерна коса. — Гласът му беше изпълнен с копнеж. — Твоята, обаче прилича на злато. Сигурно няма да ме послушаш ако ти кажа да я пуснеш дълга до кръста. Или поне няма да е при такова кратко запознанство.

Изненадана бе, че той знаеше стихотворението. Къри като че ли забеляза това и обясни с леко насмешлив тон:

— Може да не знаеш, но аз съм доста романтична натура.

Той хвана едно кичурче от косата ѝ и лекичко притегли лицето ѝ към себе си. Ухаеше на скъп парфюм, чийто аромат безкрайно я привличаше. Очите ѝ се спряха за момент върху устните му — тънки и добре очертани, разкриващи едновременно силен характер и чувственост.

Той проговори с приглушен глас:

— Искам да те целуна, Айвъри Кийн. Знам, че не бива да го правя, а и ти не трябва да ми го позволяваш. Твърде съм стар за теб и не искам да те отклонявам от пътя ти към славата.

— Сигурно е така, но ще бъде голяма загуба за моята „грамотност“, ако не го направите. Не са ме целували много мъже и със сигурност нито един от тях не знаеше как се прави това. — Айвъри го погледна сериозно. — Вие знаете, нали? Вие знаете всичко, което един мъж трябва да знае.

Тя дишаше тежко, неспособна да скрие огромното си вълнение. С успокоителната мисъл, че има някои непреодолими неща в този живот, Къри Келс наведе глава към изкусителните ѝ устни, ухаещи на розов цвят. За негова радост, Айвъри с готовност откликна на целувката и той трябваше да положи доста усилия, за да потисне инстинктивното си желание, да я задълбочи.

— Страхуваш ли се, че бих могъл да се възползвам от теб? — попита я дрезгаво.

Ръцете ѝ, подпрени върху снежнобелия нагръдник на смокинга, с наслада възприемаха топлината на тялото му, твърдите очертания на мускулите и дори косъмчетата по гърдите му. С неподозирана за самата нея дързост Айвъри прошепна:

— Не, но вие би трябвало да се страхувате.

— Впечатлен съм. Ти ще излезеш по-добър психолог, отколкото предполагам.

Преди отново да я целуне, Къри тихичко ѝ нареди:

— Отвори леко устата си. Ето, това е...

Устните му ефирно докоснаха нейните. Ръката му, обгърнала кръста ѝ, я привлече по-близо до тялото му. Айвъри почувства усмивката му, когато се подчини на неговото желание, потръпвайки от непознатите усещания, породени от чувствения допир на мъжкия ханш и от дълбокия тембър на гласа му.

— Вие сте... опасен.

— Да...

Той я притисна още по-здраво към себе си. Обхвана с ръце главата ѝ, а целувката му стана по-дълбока и настояща.

Цялото тяло на Айвъри гореше в огъня на страстта, разпален от тази целувка. Дъхът му галеше лицето ѝ, а когато езикът му преодоля крехката преграда на устните ѝ, докосвайки нейния, тя простена от неподозирано удоволствие.

Макар че се бе вкопчила в ревера му, в опита си да се контролира, вече копнееше за нещо повече, нещо загадъчно и непознато, нещо, което щеше да открие пред нея нови светове и усещания. Точно тогава, Къри Келс откъсна устните си от нейните и се вгледа в премрежените ѝ от удоволствие очи. Не каза нищо. Просто нямаше нужда. За него Айвъри беше отворена книга, в която всички сексуални страници бяха празни. Против волята си, той нежно я отблъсна от себе си, задържайки ръцете ѝ, докато тя се поовладя.

— Време е да ти пожелаая лека нощ.

Айвъри беше безпомощна. Трябваша ѝ няколко секунди, преди да събере мислите си и да отговори.

— Партито беше чудесно. — Изненада я чуждият хриптящ глас, който излезе от гърлото ѝ. — Благодаря, че ме поканихте, че ме изпратихте и, най-вече, за новата работа.

— Удоволствието беше изцяло мое.

Остави я да си тръгне, поразен от собствената си глупост. Нямаше право да си играе с нея. Първото му впечатление за нейната неопитност беше вярно, бе имала някакви неприятности, свързани с мъже, но нямаше нужда от неговата помощ, за да преодолее стреса. Просто се бе увлякъл.

Стъпила отново здраво на краката си, Айвъри се опита да се усмихне.

— Лека нощ. Ще поддържаме връзка за ревюто.

— Разбира се. Доскоро.

Без да каже нищо повече, Къри Келс се обърна и тръгна надолу към колата си, вземайки по две стъпала наведнъж. Айвъри остана на входа, докато той се изгуби от погледа ѝ.

„Сигурно е милионер — мислеше си, качвайки се към апартамента си. — Кара ягуар, ръководи няколко компании, почти на четиридесет години е и има много приятелки. Така че, момиче, опичай си акъла...“

— Здравей, Айвъри — подвижна ѝ мистър Джоунс, когато преминаваше покрай отворената врата на жилището му.

Тя надникна вътре, усмихна му се и се загледа в сръчните ръце на стареца, който майстореше дървена птичка.

— Много е хубава, мистър Джоунс. За кого е?

— За внучката. За Коледа.

— Сигурно много ще ѝ се зарадва.

Той се засмя от сърце.

— Дано. Ти добре ли се забавлява тази вечер?

— Беше чудесно!

— Роклята ти е великолепна, Айвъри. — Мисис Джоунс се появи от дневната с плетка в ръка. — Сама ли я уши?

— Благодаря. Сама.

— Някой ден ще бъдеш много известна, мила. — Възрастната жена ѝ говореше с топлина, каквато никога не бе получавала от майка си. — Надявам се, че тогава все още ще си спомняш за нас и ще идваш да ни виждаш.

— Непременно.

Айвъри пожела на любезните си съседи лека нощ и се прибра. Въпреки „прегрешението“, че бе позволила на един почти непознат мъж да я целуне, тя се чувстваше великолепно. Беше толкова

щастлива, че краката ѝ почти не докосваха пода. Не съжаляваше за целувката. Всъщност, изживяването бе повече от вълнуващо, но трезвият разум ѝ подсказваше, че Къри Келс можеше с еднаква лекота и да я прельсти, и да я изостави. Тя трябваше да престане да мисли за него. Предстоеше ѝ усилена работа, за да не изпусне първия истински шанс в своята кариера.

Вирджиния Рейнс побесня, когато научи, че Къри Келс е включил модела на Айвъри в колекцията. Неволно бе привлякла вниманието му към момичето, а това бе последното нещо, което би искала. Няколко души ѝ бяха подхвърлили, че той бил изпратил Айвъри след партито и се върнал чак след няколко часа. „Нищо чудно, че я е повишил — мислеше си тя злобно. — Завъртяла му е главата, а сега жъне плодовете от старанието си. Все пак няма да стигне далеч по този начин. Вирджиния Рейнс знае какво е стилно облекло, а с тази рокля Айвъри ще стане за смях. Мистър Келс притежава компанията, но не разбира нищо от мода.“ И тя с нетърпение очакваше момента, когато протезето му щеше да се провали пред очите на всички.

Въпреки всичко, с Айвъри Вирджиния Рейнс не се държеше открито враждебно. Дори се бе усмихнала и я бе поздравила с повишението.

— Усмивката ѝ е като на баракуда — отбеляза Ди хладно. — Само я виж. Ще се пукне от яд. Ти може да не разбираш много от фирмена политика, но слушай мен, тук има хора, готови на всичко да попречат на другите да се развиват. Със зъби и нокти се борят, за да запазят собствената си служба.

— Мис Рейнс не е такава — възрази Айвъри.

— Да, защото поне за момента не се чувства достатъчно застрашена. Но ако някога се срещнете като съперници, внимавай. Твоите идеи са свежи и оригинални, докато тя използва линията на „Шанел“ от шейсетте. „Шанел“ се справят добре и сега, но мис Рейнс не може да различи съвременния дизайн, дори и да се спъне в него. Трябва да се пазиш от нея, за да не ти забие нож в гърба.

— Ще внимавам, но мисля, че преувеличаваш. — Айвъри с усмивка смени темата: — Как мина срещата ти снощи?

— Като за начало, не беше зле. Той е бивш фермер от Средния Запад, дошъл в Ню Йорк, да потърси късмета си като манекен. Нищо чудно, че е успял толкова бързо — с това лице и тяло... Аз имам някои познати тук-там. Смятам да се опитам да му помогна в кариерата.

За част от секундата през ума на Айвъри мина мисълта, че новият обожател на Ди е имал точно това предвид, но после реши, че е прекалено мнителна, и се зае отново с работата си.

Тереза Келс — дребна жена с огромни черни очи, прошарена коса, прибрана на кок, и ръце, чиито стави бяха разкривени от артрит, седеше в чакалнята на радиологичната лаборатория в очакване на специалиста, който трябваше да ѝ обясни в какво ще се състои бъдещото ѝ лечение. В този момент синът ѝ, който бе неотлъчно до нея през последните дни, се поразмърда на пейката. Тя го погледна и смутено му се усмихна. Беше добър човек. Грижеше се всеотдайно за нея. Може би тя грешеше, като се отнасяше така властнически с него, но той беше всичко, което имаше на този свят. Дъщеря ѝ отдавна вече не зачиташе думата ѝ. Бе се омъжила за онзи непоносим компютърджия и сега управляваше мощна корпорация, а другият ѝ син никога не бе показвал капчица разум, камо ли да я познае. Нямаше и съпруг, защото бащата на децата ѝ я бе напуснал преди двадесет години, а приятелите ѝ с нищо не можеха да заменят синовната любов и подкрепа, които Къри ѝ даваше. Освен това, макар че вече беше без значение, тя съзнаваше, че латиноамериканският ѝ произход и това, че е католичка, винаги бяха издигали невидима стена между нея и останалите хора.

Къри беше нейната гордост. Приличаше на нея — черноок, с тъмна къдрава коса и мургава кожа. Говореше английски безупречно, без следа от акцент, а освен испански владееше добре още няколко езика.

Тя постави ръката си върху неговата.

— Не се тревожи толкова. Много хора живеят с това нещо в продължение на години, а аз още не съм се порадвала на внуци...

Тялото му се изопна и тя спря по средата на изречението.

— Съжалявам.

Къри отбягваше погледа ѝ, преструвайки се, че разглежда апаратурата в залата.

— Одри ще ти роди внуци.

— Одри...

Тереза се усмихна при спомена, че бе нарекла малкото си момиченце с името на любимата си актриса Одри Хепбърн, но за съжаление дъщеря ѝ не бе пораснала толкова мила и добросърдечна, колкото би искала.

— Одри е твърде заета да управлява компании и да печели пари, наравно с отвратителния си съпруг. За какво са ѝ деца? Боли ме сърцето, като си помисля, че ще си останете без поколение, а аз бих била чудесна баба.

Тереза се обърна към него и се загледа в красивия му профил.

— Знам, че не ти е приятно да говорим за това, но минаха доста години. Не можеш да си простиш, защото тя не желаше бременността, но вината не е твоя.

— Мамо, моля те!

— Ти не си виновен!

Най-после той я погледна в очите. Лицето му беше каменно.

— По дяволите! Виновен съм и не желая да говорим повече за това.

Както винаги, когато беше ядосана, Тереза Келс заговори на испански.

— Точно така. Предпочиташ да ходиш пеша само защото веднъж си паднал от коня. Ти си страхливец.

Къри си премълча. „Тя е болна и изплашена. Нямам право да ѝ се сърдя.“

Поуспокоена, майка му продължи:

— Трябва да се ожениш отново. Не искам да кажа, че трябва да вземеш коя да е, но момичетата се тълпят около теб. Не искам жена ти да е някоя лекомислена кукла, която да се омъжи за теб, само заради парите ти. Сигурно познаваш някое момиче от добро семейство, а?

— Мамо, ако се ожена повторно, аз ще реша за кого.

— Глупости! Видя как я оплеска веднъж. Няма да позволя да направиш същата грешка втори път.

Тереза устоя на строгия му поглед, но лекарят дойде и дързостта ѝ отново отстъпи място на страха и лошите предчувствия.

— Е, и? Какво ще ме правите? Вече ме рязаха и казаха, че не става нищо. Може би вие правите чудесата?

Младият мъж се усмихна с разбиране.

— Чудеса не правим, но ще приложим едно комбинирано лечение с химиотерапия и радиация, за да се опитаме да спрем разрастването на карцинома. Днес започваме лъчетерапията.

Тя кимна.

— Искате да кажете „на рака“?

Докторът четеше нещо в картоната й.

— Д-р Хейс иска да започнем с висока доза облъчване през първите две седмици. После можем да намалим интензивността и...

— Косата ми ще окапе ли?

— За съжаление, да. Това е нещо, което не можем да избегнем.

Тереза Келс продължи с въпросите си:

— Гадене? Главоболие?

— Това също. Но можем да ви дадем обезболяващи лекарства. — Той се опита да се пошегува. — Всъщност, можем да ви предпишем марихуана. Контролира много добре гаденето и няма да ви арестуват за притежаване на наркотици.

Тереза го изгледа високомерно и отговори троснато:

— Няма да вземам наркотици. Никой в семейството ми не го е правил!

Лекарят се смути.

— Това е много правилно, госпожо.

— Мамо, престани!

Тереза Келс не обърна внимание на сина си, а отново се зае с нещастния доктор, фиксирайки го с леден поглед.

— И каква е гаранцията, че след като ме натъпчете с тези отрови, няма да съм по-зле, отколкото сега.

— Все пак животът е за предпочитане пред смъртта.

— Кой знае? — изстреля тя в отговор. — Вие вече умирали ли сте?

Къри неволно избухна в смях.

— Мамо, моля те, млъкни за малко и остави човека да ти обясни.

— Не ме поучавай, ако обичаш.

Двамата мъже си размениха многозначителни погледи.

— Не бих посмял да го сторя.

Къри се отдръпна, пъхнал ръце в джобовете си, а майка му извади тефтерче от чантата си и го отвори.

— А сега, млади момко, ми обяснете едно по едно какво ще ме правите.

Лекарят се подчини. Докато тя слушаше, Къри наблюдаваше лицето ѝ — изморено и набраздено от безброй бръчки. Спомни си детството. Почти цял живот майка му бе работила на две места, без да знае делник и празник, но за тях винаги имаше нещо сготвено и жена, която да ги наглежда, докато я няма. Всяка събота ходеха на изповед, а в неделя — на литургия. Парите не бяха много, но за Къри това никога не бе имало особено значение. Отношенията им се градяха върху толкова много любов, че някаква горчива буца заседна в гърлото му при този спомен. Майка им не омаловажаваше нито един техен проблем и винаги намираше сили и нежни думи да ги утеши.

Преди да ги напусне баща им, деляха една стая с децата на чичо му и беше абсурдно да се мисли за някакъв личен живот. Тапетите бяха разлепени, линолеумът — раздран, а от крановете постоянно капеше вода. Парното никога не бе работило и всички спяха на земята, загънати в одеяла от Армията на спасението. Въпреки посещенията на санитарните служби, в сградата гъмжеше от плъхове и хлебарки, а наемите бяха убийствени. Банди хулигани кръстосваха улиците. Грабежите, изнасилванията и убийствата бяха всекидневие. Когато загина най-добрият му приятел, Къри се бе заклел да отмъсти и да се измъкне от мизерията, съсипваща човешкото достойнство и за разлика от толкова други хора, бе успял.

Тереза се бе грижила добре за децата си, но и те не ѝ бяха създавали кой знае какви проблеми. Единствено, когато синът ѝ бе изправен пред съда, обвинен в опит за предумишлено убийство, тя се бе намесила. Думите в негова защита пред съдията бяха по-красноречиви от пледоарията на всеки адвокат, но по ирония на съдбата, от затвора го измъкна лекарят, който свидетелства, че той никога няма да може да вижда с раненото си око.

Пуснаха го под гаранция и оттогава Къри се пазеше от неприятности. Отмъщението му струваше много. Хонорарът на адвоката и гаранцията бяха стопили скромните спестявания на майка му и освен това, в досието му пишеше „опит за убийство“, което остана да тегне като проклятие над него.

— Ти не слушаш! — Майка му го сръга в ребрата. — Escucha! Внимавай!

— Да, мамо. — Той се облегна на стола и се заслуша в думите на радиолога.

Първоначалното раково образование в долния край на белия дроб бе оперативно отстранено, но хирургът не бе сигурен, че го е ликвидирал напълно и бе препоръчал интензивното комбинирано лечение с химиотерапия и лъчетерапия. Майка му не вярваше, че ще оздравее и двамата с Одри положиха много усилия, да я убедят в ползата от него. Все пак, тя бе уредила завещанието си, оставяйки всичките си любими вещи на различни роднини. Бе подписала и декларация, че не желае животът ѝ да бъде поддържан изкуствено, за да не бъде „в тежест на децата си“.

„Точно в неин стил — мислеше си Къри. — Загрижена за нас, дори пред прага на смъртта.“ Беше му трудно да се примири с реалността. Подсъзнателно винаги бе вярвал, че майка му е безсмъртна. Сега тя бе болна от рак, а от един познат бе научил доста за процентната статистика на смъртните случаи сред заболялите и много държеше да бъде направено всичко възможно за спасяването ѝ.

— Все пак, продължавам да мисля, че това е излишно — рече Тереза Келс на радиолога.

— Аз пък мисля, че не е. — Къри се намеси с окуражителна усмивка. — Бъди послушна и направи това, което ти казват. Не е честно, да ни изоставяш точно сега, когато вече няма нужда да се грижиш за нищо. Ами пътуването до Пуерто Рико, за да видим братовчедите, ами вилата в Адирондакс, която обещах да ти купя?

— О, това би било чудесно! — Черните ѝ очи за миг станаха отново млади. — Веднъж, преди да се родиш, прекарахме там уикенда с баща ти. Беше прекрасно.

Усмивката ѝ винаги го радваше. През всичките години, откакто баща им ги бе напуснал, тя не бе казала една лоша дума за него. Все се опитваше да го оправдае пред децата: „Той се бореше, доколкото може, но животът се оказа прекалено труден за него“. Съпругът ѝ беше неграмотен и преди да изчезне завинаги от живота ѝ, работеше като докер на пристанището. Бяха научили от един негов колега, че се качил на един товарен кораб на следващия ден, след като бе научил, че най-малкото им дете е умствено увредено. Тереза твърдеше, че бил

избягал, защото се чувствал виновен. Тя сигурно също изпитваше подобни чувства, но не беше от хората, които бягат от отговорност. Къри бе наследил и това от нея.

— Баща ти беше добър човек. Страдаше много, че не може да ни издържа, а болестта на Анди направо го съсипа.

— Знам, мамо.

Точно сега нямаше смисъл да ѝ противоречи.

Тя отново се обърна към радиолога.

— Това лечение... Колко ще продължи?

— Шест седмици.

— Много добре тогава.

Тежка въздишка се изтръгна от гърдите ѝ и погледна сина си.

— Щом смяташ, че трябва...

— Що за въпрос? Да не си мислиш, че мога да рискувам да те загубя?

Борейки се с напиралите сълзи, Тереза Келс взе ръката му в своите и прошепна:

— Милото ми момче!

ГЛАВА ПЕТА

Като се изключи резервираността на Вирджиния Рейнс, целият екип, работещ по лятната колекция, прие с всеобщо одобрение идеята, роклята на Айвъри да бъде включена в ревюто.

— Това е просто мечта! — възкликна едно от момичетата, съзерцавайки я с копнеж. — А с етикета на „Келс-Мередит“ цената ѝ ще бъде баснословна.

— Сигурно.

— Да, но ти можеш да си ушиеш друга, когато пожелаеш.

— Едва ли. Всъщност, продавайки модела на компанията, аз се задължавам да не го копирам.

— Това може и да е така — намеси се Ди, — но винаги можеш да поискаш разрешение от мистър Келс.

Айвъри усети, че се изчервява само при споменаването на името му.

— О, той не би губил времето си с мен. Признателна съм му за това, че ми даде шанс да работя, и не бих посмяла да го моля за никакви специални услуги.

Страхувайки се да не я обиди, Ди не ѝ отговори, но бе сигурна, че Айвъри може да получи всичко, което си пожелае. Къри Келс я бе изпратил до апартамента ѝ, а всички знаеха, че той обикновено не си нарушава спокойствието заради низшия персонал. Айвъри беше привлекателна и добросърдечна млада жена, точно по вкуса на стар циник като него, и това тревожеше Ди. Приятелката ѝ нямаше никакъв опит с мъжете и можеше жестоко да се разочарова, ако отношенията им стигнеха по-надалеч. От друга страна, беше толкова твърдоглава, че би приела и най-добронамерения съвет, като посегателство върху личната ѝ свобода. Така че на Ди не ѝ оставаше нищо друго, освен да се надява, че нещата ще се подредят добре от само себе си.

Айвъри забодe последните карфици и връчи роклята на шивачките. Имаше още една-две идеи, които искаше да нахвърля върху хартия, макар сама да не очакваше, да излезе нещо особено. Мис Рейнс

нямаше избор и не можа да откаже, да включи сатенената рокля в колекцията, но нищо не ѝ пречеше да отхвърля всичките ѝ следващи проекти. Можеше да стане така, че кариерата ѝ като моделиер да зависи единствено от приема, който щеше да получи този тоалет, и Бог да ѝ е на помощ, ако нещо се объркаше точно преди ревюто.

Дъждовен и студен, Денят на Благодарността най-после дойде.

Айвъри приготви малка пуйка с картофено пюре и сос от боровинки. Бе поканила Тим и семейството му на обяд, но те щяха да останат в приюта. Една благотворителна организация бе осигурила за всички богата празнична трапеза. Айвъри не дочака Коледа и вече бе дала на Тим неговия подарък — едно хубаво ново палто. Времето бе много студено и ѝ се искаше той да е облечен добре в сезона на настинките.

— За мене ли е Айвъри? — Тим не можеше да повярва на очите си.

— Това е подаръкът ти за Коледа, но тъй като зимата отдавна дойде, реших да ти го дам по-рано.

Тя не му бе казала, че с вируса на СПИН имунната система отслабва и една безобидна настинка може лесно да премине в пневмония, а Мириам не би могла да си позволи разходите за болници и за лекарства.

— Уау! Благодаря!

Тим бе навлякъл веднага палтото и с блеснали от щастие очи бе отишъл да се поперчи пред всичките си познати наоколо. Мириам също ѝ бе благодарила.

— Но някой ще го открадне — бе казала тя тъжно тя, — а твоята щедрост ще отиде на вятъра.

Айвъри не бе помисляла за това. В малкото градче, където бе израснала, едва ли имаше човек, който би откраднал палтото на малко момче посред зима. Но в Ню Йорк хората не се познаваха, а отчайващата бедност тласкаше много от тях по пътя на престъпността.

— Мисис Пейн може да шие. Нека избродира с големи цветни букви името на Тим по цялото палто. Така поне местните няма да посмеят да му посегнат, защото дори и да се разшият, буквите пак ще личат.

Мириам се бе разсмяла:

— Айвъри, понякога мислиш много извратено.

— Така се налага.

За щастие Тим все още беше напълно здрав, а медицината всеки ден откриваше нови средства за борба с коварния вирус. Айвъри се молеше да бъде изнамерено ефикасно лекарство, преди болестта да е победила малкото му телце.

След скромния си обяд тя прибра остатъка от празничната пуйка в хладилника и седна да отметне разходите си в специалната тетрадка. Към тях включваше и сумата, която изпращаше ежемесечно вкъщи. Когато бе започнала да праща пари в Тексас, тя не бе съобщила адреса си. Не искаше Марлийн да знае къде точно се намира, защото, макар че получаваше половината ѝ заплата, сигурно би намерила начини да я изнудва за още.

Все още с химикалката в ръка, Айвъри се замисли за времето, когато баба ѝ и дядо ѝ бяха още живи. Помнеше ги около петдесетгодишни, съсипани от тежкия труд на полето, който все повече се обезсмисляше от факта, че големи корпорации стопанисваха почти всичката земя наоколо. Айвъри прекарваше с тях всички лета, ваканции и празници, като Деня на Благодарността и Коледа. Преди да тръгне на училище, никога не бе осъзнавала колко бедни са те. Старата порутена къща преливаше от обич и като че ли парите там не съществуваха. Храната беше достатъчно, защото си я произвеждаха сами, а това, че в къщата нямаше водопровод, не можеше да смути малкото момиченце, което ги обожаваше. Единствено при тях Айвъри се чувстваше у дома.

Мислите ѝ се понесоха отново в миналото към розовата леха, за която баба ѝ се грижеше с толкова любов. Една своенравна кокошка имаше навика да снесе под бодливите клонки и Айвъри трябваше да се провира отдолу, за да събере яйцата. Двойка присмехулници гнездяха всяка пролет в клоните на огромния дъб в двора, а отсами стъпалата в задния двор започваше поляна, осеяна с великденчета, цинии и върбинка. Близко до къщата беше и зеленчуковата градина, където старите хора прекарваха дълги часове в садене, окопаване, плевене и прибиране на реколтата.

Баба ѝ винаги имаше домашен ябълков пай в бюфета, който Айвъри, седнала на задните стълби и потънала в мечти за времето,

когато ще порасне, понякога разделяше с кучето. В дългите летни вечери тримата сядаха на малката верандичка и с часове слушаха песента на щурците. Дядо ѝ пушеше лулата си, усмихваше се и не спираше да се надява, че тази година непременно ще спечели от реколтата. Това така и не стана и той постоянно дължеше пари някому.

Но беше щастлив. Обработваше с радост земята и живееше свободен и независим от ограниченията на чиновническия труд и времето. Веднъж ѝ бе казал, че бедността има и едно предимство — бедният човек може да възприеме света отблизо, и то такъв, какъвто природата го е създала. Сега, пленена между бетона и стоманените скелети на Ню Йорк, Айвъри си спомни мириса на окъпаното от дъжда поле, уханието на розите под прозореца, но най-ясно от всичко помнеше сигурността и любовта, с която старите хора я даряваха.

Тези спомени бяха нейната опора в най-тежките моменти от живота ѝ. Дори и сега, когато затвореше очи, виждаше къщата и тях двамата — живи и вечни в нейното сърце. Вярваше, че ако баба ѝ и дядо ѝ не бяха загинали в онзи злощастен пожар, животът ѝ сигурно щеше да бъде по-друг.

Часовникът удари единайсет, но тя не смееше да се отпусне и да заспи. Напоследък отново я преследваха кошмари, както винаги, когато беше изложена на повече напрежение. Трябваше да спечели много пари, за да може да се противопостави на претенциите, които алчната ѝ майка със сигурност щеше да има към нея. Амбицията ѝ бе помогнала да надвие отчаянието и с повече вяра в собствените сили може би щеше да успее да се изкачи до върха.

Парите не стигаха, но Айвъри реши, че може да си позволи да купи подарък поне на Ди, която беше толкова мила с нея. В един от празнично украсените магазини тя най-после откри това, което търсеше — приказно красив копринен шал. Струваше повече, отколкото първоначално смяташе да похарчи, но Ди заслужаваше жеста, така че шалът бе опакован и тя се отправи към касата да плати. Изведнъж погледът ѝ се спря на една витрина с бижута, по-точно — върху една игла за вратовръзки. Айвъри дълго мисли. Мъж като мистър Келс не би очаквал да получи подарък от нея, а иглата, макар и евтина, би му подходдала. Бе ѝ дал шанс, да покаже какво може, и искаше да

му се отблагодари по някакъв начин. Водена от този импулс, тя взе иглата, която се продаваше с петдесет процента намаление. Беше изработена от десеткаратово злато, а според надписа на витрината, перлата беше истинска. Айвъри постави иглата при шала и, стиснала здраво портфейла си в ръка, зачака търпеливо на опашката, където изнервена касиерка маркираше стойността на покупките. Общата сметка излезе почти колкото всичките ѝ налични пари, но тя беше доволна. В магазина предлагаха и безплатни опаковки, като малка премия за клиентите. Тези подаръци, макар че самата тя не очакваше да получи нищо, освен може би от Ди, правеха от предстоящия празник първата истинска Коледа в живота на Айвъри.

Натъжаваше я само това, че не можеше да си позволи да купи жива елхичка за празничната вечер. Дълго се любува на голямото разнообразие от дръвчета, които се предлагаха в магазина и навсякъде по улиците. Би могла да направи гирлянди и украшения от хартия и станиол и спартанското ѝ жилище щеше да стане по-приветливо и уютно. За съжаление, удоволствието струваше половин седмична заплата, а това беше твърде много за нещо, което щеше да продължи само десетина дни и Айвъри стигна до компромисно решение, да си вземе изкуствено дръвче.

Вече бе стигнала до фабриката и се запъти към голямата въртяща се врата на входа, когато на пътя ѝ застана Къри Келс. Изненадана, Айвъри отстъпи встрани, защото той изглеждаше бесен.

— Айвъри Кийн, ако не се лъжа?

Погледът му изпитателно пробяга по малките пакети в ръцете ѝ, после по износеното палто и накрая се спря върху огромните сиви очи и русите къдрици, непокорно надничащи изпод бялата баретка.

— Сигурно се връщаш от пазар?

Тя кимна с плаха усмивка.

— Нью Йорк е толкова красив по време на празниците. Приятно ми е да се разхождам по улиците и да се наслаждавам на светлините.

— Украси ли вече елхата?

Говореше ѝ снизходително, като че ли беше малко момиченце.

— О, не. Не мога да си го позволя... Искам да кажа, че всъщност нямам нужда от елха... Такава бъркотия става, когато започнат да капят игличките...

Гласът ѝ заглъхна и Айвъри се усмихна широко, опитвайки се да покаже, че всичко е наред.

— Отбих се да видя как вървят работите с лятната колекция. — Къри Келс пъхна ръце в джобовете се и се отмести от пътя на някакъв минувач. — И не мога да кажа, че преливам от възторг.

Уплашена и смутена, Айвъри прехапа устните си, а той продължи гневно:

— Твоята рокля е единствената прилична дреха, която видях. Струва ми се, че всички моделиери, с изключение на теб, копират моделите си от Вирджиния Рейнс.

Айвъри не посмя да отговори, съзнавайки, че може да загуби работата си ако му каже, че мис Рейнс настоява за това. Но той го прочете по изражението на лицето ѝ и се намръщи още повече.

— Лоялна си. Не би казала и дума против нея, макар да знаеш, че ми е пределно ясно какво става там.

— Дядо казваше, че никога не бива да говорим зад гърба на хората, освен ако не е нещо хубаво. — Усмивката ѝ внезапно се превърна в ядна гримаса. — Има хора, за които не говоря от години.

Лицето на Къри Келс се разведри. С нея се чувстваше млад и безгрижен, както някога. Погледът му се спря за миг върху съблазнителната извивка на устните ѝ и сякаш отново усети прекрасния им вкус.

Айвъри се зае за работа още същия следобед. Ръката ѝ умело нанасяше щрихите по белия картон, материализирайки идеите, вдъхновени от същите онези портрети на Тюдорите. За нещастие, точно тогава влезе мис Рейнс и се загледа през рамото ѝ.

— Твърде претрупано — отбеляза тя високомерно. — Линията трябва да е изчистена, мис Кийн. Всички тези труфила излизат бързо от мода и няма да се търсят повече от един сезон.

Този път Айвъри срещна очите ѝ спокойно.

— Ако създаваме само модели, които ще се носят няколко сезона, не обричаме ли предварително създаването на нови? Ако хората купуват неща, които бързо се демодират, ние ще продаваме повече.

Вирджиния Рейнс занемя. Жегна я неприятното чувство, че слуша Къри Келс.

— Вие... нямате и понятие от дизайн, а на всичкото отгоре, сте и нахална!

— Това би трябвало да ви радва. Ако наистина съм толкова некадърна, аз не представлявам никаква заплаха за вас.

Сухото лице на Вирджиния стана моравочервено.

— Определено. Самата мисъл... Защо работите върху лятната колекция? Вече всичко е готово. Би трябвало да насочите усилията си към есенно-зимната.

Айвъри не посмя да й каже, че мистър Келс е наредил така. И без друго си имаше достатъчно неприятности.

— Това са просто някои идеи за... за следващата година.

— Насочете се към есенно-зимната колекция — натърти мис Рейнс. — И зарежете този натруфен стил. Простотата е ключът към добрия дизайн.

С тези думи тя си тръгна, а Айвъри се помоли на бога, никога да не бъде толкова закостеняла и праволинейна. Важното беше да се приспособяваш към изискванията на пазара, а творческата индивидуалност бе разковничето на истинския успех. Мис Рейнс отдавна бе избрала да следва утъпканите пътеки, но Айвъри знаеше, че успяват само новаторите и тези, които имат дързостта да рискуват.

Постоянно нащрек, да не би Вирджиния Рейнс да се върне, Айвъри довърши още две скици. Някъде дълбоко в душата ѝ я глождеше смътно чувство на вина. Не беше честно да я заблуждава, но от друга страна, с цинизъм, неприсъщ на годините ѝ, тя осъзнаваше, че всъщност заблуждава всички около себе си от момента, в който бе напуснала дома си.

Ди се отби да види последните рисунки. Ентусиазмът и възхищението ѝ бяха толкова искрени и неподправени, че Айвъри за момент забрави неприятностите си.

— Тя видя ли ги? — изстреля Ди въпроса.

— Да. Не ги хареса.

Айвъри не бе казала дори на нея за разговора си с Къри Келс. Колкото по-малко хора знаеха, толкова по-добре.

— Забавно е, а и аз съм доста продуктивна. Май наистина ще е по-добре да поработя върху нещо за есента.

— Оптимистка! — промърмори Ди. — Дори шивачките не одобряват колекцията на мис Рейнс и това направо ме плаши. Ако те не харесват дрехите, какво остава за клиентите? Най-добре подготви някакви зашеметяващи аксесоари, защото в противен случай, през февруари всички ще сме на опашката за социални помощи.

„Точно така каза и Къри“ — помисли си Айвъри тъжно. Може би тъкмо придържането към старите изтъркани идеи в продължение на много години бе довело компанията до ръба на фалита. Вкусовете, а явно и самочувствието на жените доста се бяха променили, защото сега всички търсеха по-смели решения в облеклото, придаващи екстравагантен младежки вид дори и на жените над трийсетте. В „Келс-Мередит“ трябваше най-после да се почувства пулсът на времето и да се създават дрехи за еманципирани и разкрепостени бизнес дами, вместо за няколко десетки стари консерваторки.

— Всичките ти модели са за вечерно облекло — констатира Ди, след като известно време внимателно разглежда скиците. — Не си ли мислила и за нещо ежедневно? Моля те само, без прави поли и копринени блузи, изрязани по врата!

— Всъщност имам и нещо такова. — Айвъри се усмихна, развеселена от недоверието, с което Ди се отнасяше към всичко, напомнящо за стила на мис Рейнс. — Драсках си по листа и се появи просто така... Не прилича на нито един от останалите ми модели. Те са строго официални, а това е костюм от лен с примес на коприна и една пеперуда, избродирана с изкуствени камъни върху единия ревер на сакото.

Нарисува го набързо и Ди остана възхитена.

— Елегантен е. С него всяка жена би могла да отиде от работа направо на банкет.

— Нали не харесваше костюми?

— Е, този ми харесва.

— Мислех си, че пеперудата може да се избродира в сребърно или златно и да се изпълни с австрийски кристал.

Уловила ентусиазма в гласа ѝ, Ди добави:

— За вечерта може да се изработи от черен креп или коприна, а пеперудата да е от черен оникс, очертана със сапфири и рубини.

— Това е великолепна идея.

Айвъри нахвърля още една скица с пеперудата на Ди и показаха модела на шивачките. Едно от момичетата възкликна:

— Колко е красиво! Дали някога ще работя нещо такова?

Айвъри се изчерви.

— Благодаря.

— Ще бъде истинско удоволствие да се работи. Малко разнообразие...

Момичето сбърчи нослето си в многозначителна гримаса и продължи по пътя си. Ди разгледа още веднъж всички скици и се замисли.

— Айвъри, трябва да покажеш това на някого. На човек, който има достатъчно власт, да ги купи и да ги пусне в производство. Мистър Келс, например...

Айвъри по навик се огледа предпазливо, за да се увери, че Вирджиния Рейнс не слухти наоколо.

— Знаеш ли, сигурно ще го направя.

ГЛАВА ШЕСТА

Останалите дни от седмицата отлетяха незабелязано. Коледа наближаваше и Айвъри по цял ден бе заета в компанията с подготовката на аксесоарите за предстоящото представяне на новата колекция през втората седмица на януари.

В четвъртък вечерта, когато се прибра от работа, тя запретна ръкави, почисти основно апартамента и направи торта. На следващия ден нямаше да има никакво време, а ѝ се искаше да поднесе с кафето още нещо, освен сметаната, купена специално за случая. След това можеше да почерпи съседите и да занесе малко на Тим.

Петък дойде и отмина като насън. Айвъри работеше, без да осъзнава каква върши, а в мозъка ѝ бушуваше истинска буря. Едва дочакала края на работното време, тя се втурна към къщи, забърса наново праха и с опънати нерви зачака да се появи гостът.

Удари осем, но Къри Келс все още го нямаше. Айвъри не смееше да твърди, че го познава добре, но беше сигурна, че той винаги идва навреме за срещите си. Изглеждаше толкова принципен и коректен. „Може би нещо се е случило?“ — мина ѝ през ума. Не можеше да допусне, че Келс поема ангажименти и после просто забравя за тях. А може би хората от неговата класа не държаха на обещанията, дадени на дребни служители от компанията. В края на краищата, той също не я познаваше добре — бяха се срещали всичко на всичко три пъти...

Минаха десет минути. После петнайсет. Айвъри притеснено приглади полата на синята трикотажна рокля, която носеше — беше с дължина до средата на прасеца, а деколтето и маншетите — обточени с бяла дантела. Токчетата на обувките ѝ бяха малко пообелени, но това почти не личеше. Знаеше, че не изглежда зле, но не бе убедена, че е типът жена, която би впечатлила Къри Келс. „А може би, той ще се срамува, да се появи с мен на публично място, особено с това парцаливо палто, което нося? Дали не е това причината, да предложи, да ме посети вкъщи, вместо да ме изведе някъде?“ За съжаление, палто можеше да си купи едва в началото на пролетта, когато започваха

сезонните намаления и някое от по-елегантните палта можеше да слезе в нейната „ценова категория“. Но пък богат и влиятелен мъж като Къри Келс едва ли би се срещал с жена, която носи конфекция.

Некоректното му отношение накърняваше достойнството ѝ, но Айвъри съзнаваше, че гордостта е лукс, който не може да си позволи, ако иска да достигне до висок пост в компанията. Ставаше дума за генералния директор, който на всичкото отгоре, бе и собственик на фирмата и искаше да види моделите ѝ. И ако за него уговорката им беше маловажна, тя трябваше да преглътне обидата, поне докато откритото изразяване на чувствата не би представлявало заплаха за работното ѝ място. Бе стигнала дотук с цената на много усилия и смяташе да принесе всички необходими жертви, които биха открили пътя ѝ към върха.

Отново погледна малкия будилник на масичката до дивана. Осем и половина. Това бе най-тягостният половин час в живота ѝ. Кафето в каничката вече бе променило цвета си и тя тъкмо стана да приготви ново, когато силно хлопане по входната врата разлюля сърцето ѝ като камбана. Втурна се да отвори, препъвайки се в килима.

— Кой е?

Малко предпазливост не бе никак излишна в тези дни.

— Не се страхувай — отговори познат дълбок глас. — Отвори. Аз съм.

Усмивка заля лицето ѝ, докато несръчно се опитваше да махне възможно най-бързо всички резета и вериги от прогнилата дървена врата. Най-после успя да я откrexне. Той беше там — по-привлекателен от всякога, в тъмносин костюм, белоснежна риза и копринена вратовръзка.

Къри Келс се усмихна неловко забелязвайки щастието, изписано на лицето ѝ. От своя страна, той също преценяваше външния ѝ вид. Можеше да бъде хубава, ако имаше достатъчно средства да се облича по-добре. Сега не откри в Айвъри нищо от чертите на младата жена в бял сатен, която бе срещнал на партито.

— Един от съседите ми отвори външната врата, така че успях да те изненадам. Може ли да вляза или смяташ да стоим тук цяла нощ?

— О, извинете!

От притеснение ръцете ѝ трепереха и доста се измъчи, докато сваля последната верига, за да отвори вратата напълно.

Къри Келс влезе, следван от непознат мъж с елха в ръце. От изумление Айвъри не можа да продума нищо и просто гледаше как непознатият прекосява стаята и подпира дръвчето в ъгъла до прозореца. После той се обърна вежливо към Къри:

— Ще отида да заредя, сър, и ще ви чакам долу.

Айвъри, все още зашеметена, се приближи и погали зелените клонки.

— Това е елха!

— Така изглежда. — По устните на Келс играеше снизходителна усмивка. — Винаги ли реагираш по този начин? Като че ли не очакваш нищо от никого.

— Така е.

Тя погали отново дръвчето.

— Много е красиво, но наистина не биваше да си губите времето заради мен.

Келс се засмя, излезе от стаята и след малко се върна с две торби.

— Не знаех какво ще ти хареса и затова донесох най-различни неща. В тази има поставка.

Айвъри надникна в пликовете — бяха пълни с украшения за елхата. Имаше дори от онези, които се въртяха. Бе съзерцавала с часове в магазините.

Къри седеше на дивана и я наблюдаваше. Не бе изпитвал подобно чувство от години. Доставяше му удоволствие начинът, по който тя разглеждаше и се възхищаваше на всяка дреболия поотделно, като малко дете. Радостното ѝ бърборене галеше като музика слуха му, след като стотици други по-изискани жени бяха посрещали подобни жестове с досада.

Айвъри седеше на пода сред куп хартии, без да я е грижа, че роклята ѝ ще се изцапа. Вземаше с благоговение всяко крехко украшение в ръцете си и дълго му се любуваше. Внезапно тя вдигна очи и го погледна.

— Не знам какво да кажа. Нямам думи...

Сълзи задавиха гласа ѝ, без да може да ги преглътне, и рукнаха по нежните ѝ бузи.

— Никой... никога... не е правил подобно нещо за мен.

Айвъри си мислеше за всички минали Коледи, когато Марлийн бе отказвала да купят дори елха, камо ли украшения за нея.

Къри не бе очаквал, подаръкът му да предизвика такъв порой от емоции, и не бе съвсем сигурен как да реагира. Със своята неподозирана чувствителност тя го караше да се чувства по-силен, по-мъжествен.

— Това е само едно дръвче и няколко дрънкулки. — Опитваше се да говори безгрижно, прикривайки лекото смущение в гласа си. — Няма причина да се вълнуваш толкова.

Почувствала, че се държи детински, Айвъри се овладя. Изтри сълзите от лицето си и внимателно прибра всичко в пликовете.

— Благодаря. Това е много мило от ваша страна.

— Ти си ми купила подарък — напомни й той. — А аз не обичам да дължа нещо някому. Така че, винаги връщам услугите... или подаръците.

Думите му прозвучаха студено, почти враждебно. Айвъри трябваше да го запомни това и да не го поставя в подобна ситуация втори път.

Айвъри се изправи, без да поеме ръката, която той й подаде.

— Направила съм сладкиш и кафе — предложи тя, отбягвайки погледа му.

— Кафето — черно, ако обичаш. Съжалявам много, но мисля, че ще откажа сладкиша.

Айвъри не съжаляваше за труда си, хвърлен на вятъра. Имаше много приятели, с които можеше да подели тортата. Но парите за сметаната...

Къри използва паузата, докато тя наливаше кафето, да се огледа наоколо. Мебелировката беше мизерна и той внезапно осъзна, че Айвъри се е лишила от няколко часа сън, за да приготви сладкиша, тъй като в последните дни всички в компанията бяха затрупани с работа. Освен това, беше готов да се обзаложи, че сметаната е купена специално за него и съжали, че като първи глупак не се бе сетил по-рано за това. Стана и се приближи към нея в миниатюрната кухничка.

— Размислих. Ще си хапна малко торта и бих желал захар и сметана за кафето.

Лицето й засия. Беше прав в предположението си, че всичко това е заради него. Жестът й го трогна и Келс се зарече един ден да й се реваншира. Усмихна се, когато тя извади тортата от хладилника.

— Изглежда страхотно. Тази глазура наистина ме изкушава.

Айвъри поднесе кафето, захарта и сметаната в керамични съдове — единствените, които можеше да си позволи.

— Истинска сметана! — възкликна Къри Келс. — Обикновено пия кафето си черно, но по принцип, никога не се отказвам от малко сметана, ако има.

— Не знаех как го предпочитате.

Той я погледна в очите.

— Следващия път ще знаеш, нали?

Произнесе го доста многозначително. „Дали иска да каже, че ще дойде пак?“ — обнадежди се Айвъри.

Тя му подаде парче торта и двамата се върнаха в дневната да изпият кафето си. Айвъри се чувстваше малко неловко, заради мизерната обстановка и се извини:

— Сигурно сте свикнал на по-добро обслужване, но бюджетът ми все още не позволява сребро и кристал.

Той я погледна любопитно и се усмихна разбиращо.

— Когато бях малък, живеехме с още едно семейство в стая, не по-голяма от тази. — Изненадата, изписана на лицето ѝ, го развесели и Келс продължи: — Имаше плъхове, големи като котаци, а хлебарките можеха да преместят вилица. Аз имах само един чифт дънки, които събувах само, когато мама ги переше в обществената пералня, едни обувки, в които подлагах картон през зимата, и две избелели ризи, останали от чичо ми.

Огледа се наоколо и добави:

— Ти си късметлийка — цялото това пространство е само за теб.

Айвъри избухна в смях, но когато среща въпроса в очите му, се овладя.

— Съжалявам. Като видях къде живеете, си помислих, че сигурно ще се ужасите при вида на апартамента ми.

Къри отпи от кафето си и кимна със задоволство.

— Превъзходно е. Повечето хора смятат, че кафето трябва да има вкус на оцветена топла вода.

— Не исках да е толкова силно, но го варих преди повече от половин час.

— Имах служебна вечеря. — Обясни Къри. — Съществуваше реална опасност, да се провали една голяма сделка. В крайна сметка,

успях да убедя другата страна във взаимната изгода, но не можах да се измъкна по-рано. После се отбих да купя елхата и закъснях.

— О, няма нищо.

— Естествено, че има. Аз държа на добрите маниери и не забравям уговорките си.

— Не съм и помисляла подобно нещо. — Айвъри отново погледна към прозореца и добави замислено: — Толкова отдавна не съм имала елха за Коледа...

— Това ме изненадва. Мислех, че всички хора имат.

Тя си спомни скалъпената история за богато семейство и добро социално положение и се опита да замаже нещата.

— Ами, ние пътувахме много. Беше безсмислено да украсяваме елха, след като няма никой вкъщи да ѝ се радва.

— Разбирам.

Но Къри все още не можеше да разбере емоционалния ѝ изблик заради подаръка му. Странно беше, млада жена от заможно семейство да посрещне с такова вълнение един дребен жест от негова страна. Това би било по-естествено, ако семейството ѝ е било бедно и никога не е имала възможността да се радва на истинска елха и украшения. „Но ако са пътували много... Може би новото усещане, да посрещнеш Коледа у дома, е причината за сълзите ѝ?“ — помисли си.

— Откъде си? — погледна я изпитателно. — Говориш без акцент.

— От... от Луизиана, Батон Руж — усмихна се Айвъри и сама повярва на поредната опашата лъжа. — Майка ми е от френски род, а баща ми е англичанин. Някога, след Гражданската война, семейството ни е притежавало едни от най-големите плантации в щата.

— Значи семейството ти е богато?

— О, да! И сега мога да имам почти всичко, но за мен е много важно, да докажа на майка си... — Тя прехапа устни и се поправи: — ... на близките си, че мога да се справя и сама. Искam със собствени сили да си създам име и положение.

— И пари за един ролс, и малко диаманти?

Айвъри не усети иронията в гласа му.

— Точно така.

— Освен майка ти, имаш ли други роднини?

Тя пребледня и отпи от кафето си, за да спечели време и да се овладее.

— Майка ми?

— Каза ми, че тя постоянно пътува в Европа. Но не живее там, нали?

— Разбира се, че не. Живее в Батон Руж.

— Не си много словоохотлива, когато говориш за себе си.

— Не съм свикнала. Никой не се е интересувал особено от мен.

— Айвъри побърза да смени темата: — По-скоро бих желала да знам нещо повече за вас.

Единственото му око малко се присви, докато изучаваше внимателно пламналото ѝ лице.

— Не е необходимо да знам всички подробности от живота ти и няма да любопитствам. С мен си в безопасност. И това не е нещо, което казвам просто така. Преди много години, когато бях млад, се мислех за донжуан и гледах на жените като на лесна плячка — днес съм тук, утре ме няма. Но сега е различно и не се опитвам да прелъстявам всяка жена, която среща. Това успокоява ли те?

— По-скоро ме обижда.

Къри Келс се разсмя. От погледа му не бяха убягнали изваяните форми на тялото ѝ, нито деликатните черти на лицето ѝ.

— Е, това не беше съвсем вярно — призна той. — Възможността ме изкушава много, но ти си извън „черния“ ми списък.

— Защото работя в компанията?

Той стана сериозен.

— Заради това и от друга страна, въпреки че произхождаш от богато семейство, ти не си достатъчно изискана. Искам да кажа, че нямаш необходимия опит в светския живот.

Айвъри пребледня. Разбрал, че той е причината за това, Къри продължи нежно, опитвайки се да я успокои:

— Ти наистина си доста незряла за възрастта си, а аз не обичам да се възползвам от подобни ситуации. Освен това, в момента целият ми личен живот е посветен на майка ми и нямам нито силите, нито емоционалната нагласа за любовни афери. Тя има право да бъде на първо място поне веднъж в живота си.

Айвъри слушаше внимателно, без да откъсва очи от лицето му. Беше ѝ странно, че се чувства толкова спокойна и освободена с него.

— Какво мислиш толкова напрегнато? — попита Келс.

— Че сте красив.

Смехът му я смути.

— Не биваше да казвам това. Имах предвид, че сте невероятно привлекателен.

Усмивката му се стопи и на лицето му се изписа цинично изражение. Бе чувал това хиляди пъти от жени, които искаха нещо от него, а с напредването на годините бе станал доста мнителен в това отношение.

— Така ли мислиш?

— Превръзката на окото не ви загрозява. С нея просто изглеждате опасен.

Трудно ѝ беше, да прецени по лицето му какво точно изпитва той в момента. „Дали не се ядоса?“

— Ако я сваля, сигурно ще припаднеш.

Айвъри разбра. Той страдаше и изпитваше болезнен срам от своя недъг. Може би другите жени, които познаваше бяха реагирали с отвращение. Но в живота си, колкото и кратък да бе той, тя бе виждала и по-страшни неща от едно избито око. Затова спокойно постави ръце в скута си и му отговори твърдо:

— Така ли мислите? Бихме могли да проверим.

Това го вбеси окончателно и Келс с рязко движение свали превръзката от окото си.

— Щом искаш. Ето, злорадствай.

Лицето на Айвъри не трепна. За негова изненада, тя се приближи и пръстите ѝ нежно докоснаха затворения клепач, като преди това се задържаха за малко върху бузата му. Келс не помръдна. Не се опита да спре ръката ѝ. Съдейки по дълбочината на отдавна зарасналата рана, Айвъри реши, че под клепача сега сигурно има стъклено око. Къри потрепери и тя тихичко попита:

— Как се случи? Или предпочитате да не говорим за това?

Той стисна зъби. Извън семейството му, Айвъри бе първият човек, който не се бе отдръпнал в погнуса при тази гледка. Буря от чувства забушува в душата му, когато прекрасните ѝ пръсти докоснаха противния белег.

— Бой с ножове. — Гласът му беше напрегнат. — Когато бях юноша.

— Обзалагам се, че другият е изглеждал много по-зле.

— Определено.

Показалецът ѝ погали гъстите черни мигли над пострадалото око. Клепачът му трепна леко.

— Можете ли да го отворите?

— Не е стъклено. Нямам изкуствено око, защото ми е неудобно да го нося.

Айвъри се усмихна.

— Разбирам.

Къри си пое дълбоко въздух и бавно повдигна клепача. Гледката наистина беше ужасна и той с право се притесняваше. Айвъри почувства жестоката болка, която го измъчваше. Не физическата болка от обезобразената плът, а душевната, която никога нямаше да стихне. Все пак усмивката не слизаше от устните ѝ.

— Знаете ли, не е толкова зле. Спокойно бихте могъл да зарежете превръзката.

Келс ѝ отговори троснато:

— Хората ще ме зяпат постоянно.

— Естествено, като приличате на италианска кинозвезда.

Единствената му реакция беше недоверчиво повдигане на веждите.

— Изобщо не е толкова грозно. Един от любимите ми актьори има стъклено око и ако не знаеш, никога не би могъл да го различиш от истинското. Сигурно и вие бихте могъл да свикнете с него, ако се опитате.

— Белезите са грозни.

Той беше наистина раздразнен и Айвъри реши да обърне разговора на шега.

— А вие не бихте си направил пластична операция, защото тогава няма да имате повод да се перчите като пират с тази превръзка.

— Върви по дяволите.

Тя изобщо не разбра какво става. За част от секундата Къри я сграбчи в скута си, а устните му жадно се впиха в нейните, преди да успее да протестира. Така или иначе подобни опити биха били безсмислени, защото неговата страст като че ли се преля в тялото ѝ. Нито за момент Айвъри не се почувства застрашена или оскърбена. Всъщност реакцията ѝ учуди и самата нея. Отпусна се покорно в прегръдките му, а пръстите ѝ се заровиха в буйната му чуплива коса. Целувката му имаше вкус на кафе. Беше страстна и възбуждаща.

Айвъри почувства ръката му на тила си, която наклони главата ѝ под удобен за него ъгъл. Другата с ужасяваща увереност се плъзна към гърдите ѝ.

Тя леко потрепери и Къри я погледна. Единственото му око изпепеляваше с погледа си пламналото ѝ лице.

— Онази нощ май не ти казах, че имаш вкус на девица.

Ръката му отново потърси бюста ѝ, но Айвъри се вкопчи с всички сили в нея.

Къри отново я погледна — без похот, без насмешка и промърмори:

— Съвсем зелена, а?

— Моля ти се...

— Ти си ужасно старомодна. Повечето жени нямат търпение да се съблекат пред мен.

Вбесена от намека му, Айвъри изблъска ръката му. Къри не настоя.

— Аз не съм като повечето жени.

— Забелязах.

Той я погали бавно по лицето, но този път целта му не беше да я възбужда.

— Имала си неприятни изживявания. Толкова страшно ли беше, че не желаеш да бъдеш повече жена?

Непринудената нотка в гласа му ѝ действаше успокояващо. Напрежението се стопи и Айвъри отново владееше нервите си.

— Може би не чак толкова. Изплаших се много, макар че тогава бях малка и нищо не разбирах. Но интимността, така или иначе, носи рискове и старомодното ми възпитание няма нищо общо с това.

Изражението на лицето му беше толкова странно, че тя се изчерви.

— Не е смешно!

— Не ти се смея. — Келс приглади разрошените ѝ къдрици. — Аз съм на трийсет и седем години и все съм понаучил някои неща. Винаги, абсолютно винаги, вземам предпазни мерки, когато съм с жена. Но мога да те уверя, че не страдам от никакви венерически болести, които мога да ти предам. Освен, може би, някой грип през зимата.

Макар че последните думи прозвучаха като шега, усмивката бе изчезнала от устните му.

— Ако се любехме, непременно щях да използвам презерватив. Или щях да настоявам ти да използваш нещо. Или най-вероятно, и двете. Не бих искал някоя жена да забременее по моя вина.

Той съзнателно пропусна думата „отново“. Нямахте защо да разкрива душата си пред нея. Поне засега...

Разпаленият му тон бе доста озадачаващ за Айвъри и тя се опита да опипа почвата.

— Искаш да кажеш, без брак? — дори не бе усетила, кога бе преминала на „ти“.

— Искам да кажа „изобщо“ — тросна се той. — Не желая деца.

Айвъри се замисли дали това не беше заради умствено изостаналия му брат. Дали страхът от някоя генетична обремененост не го караше да говори така? Не го познаваше дотолкова, че да може да си позволи да любопитства, но разбираше чувствата му. Детството можеше да бъде и нещо ужасно. Тя самата не бе съвсем сигурна, дали иска дете. Споменът за нейното детство я караше да се отнася с предубеждение към всякакъв вид семеен живот. Това, което бе видяла при родителите си, беше твърде далеч от представата за семейна идилгия.

Къри докосна нежно устните ѝ.

— Какво има?

— Мислех си, че не искам да се омъжвам.

— Защо?

Тя се размърда неспокойно.

— Не мога да ти кажа.

— Значи и двамата си имаме тайни.

От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. После отново се усмихна.

— А би ли желала да имаш любовник някой ден?

— Да, сигурно. Но...

— Какво „но“?

— Нито един мъж, освен теб, не ме е карал да се чувствам така.

След това недвусмислено признание, Къри трябваше да си поеме дълбоко въздух, за да се овладее. После я целуна толкова нежно, че чак я полазиха тръпки.

— Когато се почувстваш готова за това, можеш да ми кажеш.

Сега беше неин ред да въздъхне.

— И да съм една от многото?

— Никога.

Гледаше я право в очите, без да мигне.

— Ако ти ме допуснеш в живота си, другите жени ще престанат да съществуват за мен. Ще бъдеш ти и само ти.

— Колкото и да продължи това?

Той се замисли.

— Не знам, дали е правилно да се обвързвам с момиче, или по-скоро с дете като теб. Но може да продължи дълго.

Много дълго.

— Ти не би искал да имаш нищо общо с жена като мен — рече Айвъри унило.

— Защо не?

Смелостта отново ѝ изневери. Обърка се и изтърси:

— Аз съм нищо в света на модата.

А искаше да му разкаже за мизерията, сред която бе израснала, за страданията и униженията, които с години бе понасяла заради майка си, алчна за алкохол и пари. Но се страхуваше.

— Тогава първо ще се постарая, да си изградиш име и авторитет. Да бъдеш богата и известна дизайнерка. Не е ли това, което искаш?

— Повече от всичко — призна тя.

— Чудесно.

Къри Келс внимателно я пусна да стане от скута му и отново се облегна назад, оставяйки я напълно зашеметена от това светкавично превъплъщение от потенциален любовник в работодател.

— Дай сега, да видим тези нови модели.

ГЛАВА СЕДМА

Айвъри му подаде папката и каза притеснено:

— Боя се, че не са много добри.

— Нека аз да преценя това, ако нямаш нищо против.

Къри се чувстваше неловко без превръзката на окото си и посегна към нея, но Айвъри спря ръката му. Тогава той я сграбчи грубо и я накара да седне до него.

— Не е необходимо... Поне пред мен...

— Внимавай. Не мога да отговарям за действията си, ако продължаваш да говориш така.

Усмивката, с която Айвъри отвърна на тези думи, издаваше едва потисканата ѝ възбуда. Погледите им се срещнаха само за част от секундата, но като че ли по жилите им протече електричество. С усилие на волята Къри пусна ръката ѝ и посвети вниманието си на скиците.

Когато видя костюма, той леко подсвирна от възхищение.

— Много добре. Но вдъхновението за него не е дошло от Тюдорите, нали?

— В интерес на истината, взех идеята от една брошка, която видях на витрината на някакъв бижутериен магазин — малка златна пчела, инкрустирана с диаманти. Бяха я изложили върху бледорозов сатен и аз си помислих колко красиво би изглеждало нещо такова върху сако в същия тон. Превърнах пчелата в пеперуда, използвах сребърна вместо златна нишка за контурите и добавих няколко мои елемента, така че никой не може да претендира, че съм откраднала модела. Дори ако предпочиташ, пълнежът може да се изработи изцяло от мъниста, вместо от кристал.

— Не, ще бъде австрийски кристал.

Келс замислено прокара пръсти по рисунката, като че ли искаше да почувства живота, който пеперудата олицетворяваше.

— Това е уникална техника. Напомня ми за едни бижута, правени специално за херцогинята на Уиндзор, но доколкото зная, тя

предпочита кожи.

— Харесвам кристала...

Осенен от внезапна идея, Къри Келс вдигна глава от папката.

— Ето как ще наречем тази колекция — „Кристална пеперуда“. Ще ги правим най-различни — сребърни, златни, изцяло от кристали...

— А какво ще кажеш за оникс? Това го предложи Ди като идея за вечерен костюм...

— Прекрасно. Дори би могла да конструираш и една серия вечерни облекла със същия мотив.

Айвъри едва си пое дъх. И през ум не ѝ бе минавало, че някога ще работи по толкова мащабен проект.

Къри продължи:

— Не искам да си мислиш, че бродираната рокля не ми харесва. Напротив. Ще я оставим в колекцията, но само като пример за висша мода. Ръчната бродерия е твърде скъпа, а аз не харесвам машинната — струва ми се, че простее.

Айвъри все още не можеше да повярва, че всичко това е истина.

— Трябва да сънувам!

— Едва ли. Ти си много талантлива. Започвам да разбирам как си спечелила конкурса. Сега вече мога и аз да помечтая, защото фирмата ще се измъкне от блатото, а ти ще бъдеш голямо име в модната индустрия.

— Моите мечти се сбъднаха, благодарение на теб.

Внезапно лицето на Айвъри помръкна и тя смотолеве под носа си:

— Мис Рейнс няма да хареса това.

— Мис Рейнс няма да създава никакви проблеми.

— Тя е старши дизайнер и има много пълномощия. Ще набута моделите ми на опашката и ще използва най-грозните манекенки, които може да намери.

Къри Келс избухна в смях.

— Така ли мислиш? Остави ме аз да се оправям с нея. Смятам да я преместя в администрацията. — Той замълча и след малко добави: — В края на краищата това е моята компания.

— И я управляваш толкова добре, мистър Келс.

— Ти май не мислиш така? — Тонът му беше снизходителен и в същото време малко арогантен. — Не съм станал това, което съм в момента, без първо да се науча да познавам и да манипулирам хората. Добър съм в тази област. И знаеш ли защо? Защото знам, кое мотивира хората да работят добре.

— Коледни елхи?

— И целувки — подразни я той в същия тон.

Айвъри се нацупи. Къри взе ръката ѝ в своята и я допря до устните си.

— Не се сърди. Аз често се заяждам. Скоро ще свикнеш с това.

Сложи превръзката си и стана. Това, като че ли изведнъж го отдалечи от Айвъри. Превръзката беше като маска, която правеше лицето и погледа му непроницаеми за другите.

Айвъри също се изправи. Къри Келс се взря с безкрайна нежност в очите ѝ и я посъветва:

— Най-добре ще е да се заемеш с елхата си. Аз имам да върша още куп неща...

Изречението му изведнъж се промени и лицето му се изопна от неописуемата болка, която го измъчваше от месеци насам.

— В момента при мама има медицинска сестра, но аз държа поне нощем да бъда вкъщи с нея. Откакто започна лъчетерапията се чувства много зле.

— Съжалявам. Сигурно за теб и сестра ти никак не е леко да гледате как се мъчи и да не можете да ѝ помогнете.

— Така е. — Той взе лицето ѝ в дланите си и леко повдигна брадичката ѝ. — Не е много разумно това да ни става навик, но мисля, че няколко целувки от време на време няма да ни навредят чак толкова.

Целуна я нежно и усети, тялото ѝ да се разтапя в ръцете му. Устните ѝ, канещи и покорни, с готовност откликнаха на чувствения натиск. Изведнъж му мина през ума, че тя не е от жените, които биха споделили желанията си с партньора. Придърпа я малко грубо към себе си и устните му с издайническа страст отново се впиха в нейните.

Останала без дъх, Айвъри направи опит да се освободи от ръцете му и Къри със съжаление я остави да се откъсне от пламналото му тяло. Айвъри трепереше, но и той самият трябваше да положи доста усилия, за да нормализира дишането си.

— Харесва ли ти това усещане? — Гласът му беше одрезгавял. — Действа като наркотик. Скоро се пристрастяваш към него и то във все по-големи дози. Ако се целуваме така прекалено често, със сигурност скоро ще стигнем и по-далеч.

— Казваш го като закана. — Айвъри се опита с шега да се отърси от разкъсващата я възбуда.

— О, не е просто закана — увери я той съвсем сериозно. — Но нито един от нас не е съвсем готов в момента за това. Мисля, че на първо време ще е най-добре да поохладим малко страстите.

Айвъри се насили да се усмихне.

— Добре.

— Виждаш ли, проблемът е, че за разлика от мен, ти не знаеш какво означава да стигнеш до края.

Жегна я ревност и тя му хвърли убийствен поглед.

— Ревнива си. Това ми харесва. Ако се наложи, би се борила за мен, нали?

Изразът на лицето ѝ го озадачи. Тя така и не отговори на този въпрос. Играеше си с полите на роклята си и мислеше, че Къри няма ни най-малка представа за колко много неща бе трябвало да се бори досега в живота. Затова просто каза:

— Предполагам, че вече е време да си тръгваш. Надявам се майка ти да се чувства добре.

— Аз също. — Той отвори вратата, но се спря. — Ще ми трябват някои сведения за предполагаемите разходи. В понеделник ще пратя един от сътрудниците си да обсъдите колко ще струват материалите и труда.

— Ами мис Рейнс?

— Вече ти казах. Остави я на мен.

— Искам още веднъж да ти благодаря за възможността, която ми даваш. Ще работя наистина много.

— Знам, че ще работиш. — Той я погали по бузата. — Обикновено съм доста подозрителен към хората. Когато започвах, всички се опитваха да ме използват по един или друг начин и сега съм много чувствителен, когато гледат на мен като на трамплин в кариерата.

Айвъри се взря в очите му и кимна.

— Сигурно и аз бих се държала по същия начин.

Къри видимо се отпусна и лицето му се разведри.

— Благодаря за кафето и сладкиша.

— Няма нищо. За мен беше удоволствие.

„Не е възможно да се е преструвала.“ Къри си спомни, как тялото ѝ трепереше в ръцете му, как дъхът ѝ спираше от целувките му. „Не, не би могла да го направи, дори за всички професионални шансове на света.“ Айвъри притежаваше едно много рядко качество — беше искрена и неподправена по природа. Знаеше го, защото той самият беше такъв.

Къри Келс, потънал в мисли, се запъти към асансьора. Иззад една откритата врата мъж в инвалидна количка му се усмихна и му помахна дружески с ръка. Всичко беше както на времето. Бе живял достатъчно дълго и познаваше почти роднинските чувства, които се зараждаха между съседите в жилищните блокове. Този човек изглеждаше много мил. „Също като Айвъри!“ Къри се усмихна при тази мисъл. Тя не бе красавица, но беше много талантива и имаше добро сърце. Ако си търсеше съпруга, сигурно би я поставил на първо място сред евентуалните „претендентки“. За съжаление, този период от живота му беше безвъзвратно отминал, а сега, когато майка му се чувстваше толкова зле и имаше нужда от него, просто не можеше да има личен живот. Чувствата, които вече изпитваше към Айвъри, трябваше да почака.

В офиса беше необичайно тихо, когато Айвъри отиде на работа в понеделник сутринта. Тя се огледа боязливо наоколо, очаквайки мис Рейнс да се появи изневиделица и да се нахвърли отново срещу нея. Вирджиния Рейнс можеше и да не реагира на новината, че отива на работа в администрацията така, както бе очаквал Къри. Тя бе работила като дизайнер дълго време и сигурно нямаше да се предаде толкова лесно.

Някакъв шум в тъмнината привлече вниманието ѝ. Погледна часовника си. Беше закъсняла, защото автобусът бе попаднал в улично задръстване. Сигурно другите вече бяха дошли. Посегна към дръжката и бавно отвори вратата.

Лампите светнаха и всичките ѝ колеги се скупчиха около нея.

— Поздравления!

Ди разбута тълпата и се хвърли на врата ѝ.

Айвъри беше изумена.

— Но откъде знаете?

— Разузнаване — отговори Ди през смях. — Имам приятелка в администрацията. Сутринта ми се обади и ми съобщи, че мистър Келс е изпратил да извикат Вирджиния Рейнс.

— Тя върна ли се вече?

— Няма да се върне. Приятелката ми каза, че са водили жесток спор. После Вирджиния наредила на една от асистентките си да събере нещата ѝ и да ги прати в апартамента ѝ. Очевидно е получила предложение за работа другаде и е приела. Късметът ѝ е изневерил в момента, когато се е опитала да те накисне пред мистър Келс. Казват, че направо побеснял. — Ди потрепери от престорен ужас. — Опазил ме Господ, някога да се спречкам с него!

Айвъри се присъедини към тази молитва с цялата си душа.

— Амин!

— Както и да е. Сега ти ще получиш нейния офис и толкова хора, колкото са ти необходими, за да успееш да пуснеш в производство този костюм и още поне шест модела за колекцията. Ние сме просто изумени.

— Аз също.

Къри Келс очевидно бе успял да задейства всичко през уикенда.

— Трябва да седна. — Дори гласът на Айвъри бе започнал да ѝ изневерява. — Мили Боже, май ще полудявам.

— Рано е още. Ще видиш какво ще стане, когато започнеш да работиш по всичките тези нови модели. Хари Ламбърт ще дойде всеки момент, да обсъдите финансовите въпроси. И умната, защото ти е хвърлил око още от приема в апартамента на мистър Келс, ако си спомняш.

Хари Ламбърт наистина бе харесал Айвъри и все още я харесваше, но когато пристигна, се държеше съвсем делово. Ръкуваха се и се настаняха в стария ѝ офис, тъй като, въпреки уверенията на Ди, Айвъри не посмя да се премести, преди да ѝ бъде наредено от някого, който има право да стори това.

— Къри ме изпрати да погледнем заедно някои цифри.

Ламбърт се ухили широко, пропускайки да спомене дребната подробност, че това бе сторено с явно нежелание от страна на мистър Келс. Човекът, когото смяташе да изпрати, бе зает и той бе принуден да обърне към Хари, който още не бе забравил как на партито му бе отмъкнал Айвъри изпод носа.

— Значи ти си жената чудо? — Хари дори не направи опит да прикрие иронията в гласа си. — Никой не бе чувал за теб допреди приема, а сега вече си старши дизайнер.

Намекът бе недвусмислен и това подразни Айвъри.

— Не съм направила нищо, от което да се срамувам, или пък да се страхувам, че може да заинтересува жълтата преса.

Опита се да каже всичко това, колкото се може по-безразлично, защото нямаше желание да обяснява на Хари Ламбърт, че дори и да има нещо такова, то не е свързано с настоящето, нито пък с Къри Келс.

— Не можеш да отречеш, че това е голяма крачка напред — продължи да се заяжда той.

— Прав си. Но нека ти покажа защо е така.

Извади папката си и пръсна новите скици пред изумения му поглед.

Хари Ламбърт продължи да се взира в моделите няколко минути. „Това момиче наистина е гениално. Непростимо е, че никой не е забелязал това в продължение на цели шест месеца!“ — мина му през ума.

— Не съм виждал такова нещо от години! — най-после успя да проговори той.

— Предполагам, че е така. Аз не копирам чужди идеи.

— Едва ли е необходимо. — Хари взе скицата на костюма с кристалната пеперуда и поклати възхитен глава. — Ще пожъне светкавичен успех. Няма да успеем да отговорим на търсенето.

— Това предсказание ли е или просто пожелание?

Ламбърт се разсмя.

— Смятай, че е предсказание. Мога да преценя, кога нещо ще се продава добре. Проблемът е единствено в цената. Предполагам, ясно ти е, че ще струва доста скъпо, да се произвежда серийно.

— Бихме могли да го предложим на няколко търговски фирми...

— И да рискуваме да откраднат модела? Не си го и помисляй.

— Не се сетих за това. Но вече го показах на Ди.

— Ди, както и всички останали тук, е гроб. Просто търговците не бива до го виждат, преди да е пуснат в серийно производство. И сега с теб трябва да измислим как точно да го направим, и при това цената да е разумна.

Хари отвори бележника си.

— Трябва да ти кажа, Къри не иска да икономисваме прекалено много. Исква бледорозов сатиниран лен за сакото и полата и австрийски кристал за пеперудата. Въпросът е, какви да са копчетата.

— Сребърни като контурите на пеперудата. Сакото — право, без джобове и без ревери, със свивки, само колкото да му се придаде линия. Към него съм конструирала копринена блуза в същия тон, с остро деколте и легнала яка. Ето я на скицата.

— Хм. — Хари изучаваше модела от гледна точка на цената. — Тук полата е до средата на прасеца. Така ли я искаш?

— Бих могла да се съглася на компромис относно дължината. Можем да я скъсим малко, но в никакъв случай не бива да се вдига над коляното.

— Не. Харесва ми, така както е. На Къри също. Освен това, едва ли ще се отрази кой знае колко на цената. Копчетата... Какво ще кажеш за кристал, като пеперудата?

Айвъри сви устни.

— Не е зле.

— Или пък облечени, за да подчертаем пеперудата?

Тя го погледна с искрено възхищение.

— Знаеш ли, това ми се струва най-добрата идея.

Хари Ламбърт отново премълча една подробност — идеята беше на Къри. Той не беше дизайнер, но винаги знаеше какво би стояло добре на жените. „Затова, по дяволите, има толкова много любовници!“ Хари се размърда неспокойно, мислейки за собствените си провали в любовното поприще.

— Добре, нека бъдат облечени. — Той надраска нещо в бележника си. — Конци?

Айвъри даде инструкциите си за цвета и дебелината на конците, ципа на полата и копчетата.

— За блузата искаш коприна, нали?

— Копринен креп.

Хари въздъхна.

— Това ще бъде скъпо.

— Всичко ще бъде скъпо. Но поне ще си струва. Ако аз можех да си позволя скъп костюм, не бих купила някой, който е изработен от евтини материали.

— Добре — съгласи се той и добави: — Ти би изглеждала великолепно в нещо такова.

Айвъри се разсмя.

— Не е моят стил. Когато не съм на работа, предпочитам джинси и тениски.

— Като станеш известна, няма да мислиш така. Тогава ще трябва да носиш собствените си модели, за да ги видят възможно повече хора.

Тази мисъл я развълнува. Единственият човек, когото искаше да впечатли беше Къри. Тя сведе очи, преди погледът ѝ да е издал мислите ѝ.

— Сигурно е така. Но докато стана известна, ще мине доста време.

— Само месец и нещо. Веднага след ревюто през януари ще знаеш, дали си успяла или си си се провалила.

— Ако се проваля, едва ли ще се задържа дълго тук. Ако всичко това се окаже къорфишек, ще трябва да си търся друга работа.

— Къри сигурно ще ти намери нещо.

— Само в случай, че има нужда от чистачки в компанията.

Хари Ламбърт се ухили.

— Това е добре. Имаш чувство за хумор.

После отново заговориха за производствените разходи, без да се отклоняват от деловия тон.

Когато свършиха, дойде съобщение, че Айвъри трябвало да отиде на Уолстрийт и да се срещне с Къри Келс.

— Но аз не знам как се стига дотам — сподели тя притеснено с Ди.

— Всеки таксиметров шофьор знае. — Ди надраска адреса на парче хартия и ѝ го подаде. — Там има охрана. Трябва да отидеш и да се разпишеш в дневника. После ще ти дадат пропуск. Вече навсякъде е така. Особено след атентата в Световния търговски център. Никой не може да обвини хората, че са прекалено подозрителни.

Айвъри се усмихна.

— Мислиш ли, че няма да отхвърли всичко, след като Хари Ламбърт пресметне разходите?

— Не вярвам. Хайде, върви. Той ще ти каже защо те вика.

„Той би могъл да дойде тук“ — помисли си Айвъри, но веднага осъзна колко нелепо е това. Човек в неговото положение не би тръгнал лично, да се среща със служителите си по работните им места. Това, че я бе посетил в дома ѝ и ѝ бе подарил великолепна елха, нямаше никакво значение в случая.

Айвъри бе прекарала остатъка от петъчната вечер, украсявайки елхата. Изведнъж се сети, че бе забравила да му даде подаръка. Това я разстрои и тя не можа да мисли за нищо друго по целия път до Уолстрийт. Когато пристигна и най-после успя да се снабди с пропуск, качи се с лъскавия асансьор до тринайсетия етаж. Секретарката я посрещна и я въведе в големия кабинет, където Къри Келс я очакваше, седнал зад масивно дъбово бюро.

Той се изправи на крака, когато Айвъри влезе, и ѝ посочи голям кожен стол. Тя знаеше, че раираната рокля, с която бе облечена не е особено елегантна, но ѝ стоеше наистина добре и това я караше да се чувства малко по-самоуверена. Когато обаче видя лицето му — студено и делово, чувството ѝ за сигурност се изпари.

— Навярно съм уволнена — рече примирено.

Къри се облегна назад в креслото си.

— Все още не. Искях да разбера как мина разговорът с Хари Ламбърт.

Това доста я изненада. Хари би трябвало да е пристигнал тук поне половин час преди нея.

— Защо? Не сте ли говорили с него?

— Беше тук преди няколко минути и изглеждаше гузен. Искам да знам, дали е имало някакви многозначителни изказвания, относно това, как си стигнала до старши дизайнер толкова бързо. Няма да търпя в моята компания някой да тормози жени, още по-малко пък теб.

Неговата загриженост я трогна.

— Показах му моделите си.

— Не питах това, Айвъри?

Тя праметна единия си крак върху другия. После ги смени.

— Не ме е засегнал.

— Вината е моя. Не исках Хари да идва при теб и той го знаеше. Но другите ми сътрудници бяха заети.

— Не е ли мистър Ламбърт началник на нашия отдел?

— Така е. Но обикновено възлагам пресмятането на производствените разходи на някого от финансистите.

— О, не знаех.

— Интересува ме, дали те е разстроил по някакъв начин.

— Какво смяташе да направиш, ако отговорът беше „да“?

— Достави ми голямо удоволствие, да уволня Вирджиния Рейнс. Може би все още не съм уволнил достатъчно хора.

Айвъри не можеше да повярва на ушите си.

— Знам, че ти звучи налудничаво, но точно това изпитвам в момента. Не искам никой да те обижда.

Тя се усмихна.

— Благодаря, но мога сама да се грижа за себе си. Не съм толкова безпомощна.

— Остави това на мен. Освен в семейството, никога досега не съм искал да се грижа за някого.

Айвъри сви рамене.

— Както желаяш. Но аз не се вслушвам в клюките и поне докато знам как да постигам целите си, мнението на другите няма значение.

— Интересно отношение. Кара ме да се замисля как се е стигнало до него. Може би често си била обект на клюки?

Очите ѝ заблестяха с оловен блясък.

— В семейството ми никога не е имало скандали. — В гласа ѝ се чувстваше премерена доза високомерност. — Миналото ми и това на моето семейство са безупречни.

Къри Келс реагира светкавично.

— Съжалявам. Това беше доста глупаво от моя страна. Всъщност, повиках те тук, за да ти обясня как ще работим по-нататък. — Той промени темата, за да заглади неловкото положение. — Ще наредя да ремонтират новия ти офис. Сигурен съм, че вкусовете ти не съвпадат с тези на Вирджиния Рейнс, а винаги съм смятал, че работното място е отражение на характера на човека. С две думи: можеш сама да подбереш мебелите и всичко останало, което ти трябва.

Айвъри се огледа наоколо. Черните кожени мебели контрастираха със снежнобели пердета, привързани встрани с червено-

черни ленти. На едната стена имаше картина на средновековен замък, а срещу нея висяха кръстосани шпаги, които, изглежда, бяха автентични. Всичко тук, включително и малките статуетки във витрината, създаваше определено латиноамериканка атмосфера.

— Майка ми е пуерториканка.

Келс се взря внимателно в лицето ѝ, но изражението ѝ не криеше дори следа от предубеденост или презрение. Вместо това тя попита с искрен интерес:

— А баща ти?

— Той е от ирландски емигрантски род. Беше неграмотен.

— В това няма нищо срамно. Има много неграмотни хора.

Айвъри избягваше погледа му. Той произлизаше от същата социална прослойка като нея. Копнееше да му разкаже истинската си история, но вече беше твърде късно — бе хваната в капана на миналото, което сама си бе измислила. Сякаш някъде отдалеч отново чу гласа му.

— Имаш съвсем слаб южняшки акцент. Почти не се забелязва, освен когато си развълнувана или притеснена. Срамуваш ли се, та го прикриваш толкова старателно?

— Не, но посещавах много добро частно училище... Преди да отида в школата по дизайн.

Къри присви устни и я погледна особено, като че ли искаше да прочете мислите ѝ.

— Ти си много загадъчна дама. Но съвсем скоро ще знам всичко за теб, а и ти за мен.

Това доста я изненада. Изглеждаше, че говори съвсем сериозно.

— Не започвай да търсиш начин да се скриеш — усмихна се той. — Всичкото време на света е пред нас, а и точно сега на главата ми се е струпало повече, отколкото мога да понеса. Ти би внесла още повече объркване в живота ми.

Тя отмести погледа си към възела на вратовръзката му.

— И ти в моя...

— Но това няма да продължи вечно и ето ти още една причина да бъдем честни един към друг.

— Зная.

Угризенията на съвестта вече я разкъсваха на хиляди части. Айвъри погледна часовника си и скочи.

— Господи, закъснявам. Обещах на Ди, да ѝ помогна с новите кройки.

Къри Келс прие хитруването ѝ за чиста монета.

— Добре, *querida*. Засега ще оставим нещата така, както са.

Лицето на Айвъри се озари от щастлива усмивка.

— Наричаш ме „скъпа“!?

Изненадан, че тя разбира майчиния му език, Келс светкавично я запита:

— *Cuando aprendiste español?*

— *Cuando era una ninita* — отговори Айвъри, без да се замисли, и едва след това разбра, че се е оставила да я хване много глупаво.

— Добре, добре. Човек би помислил, че момиче от Луизиана ще говори френски. *Parle tu français?*

След въпросителния поглед от нейна страна той добави:

— Не говориш френски, нали?

— Аз... Забравила съм всичко, което знаех като дете. — Това бе единственият приемлив, поне според нея отговор, който можа да измисли в момента. — Не знаех, че говориш и френски — продължи бързо, опитвайки се да го отклони от темата.

— Имам усет към езиците. А испански говоря, откакто се помня. И ако не греша, ти също.

Айвъри прехапа устни. Наистина бе направила най-глупавата грешка в живота си.

— Беше казала, че майка ти е от френски род, а баща ти — англичанин. Къде си учила испански?

Но тя не го чуваше. Съзнанието ѝ се блъскаше лудо в лабиринт от спомени, свързани с майка ѝ. Скочи на крака, останала без дъх и с разширени от ужас очи.

Къри също стана.

— Айвъри!

Тя го погледна и постепенно осъзна къде се намира.

— Всичко е наред. — Гласът му беше нежен и успокояващ. — Седни сега и се отпусни. Обещавам ти, че няма да задавам повече въпроси.

Пипнешком Айвъри намери стола зад себе си и седна. Лицето ѝ имаше пепеляв оттенък и тя се сгуши в кожената тапицерия, сякаш търсейки защита. Къри позвъни на секретарката си:

— Изпрати Бил за кафе. Със захар и сметана.

После зачака Айвъри да се успокои.

— Това не беше честно — проговори най-после тя.

— Знам. Но ти постоянно си противоречиш, Айвъри! Това беше съвсем обикновен въпрос.

— Един мъж ме научи на испански. Това достатъчно ли е?

— Мъж? Може би любовник?

— Не.

— Но е искал да бъде?

Айвъри сложи ръце в скута си и се опита да се овладее. След минута успя, погледна го в очите и заговори делово:

— Нека обсъдим новите модели. Цената ще бъде ли приемлива?

Къри се поколеба, но в крайна сметка реши, че ще е най-добре да я остави на мира. И без това вече беше достатъчно разстроена. Искаше да знае повече за нея, но когато ставаше дума за миналото ѝ, тя ставаше неразговорчива. Може би в него имаше нещо, което ѝ причиняваше болка и което тя не желаше да си спомня.

— По дяволите, не! Цената изобщо не е приемлива. — Той се усмихна широко. — Но аз смятам да платя, винаги съм си падал малко комарджия. Особено, когато залагам на едро.

— Но ако грешиш? Ако никой не хареса моделите?

— Ще ги харесат. — Келс се наведе към нея и съвсем неочаквано се върна към първоначалния им разговор. — Ще стане лошо ако Хари те е обидил!

С усилие на волята Айвъри разтегли устни в усмивка.

— Не е. Не би могъл след като видя скиците.

— Не го оставай да те тормози. Той не е от главните ми заместници и в никакъв случай не е незаменим. На приема беше доста напорист, но това беше извън службата. На работното си място е длъжен да се държи просто като колега.

— Благодаря, но няма да е необходимо да го уволняваш.

Къри Келс се отпусна обратно в креслото си.

— И така... Аз също свърших малко работа по модела с пеперудата. Изпратих хора да търсят австрийски кристал, дори и ако трябва да отидат до западното крайбрежие. Кроячите са заети с оразмеряването и поисках за шоуто да се изработят поне два костюма в

различни размери, така че ако се случи нещо с някоя от манекенките, да избегнем паниката и поправките в последната минута.

— Аз също не бих желала да се случи подобно нещо.

— Бихме могли да изработим подобен модел и за зимата от вълна или кашмир. Но сега трябва да е нещо с примес на коприна или лен.

Думите му отново накараха Айвъри да замечтае.

— Би било чудесно да има и зимен вариант.

— Ще има. Всички ще са възхитени. А ти престани да се подценяваш. Трябва да имаш повече вяра в себе си.

— Винаги съм била такава. Между другото, Хари предложи чудесна идея — да използваме облечени копчета, за да намалим разходите.

Къри остави химикалката си на бюрото.

— Идеята е моя. Радвам се, че ти харесва. Той не ти ли каза?

Айвъри въздъхна.

— Много съм глупава, трябваше да се сетя.

— Разбира се, аз не съм дизайнер, но адски се постарях да понауча някои неща за модата, преди да поема управлението на компанията.

— Много компании ли имаш?

— Десет — отвърна нехайно Келс, като че ли ставаше дума за нещо безкрайно незначително. — Но само тази работи в областта на модата.

— Как успяваш да следиш нещата навсякъде?

— Имам добри мениджъри, които плаща до смърт с внезапни проверки. — Той се премести малко по-напред. — Как изглажда елхата?

— Прекрасна е, но забравих да ти дам подаръка онзи ден.

— На Коледа може да намина да си го получа.

Очите ѝ светнаха от щастие.

— Това би било чудесно. Но... няма ли да искаш да си със семейството си, с майка си?

— Така е, но един час със сигурност мога да отделя. Ще чакам с нетърпение да дойде Коледа.

Вратата се отвори и Бил влезе с две чаши кафе, захар и сметана. Остави ги на бюрото толкова сръчно, че Айвъри дори не забеляза кога

е излязъл. Къри я подкани:

— Изпий си кафето. А през това време аз ще ти обясня как се формира цената и защо мисля, че това ще е едно печелившо начинание.

„И то не само в едно отношение“ — добави мислено, за пореден път поразен от грацията, с която Айвъри вършеше дори такива банални неща, като например, да сипе сметана в чашата си.

ГЛАВА ОСМА

Айвъри живееше като на сън. Доставяше ѝ удоволствие да работи това, за което винаги бе мечтала. Сега, когато Вирджиния Рейнс я нямаше, атмосферата беше непринудена и, като че ли работата спореше повече. Момичетата на конвейера шиеха дрехи, които харесваха, и влагаха цялото си старание и умения, за да бъде всичко наред.

Вече готов костюмът надминаваше и най-смелите ѝ очаквания. Бе прибавила подплънки на сакото, които още повече подчертаваха безупречната кройка, и въпреки че промяната оскъпяваше допълнително модела, Къри Келс не бе имал нищо против.

Сега той прекарваше доста време във фабриката и от време на време се отбиваше на кафе в нейния офис. Погледът му все по-дълго и по-дълго се задържаше върху нея. Това я смущаваше, но привличането помежду им се засилваше с всеки изминал ден. Когато той я гледаше стомахът на Айвъри се свиваше на топка и тя копнееше за неговите целувки, за докосването на ръцете му, а образът му не излизаше от мислите ѝ дори нощем.

Разговаряха дълго — за работата, за политика, за живота изобщо. С Къри Айвъри се чувстваше сигурна и спокойна и въпреки вълнението, което присъствието му пораждаше у нея, тя се държеше непринудено — нещо, което не ѝ се бе удавало досега. Изглежда и той се чувстваше по същия начин, защото все по-често се отбиваше при нея, просто за да си побъбрят.

Извън службата обаче не се срещаха изобщо. Къри не я канеше да излиза с него, оправдавайки се, че не искал усложнения, и очевидно, наистина мислеше така. Така или иначе прекарваха доста време заедно. Макар и без физически контакт, отношенията им се задълбочаваха и те ставаха все по-близки.

Единодушно бе решено, че Бел ще представя новия костюм на ревюто. Сутринта преди да излязат в коледна ваканция тя дойде да го пробва, за да го преправят навреме, ако има нужда. Присъствието на

дългокраката червенокоса хубавица притесняваше Айвъри. Тя помнеше за връзката ѝ с Къри, който заемаше все по-важно място в живота ѝ. Измъчваха я ревност и несигурност, а когато Бел спомена, че предната вечер двамата са били на откриването на някаква изложба, Айвъри така се разстрои, че едва довърши пробата.

Въпреки очевидния си напредък, тя все още беше абсолютно неизвестна в модните кръгове и не можеше да си позволи маркови тоалети и аксесоари, които биха ѝ отворили път към по-отбраното общество. Внезапно осъзна, че Къри не би могъл да отиде с нея на откриването, защото се обличаше като провинциалистка и той щеше да се притеснява от познатите си.

Бел като че ли почувства, че Айвъри е разстроена.

— Какво ти е? Притеснена си. Да не би костюмът да не ми стои така, както би искала?

— Напротив. Изглеждаш прекрасно. — Айвъри се стараеше да говори спокойно, за да не се издаде, че ревнува. — Костюмът всъщност е предназначен за брюнетка, но ти си висока и имаш излъчване, което му придава неповторима елегантност. Така като гледам, мисля, че би подходжал дори и на блондинка.

Бел се усмихна.

— Разкошен е. Това е най-драматичният тоалет, който съм представяла за „Келс-Мередит“.

— Благодаря.

Айвъри свърши с дребните поправки и даде костюма на Ди, да го мине на машината. Другите момичета също бяха много добри шивачки, но Ди бе ненадмината.

Дори след като Бел си замина, Айвъри се чувстваше тъжна и потисната. Не бе виждала Къри от два дни, с изключение на случаите, когато го зърваше отдалеч при посещенията му в компанията. Може би си бе въобразила твърде много подтекст в елхата, целувките и дългите разговори, които водеха в службата? „Той не би могъл да излезе с Бел, ако чувствата му към мен са истински. Аз просто не бива да забравям коя съм и да си зная мястото — служителка преди всичко, а не негова любовница.“ Очевидно беше, че му е приятно да прекарва част от времето си с нея, но не бе задължително това да означава, че търси някакво трайно обвързване. Освен това, Къри Келс бе привлекателен

мъж и при неговия начин на живот, тя нямаше право да иска от него да се държи като светец.

Може би фактът, че напоследък бе толкова заета с любимата си работа, а съзнанието ѝ постоянно се рееше из някакво въображаемо бъдеще на слава и богатство, бе причината да се самозабрави и да се мисли за повече от това, което е? Хората около нея дори не подозираха, че това не е истинската Айвъри, че безупречният говор и маниерите ѝ са придобити в школата по дизайн. Само тя помнеше нескъпосаното момиче, облечено в парцали от битака, което пристигна от Тексас, за да се учи за моделиер. Не умееше да се гримира, не умееше да се облича елегантно, не знаеше как да се държи в по-изискана компания. Въпреки че бе завършила гимназия, провлачваше думите, което бе отличителен белег на говора на неграмотните, а произношението на някои термини от френски произход направо не бе по силите ѝ. Ако тогава една от преподавателките не я бе забелязала и не ѝ бе помогнала да усвои основите на етикета и правилното произношение, може би никога нямаше да завърши. Никой не знаеше, че този спечелен конкурс бе единственият шанс в целия ѝ прокълнат живот.

Айвъри се бе родила с дарбата да рисува добре, но майка ѝ, твърде заета със собствения си живот, не бе направила нищо, за да я поощри.

След смъртта на мъжа си, Марлийн бе използвала парите от застраховката, за да си купи скъпи мазила и тоалети. Тази „инвестиция“ във външния ѝ вид бе довела до няколко любовни афери, изпратили доста по-възрастните ѝ обожатели в гроба. Последният беше Лари — богат земевладелец, който плащаше сметките ѝ и бе намерил работа на Айвъри в една от плантациите му. Това стана по настояване на Марлийн, която постоянно имаше нужда от допълнителни пари за алкохол, но не искаше той да знае това.

Когато въпреки всичко парите не стигаха, Марлийн обикаляше магазините и крадеше много ловко. Винаги успяваше да припише вината на Айвъри и после да си сложи маската на мъченица, така че хората я съжаляваха и се съгласяваха да не арестуват дъщеря ѝ. Тези несправедливи обвинения измъчваха Айвъри, която, за разлика от майка си, не бе лъгала никога в живота си.

Айвъри завърши гимназия с много усилия, водейки постоянни спорове с нея, тъй като тя беше против това. После цели две години

минаха в непосилен труд, преди да попадне на обявата за стипендия в един от местните вестници. Кандидатства тайно и когато за голямо свое учудване, спечели, трябваше да даде и последния си цент за билет до Хюстън. Тогава бе обещала на майка си, че ще ѝ възстанови разходите за периода, когато бе живяла и се бе хранила в нейната къща. Нелепо или не, това беше истина. Айвъри трябваше да плаща на майка си за това, че я е отгледала. Марлийн Костело бе злобна и безскрупулна жена и през целия си живот бе създавала неприятности на всички около себе си, забърквайки ги във всевъзможни скандали. Сега бе разрешила на дъщеря си да замине, при единственото условие, че ще започне да връща дълга си от момента, в който получи първата си заплата.

Айвъри бе готова на всичко, само и само да се измъкне. Все пак Марлийн имаше силно влияние над нея и въпреки че смени фамилията си, започна да праща пари вкъщи, с надеждата някой ден най-после да остави миналото зад себе си.

Имаше един случай обаче, който никога нямаше да забрави.

Скоро след смъртта на Лари майка ѝ си намери нов любовник. Същата седмица, когато Айвъри получи известието, че е спечелила стипендията, двамата се прибраха пияни до козирката и Марлийн реши да правят „тройка“. Тя помагаше на приятеля си и държеше Айвъри, като през цялото време се заливаше в неистов смях. За щастие, той беше твърде пиян, за да направи каквото и да е. По още някаква щастлива случайност, един полицаи бе минал край къщата и чувайки писъците, се бе притекъл на помощ. В момента, когато полицията отведе любовника ѝ, Марлийн изпадна в истерия и приписа вината за всичко на Айвъри, която „се опитвала да прелъсти човека“. Тя вече бе оплела толкова здрава мрежа от лъжи, за да zlepостави дъщеря си, че хората отново ѝ повярваха. Това преля чашата и Айвъри реши да приеме стипендията. Тя изпрати документите си по пощата и заяви, че заминава, без значение какво ще каже Марлийн или някой друг в града. Но майка ѝ може би беше осъзнала, че е прекалила онази вечер, защото въпреки безкрайното мърморене, всъщност не се опита да я спре.

Сега Айвъри беше в Ню Йорк и за нищо на света не би се върнала обратно. Бе уредила що-годе живота си и хората я възприемаха без предубеждения като равна. Но и тук мисълта за

Марлийн я измъчваше и не ѝ даваше покой нощи наред. Тя можеше да я съсипе с лъжите си. Заплахите се нижеха по пощата постоянно. Знаеше, че майка ѝ не блъфира, и че единственият изход бе да разделя заплата си с нея.

Целият свят бе крив на Марлийн, но най-много от всички мразеше дъщеря си. Обвиняваше я за това, че беше бедна, че не бе направила кариера, че никой в градчето не я зачиташе истински. Искаше момичето изобщо да не се бе раждало. Веднъж дори бе измъкнала старата пушка на покойния си мъж, твърдо решена да я убие. За добро или за лошо, не можа да намери патрони, но Айвъри знаеше, че не се шегува.

В Хармъни нямаше социални служби или пък близки, които биха се заинтересували от това, че Марлийн малтретира детето си. Учителите не знаеха нищо за живота на Айвъри извън училище, а Марлийн най-редовно ходеше на родителски срещи и събрания, за да покаже каква „грижовна“ майка е. Отдава бе открила как да накара съгражданите си да мислят, че Айвъри е непоправима лъжкиня. Хората в малката общност само вдигаха рамене, когато тя изскачаше от къщи, обляна в сълзи. Докато дойде време Айвъри да тръгне на училище, майка ѝ вече бе успяла да насади недоверие към нея у всички жители на малкото градче.

Дори и днес, ако тя се върнеше у дома в Тексас, хората нямаше да са променили отношението си към нея. Бе чула от една приятелка, че Марлийн разправяла на всички, колко неблагодарна е дъщеря ѝ, а фактът, че нито веднъж не бе ходила да види майка си, едва ли бе останал без внимание.

След смъртта на мъжа ѝ, Лари, който бе собственик на малката къщичка, позволи на Марлийн да остане в нея. Тя го убеди да намери работа на Айвъри в някоя от фирмите, така че съвсем скоро момичето започна да се труди в една от зеленчуковите градини заедно със семейство мексиканци. Работата беше тежка, но нямаше избор. Отнасяха се добре към нея, Марлийн я нямаше по цял ден и ѝ плащаха. Майка ѝ, разбира се, взимаше парите, но някои от най-щастливите ѝ спомени бяха свързани с добросърдечните мексиканци. От тях бе научила и испански. Това беше част от миналото, която Айвъри нямаше сили да сподели с Къри. Сама не разбираше защо не може да го направи, тъй като за него социалното положение нямаше значение

— интересуваха го само хората. Неговата майка бе работила като домашна прислужница и той все пак я боготвореше. Тази мисъл извика усмивка на устните ѝ, но веднага си спомни, че той е излизал с Бел и отново се натъжи.

Настроението ѝ не се оправи и когато се прибра следобед вкъщи. Пред очите ѝ постоянно бяха червенокосата Бел и Къри, заедно на някакъв бляскав прием. Все пак, той сигурно не извеждаше манекенката всяка нощ. Имайки предвид състоянието на майка му, сигурно прекарваше голяма част от времето си край нея. „Не бива да ревнувам — повтори си Айвъри за сетен път. — Просто нямам право.“

Къри бе споменал, че ще наминел на Коледа, да си получи подаръка, но според Айвъри, не го бе казал сериозно. Беше сигурна, че той изобщо не помни уговорката, и дори не си направи труда да се преоблече.

След скромна вечеря, тя седна пред елхата и с чаша капучино се заслуша в някакъв коледен концерт по телевизията. Обичаше операта, а в момента пееха Лучано Павароти и Пласидо Доминго.

Домофонът избръмча точно на финала на „Nessun Dorma“ от любимата ѝ опера на Пучини — „Турандот“. Айвъри се намръщи и остана още няколко секунди пред екрана, омагьосана от великолепното кресчендо. После стана и отиде да се обади, мислейки, че е някой съсед, който иска да поднесе благопожеланията си.

— Може ли да вляза?

Гласът, който чу, бе до болка познат и сърцето ѝ спря за момент.

— Ъ-ъ, да... Разбира се.

Натисна трескаво бутона.

Минута по-късно на вратата се почука и тя изтича да отвори. Къри стоеше, подпрян на стената, в дрехи, каквито бе виждала само по витрините на бутиците. Беше невероятно елегантен — смокинг, бяла папийонка, черно палто с шал от бяла коприна. Дори обувките му бяха така безупречно лъснати, че отразяваха мижавата светлина на лампата в коридора.

Той я внимателно я огледа. Беше облечена с джинси и яркочервена тениска.

Къри се усмихна.

— Не ме очакваш? Нали ти казах, че ще намина да си получа подаръка?

Разбира се, че бе казал, но не му вярваше много, особено след като бе говорила с Бел. Пропусна го да влезе и внимателно затвори вратата след себе си.

— Елхата е прекрасна — изтърси ни в клин, ни в ръкав, докато той оставяше палтото си върху облегалката на единствения ѝ стол.

— Да. Свършила си добра работа. — Къри се обърна и изпитателно се взря в лицето ѝ. — Бел каза, че си била притеснена на пробата.

Айвъри сведе очи, преди той да е успял да прочете истината в погледа ѝ.

— Не можех да се справя с пешовете на самото.

Къри беше сигурен, че тя лъже.

— Споменала ти е, че съм я водил на изложба.

Айвъри си пое дълбоко дъх, опитвайки се да събере всичката си смелост.

— Виж, ти нямаш никакви задължения към мен. Аз просто работя за теб и това не ми влиза в работата.

Той се приближи до нея и повдигна лицето ѝ, търсейки да срещне погледа ѝ.

— Недей. Знам как бих се чувствал аз, ако някой ми кажеше, че си била в някъде с друг мъж.

Не можеше да разгадае точно изражението ѝ.

— Казах ти още в началото, че с Бел сме приятели, но мисля, че е време, да ти дам някакво обяснение за отношенията ни. Изложбата беше бизнес. Бел носеше тоалет от друга наша колекция и освен нея, с мен бяха още две манекенки. Искрах хората да видят възможно повече от нашите модели.

— Не знаех...

— Обикновено не си правя труда, да давам обяснения на когото и да е, но с тебе е различно. Ти си толкова уязвима. Не бих искал да те наранявам без причина.

По бузите ѝ плъзна нежна руменина. Показалецът му докосна нежно устните ѝ, следвайки изящната им извивка.

— Между нас... няма нищо — прошепна Айвъри, останала без дъх от опияняващата близост на тялото му.

— Би могло и да има, ако държах да се проявя като истински покорител на женски сърца.

Къри се усмихна топло.

— Загрижен съм за теб, въпреки низките помисли на подсъзнанието ми.

— А те наистина ли са толкова низки?

Той се засмя гласно. После се наведе и я целуна съвсем леко.

— Можеш да ми вярваш. А сега ми кажи, къде ми е подаръкът.

— Какъв материалист! — укори го Айвъри.

Ди вече бе получила своя подарък, така че под елхата имаше само едно малко пакетче. Айвъри го взе и му го подаде свенливо.

— Не е нищо особено. Не очаквай...

Къри отново я целуна. Отвори пакета и се усмихна с искрено задоволство.

— Перлата е истинска — осведоми го Айвъри.

Той за нищо на света не би признал, че има поне дузина подобни игли за вратовръзки, и съзерцаваше подаръка си, като че ли му бе подарила луксозна яхта.

— Харесва ли ти? — Айвъри нямаше търпение, да чуе мнението му.

— Разбира се.

Този път целувката му беше по-продължителна и страстна.

— И аз имам нещо за теб.

— Но нали ми подари елхата и всичките играчки за нея?

Къри махна нехайно с ръка.

— Това не е истински коледен подарък. Вземи.

Върху опаковката имаше етикет на известен бижутериен магазин, а вътре — кутия от мерно кадифе. Ръцете ѝ се разтрепериха и едва събра сили да отвори капака. Не можеше да повярва на очите си.

— Какво ще кажеш? Май мислим еднакво. Сложи ги.

Айвъри докосна перлите. Имаха съвсем лек бледорозов оттенък като вътрешността на мида. Бяха твърди и сякаш излъчваха топлина.

— Те са... естествени... — заекна тя.

— Да. И при това дори не са култивирани.

Айвъри имаше смътна представа какво би могло да струва това.

— Нямаше нужда.

— Напротив, имаше. Ти ще ходиш на ревюта, ще се срещаш с клиенти, с две думи — ще представляваш компанията. Никога не може да се каже, че една жена е облечена добре, ако не носи перли. Предполагам, че не си голяма почитателка на бижутата. Не съм виждал да носиш.

Айвъри трябваше да се съгласи с него. Не можеше да признае, че не са й по джоба разходите за стилни бижута. Извади с благоговение колието от кутията и го сложи на врата си. Никога в живота си не бе имала нещо толкова красиво и скъпо и се чувстваше малко неловко.

Ръцете й все още трепереха и не можа да се справи със закопчалката. Къри й помогна, вдишвайки с наслада деликатния цветен аромат на парфюма в косата й. Пръстите му бяха топли и нежни.

— Имаш ли огледало?

— Да, на тоалетката.

Къри неохотно я пусна да отиде да го вземе. Шията й беше като изваяна, а най-хубавото беше, че бе избрал подходящ цвят — подходеше на тена й много повече, отколкото ако перлите бяха сребристосини.

— Сложи си и това. — Той й подаде още една кутия. — Забелязах, че ушите ти са пробити.

— О, Къри, моля ти се, не мога...

Скъпите му подаръци я караха да се чувства неудобно, но Келс настоя:

— Няма смисъл да спориш. Сложи ги.

В кутията имаше обеци на винтчета с перли също като тези на колието. Разликата между тях и тази на иглата беше толкова очевидна, че Айвъри изтръпна от смесено чувство на ужас и унижение. Надяваше се, той да не си е задал въпроса, защо не бе могла да ги различи. Имаше да учи още толкова много...

Постави обеците на ушите си и го погледна в очакване.

Къри кимна одобрително.

— Много ти отиват. Трябва да излезем някоя вечер заедно, за да мога и аз да си сложа иглата. Така ще бъдем чудесен комплект, също като перлите.

Лицето й помръкна.

— Не мога да изляза с теб.

— Защо?

— Ами, погледни ме. — Айвъри кимна към дрехите си. — Къри, не мога да си позволя да се обличам така, че да не срамуваш, ако излезеш с мен. Оставих всичко вкъщи.

Лъжите й ставаха все по-убедителни.

— Искях да започна всичко от нулата. Искях сама да си извоювам място в света и не взех нищо със себе си. — От гърдите й се изтръгна нервен смях. — А ти сигурно не би желал да те видят в кварталната кръчма с момиче като мен.

— Querida — той я притегли нежно към себе си, — изглеждаш прекрасно. Дрехите не означават нищо.

Айвъри се усмихна тъжно.

— Благодаря. Много е мило, че мислиш така, но отлично знаеш какво означават дрехите — ти ги произвеждаш.

— А ти създаваш моделите. Можеш да облечеш бялата сатенена рокля, която носеше на приема ми — напомни й Къри.

— Но аз продадох модела на компанията...

— А аз ти казвам, че можеш да я носиш.

Айвъри отново се оживи.

— Все пак, ще трябва да почакаме, времето да се постопли.

Къри взе лицето й в дланите си.

— Какво палто предпочиташ?

Тя се изчерви и се опита да се отскубне. Спомни си как Марлийн преследваше богатия си любовник с молби за скъпи рокли, палта и обувки.

— Притеснява ли те нещо?

— Бих се чувствала като държанка. Жена без гордост и чест.

Той я погледна внимателно и въздъхна.

— Разбирам. Не съм срещал жена като теб, откакто забогатях. Не знам как да се държа с човек, който не иска нищо материално от мен.

— Дори и перлите са прекалено много, а след месец и нещо сигурно ще мога да си купя палто.

— Толкова ли са големи финансовите задължения, за които спомена?

Айвъри леко се изчерви.

— Не си ме разбрал правилно. Изпращам пари на един беден роднина.

— И правиш това по собствено желание?

— Естествено.

Отговорът дойде твърде бързо. Къри беше проникателен човек и можеше да прецени кога нещо не отговаря съвсем на истината. Но също така беше добър и в дипломатията.

— Чудесно. А би ли ми позволила да ти дам назаем едно палто, след като не желает да ти купя?

Айвъри се подвоуми.

— Ами...

— Само за една вечер. Обещавам.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение, а изкушението бе твърде голямо.

— Да, мисля, че мога да приема това. Откакто съм в Ню Йорк, не съм излизала никъде. Само няколко пъти ходих на кино.

— Ню Йорк през нощта е нещо, което не бива да се пропуска. Ще трябва сериозно да обсъдим това след празниците.

Тя си спомни за майка му и каза съчувствено:

— Сигурно си доста зает със семейството си. Особено сега...

Къри я погали по косата.

— Да. Много ни е мъчно, но не бива да го показвам. Мама се разстройва, ако я глезим прекалено. Искам да се запознаеш с нея.

— Би било чудесно...

Къри я гледаше в очите.

— Вече сме като семейство. Двама самотници, които са толкова щастливи заедно, че им е трудно да поддържат дистанцията дори на работа. Секретарката ми вчера отбеляза, че напоследък прекарвам повече време с теб, отколкото в офиса си.

Погледът на Айвъри сияеше.

— Аз се чувствам по същия начин. Искам да кажа, когато сме заедно. Но не предполагах, че и с теб е така. Ти имаш толкова много приятели...

— Друго е с тях. С теб съм спокоен и сигурен. — Къри се засмя. — Какви думи от устата на мъж, а?

— Ти си просто човек. И то много добър. В това никой не се съмнява.

Той сви рамене.

— Понякога трябва да го доказвам на себе си. В големия бизнес има предизвикателства, които провокират тъмното у човека.

— Предполагам, че и аз ще се сблъскам с това някой ден.

Къри кимна.

— Като се издигнеш в компанията, в което не се съмнявам, ще трябва да се сработиш с борда на директорите. Сигурен съм, че ще се справиш много добре.

— Боя се, че не умея да отстоявам.

Изразението на лицето му се промени.

— Това идва с възрастта. Ти си толкова млада, а аз съм на трийсет и седем...

Айвъри сложи пръст на устните му.

— Никога не съм познавала мъж като теб. За мен не би имало значение, дори да си на петдесет и седем. — Тя се поколеба. — Не знам как да го кажа. Това няма нищо общо с възрастта, а с това какви са душите на хората.

Къри целуна дланта ѝ.

— Възможно е, но ти си толкова невинна, а аз познавам много жени.

— Кои? — провокира го Айвъри.

Без да отклонява погледа си от прекрасните ѝ очи, той покри с целувки ръката ѝ — от китката до рамото и обратно. После захапа нежно върха на палеца ѝ и го погали с езика си, преди да го поеме изцяло в устата си.

Тръпки на удоволствие побиха Айвъри. Бе чела, че съществуват подобни ласки, но никога досега не ги бе изпитвала.

Къри постави ръката ѝ зад врата си и обгърна талията ѝ, придърпвайки я плътно до себе си. Завъртя я много бавно, като че ли това беше някакъв танц. Дори през джинсите допирът на тялото му я възбуждаше. Тя почувства краката му между своите, а когато ръката му се плъзна надолу по бедрата ѝ, простена от непреодолимата възбуда и се отпусна покорно в прегръдките му.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Къри разсеяно закопчаваше копчетата на ризата си.

— Няма никакво значение какви са чувствата ми в момента — каза тихо. — Трябва да посветя цялото си внимание на майка ми и не мога да си позволя усложнения в личния живот. Ти също имаш професионални амбиции, така че нищо не бива да те откъсва от работата по новите модели.

Айвъри свенливо пооправи собствения си тоалет и въздъхна.

— Така е. Искам да видя какво мога да направя, дори и да се проваля. За мен е важно хората да знаят името ми, да бъда личност. Оценявам шанса, който ти ми даде. Макар много хора да мислят като Хари Ламбърт — че съм стигнала твърде далеч и твърде бързо, за да не съм обвързана с теб.

Погледът му заблестя гневно.

— Значи така ти каза? По дяволите!

— Всичко е наред. Вече ти обясних, че промени мнението си, когато му показах моделите.

Айвъри се взираше втренчено в скута си, а в съзнанието си виждаше образа на алчната си майка, която едва успяваше да държи далеч от себе си. Само с много пари можеше завинаги да заличи нея и споменът за нея от живота си, а това само засилваше решимостта ѝ да успее на всяка цена.

— Искам да съм богата. Искам го повече от всичко на света! — Почувства напрежението в погледа му и побърза да добави: — Но искам да натрупам свое собствено богатство.

С тъжна усмивка Къри взе смокинга си и го облече.

— Богатството не е всичко, Айвъри. Тръпката преминава много бързо, особено когато осъзнаеш колко труд е необходим, за да го постигнеш. Известността също има своите недостатъци.

— Аз не се плаша от работа.

— Ясно, значи държиш да имаш кожите и диамантите, за които спомена.

— О, да. И ще ги имам.

Къри познаваше този особен плам в очите ѝ. Та нали някога и той бе бил същият — млад, беден и жаден за слава и богатство.

— Сигурен съм, че ще успееш. Дано само на другия край на дъгата да се намира това, към което се стремиш.

— Не те разбирам. Знам точно какво искам. Парите са най-важното нещо на света. Ако ги имаш, си в безопасност, а всичко друго само си идва на мястото.

— И това ще е достатъчно, за да си щастлива?

— Напълно.

Къри нямаше желание да спори с нея. Знаеше колко измамен е блясъкът на парите, но тя трябваше сама да разбере това. Приглади косата си, взе палтото и шала си и спря на входната врата.

— Загубвам разсъдъка си, когато те видя. Нямах намерение това да се случи.

— Беше чудесно.

Айвъри докосна перлите на шията си.

— Благодаря за подаръка. Сега на парти ли отиваш?

— Не. Бях на парти, преди да дойда тук. Оставих останалите в „Рейнбоу Хол“, сега трябва да отида да ги прибера. Мама едва ли е имала време да забележи, че липсвам, но всеки момент и това ще стане.

— Но това е на другия край на Манхатън! Дошъл си чак дотук!...

Той я сграбчи в силните си ръце и я целуна.

— Исках да те видя — промълви, търсейки очите ѝ. — Нямаше да бъде истинска Коледа, ако не бях дошъл.

Дори мисълта, че Къри си тръгва, беше омразна на Айвъри. Пръстите ѝ с нескрит копнеж погалиха лицето му.

— Ще бъдем приятели, нали?

Той се усмихна замечтано.

— Най-добрите.

Опияняваше го погледът ѝ, от който струеше възхищение и неизказана нежност. Целуна я още веднъж, този път по челото.

— Честита Коледа!

— Честита Коледа и на теб!

Къри съзнателно не желаше да се обвързва трайно с Айвъри. Тя бе прекалено млада и неопитна за мъж на неговата възраст. И твърде

уязвима. Може би всичко, което Айвъри изпитваше в момента, бе плод на въображението ѝ на това, че за нея той бе нещо като герой или пък ангел хранител. Все пак, освен че ѝ бе дал възможност да се изяви в професията, бе отворил за нея първите страници от книгата на сексуалността. Напълно естествено бе тя да се чувства увлечена по него.

Но като че ли нещата не бяха толкова прости. Айвъри го привличаше неудържимо и му се искаше да бъде винаги с нея. Никога досега друга жена не бе му оказвала подобно въздействие, но въпреки всичко, не можеше да си позволи да бъде обсебен от мисълта за нея. Не и с особеното отношение, или по-скоро страха, който изпитваше към брака и децата. Приятелството бе наистина единственото, което можеше да ѝ предложи. Можеше да се радва дълго на приятния спомен за тялото ѝ в прегръдките му, а ако тя пожелаеше физическа близост, без някакво дълготрайно обвързване, не би имал нищо против.

„Наистина е елегантен“ — помисли си Айвъри, когато той облече палтото си и праметна белия копринен шал през врата си.

— Ще се видим скоро — увери я.

Отвори вратата, поколеба се за момент и си тръгна, без да се обръща назад.

Айвъри прекара деня след Рождество вкъщи със съседите, а късно следобед отиде до приюта да навести Тим и семейството му.

Мириам имаше нов шал, подарък от мисис Пейн, а тя от своя страна, ѝ бе подарила ръчно бродирана кърпичка. Тим все още носеше палтото си, което бе малко пострадало при едно сбиване в училище. Майка му го бе закрпила умело, но не това притесняваше Айвъри — Тим изглеждаше уморен и прекалено сериозен за дете на неговата възраст, а това не беше добре.

В понеделник всички бяха отново на работа. След Коледа идваше Нова Година, а Айвъри нямаше никакви планове как да прекара празничната нощ. Не смееше да се надява, че ще види Къри, защото в компанията се носеха слухове, че след последния етап на лечението, майка му се чувствала особено зле и била прикована към леглото.

Айвъри често мислеше за тази жена и се молеше от все сърце тя да се оправи. Работеше усилено по новите си модели и се обнадеждаваше от факта, че никой от старшите дизайнери не се отнасяше с неприязън към нея и към усилията ѝ. Те самите бяха доста продуктивни и оптимистично настроени, що се отнасяше до успеха на новите колекции и финансовото състояние на компанията. Айвъри се надяваше да са прави, а за нея това означаваше, че ще може да работи и да се развива като моделиер.

Нова Година дойде и тя реши да я посрещне у дома с коктейл и малко уиски, което мистър и мисис Джонсън ѝ бяха дали специално за случая. Но този път нещата не станаха така, както ги бе планирала.

Точно в осем се разнесе рязко чукане на входната врата и когато отвори, пред нея се изправи Къри, както винаги, ослепително елегантен в официалния си смокинг. Носеше две чанти с отличителния червено-черен надпис на „Келс-Мередит“.

— Може ли? — попита той с очарователна усмивка.

Сърцето ѝ заби лудо. Не го бе очаквала и се ужаси от мисълта за впечатлението, което щеше да му направи с избелелите си джинси, тениска и дебели чорапи. Дори не си бе направила труда да срещне косата си.

— О... Разбира се.

Засрамена от невзрачния си вид, тя се отмести встрани да му стори път.

Издайническата руменина по бузите ѝ го развесели.

— Изглежда, не ме очакваше?

— Не. Мислех, че си със семейството си или че имаш среща.

— Имам. С теб.

Айвъри прехапа устната си.

— Не мога да изляза. Нямам какво да облека и това е голата истина.

Къри ѝ подаде пакетите.

— Вече не е. Това е малко закъсняла коледна премия. И преди да ми откажеш, трябва да ти кажа, че съм запазил маса в „Рейнбоу Хол“. Просто си представи, че си Пепеляшка, а аз съм добрият вълшебник.

Наистина всичко беше като магия. Тя се бе подготвила за скучна и самотна вечер вкъщи, а сега можеше да прекара най-прекрасната нощ в живота си — в луксозен ресторант в Ню Йорк. Дъхът ѝ спря,

когато отвори чантите. В тях откри една от нейните рокли — от великолепна бяла коприна с избродираната кристална пеперуда, обувки и разкошно палто от черно кадифе.

— Това палто сигурно струва цяло състояние — промълви смутено, когато видя етикета, — не мога...

Къри побърза да я успокои.

— Взех го назаем. На сестра ми е. Тя нямаше нищо против, да го облечеш за една вечер. Много е мила и щедра, сигурен съм, че ще я харесаш.

Айвъри въздъхна. Все още не можеше да повярва на очите си.

— Навярно сънувам.

Той повдигна маншета си и погледна златния „Ролекс“.

— Не сънуваш и трябва да побързаме.

Айвъри грабна роклята и се втурна към банята да се преоблече, спирайки само за секунда пред едно чекмедже, за да си вземе подходящо бельо. След пет минути беше готова. Гримира се съвсем леко и излезе.

Макар, че бе очаквал точно това, Къри се изненада колко добре ѝ стоеше роклята.

— Сложи си перлите.

— Разбира се.

Извади ги и ги постави на врата си, но точно както първия път, не можа да закопчее колието. Къри отново ѝ помогна, а докосването на топлите му длани я подлудяваше. Устните му леко се плъзнаха по шията ѝ. Инстинктивно се отпусна назад и наклони главата си така, че да усеща по-добре допира на лицето му. Хватката на ръцете му се затегна върху раменете ѝ и от гърдите му се изтръгна дълбок стон.

— Миришеш хубаво. — Гласът му изневери и се чу само дрезгав шепот.

— Ти също.

Къри я завъртя бавно към себе си и погледна в очите ѝ, потапяйки се изцяло в тяхната топла дълбочина. „Дори и да не ме обича все още, скоро и това ще стане“. Тази мисъл, за разлика от друг път, не ласкаеше мъжкото му самочувствие, а караше цялото му същество да се изпълва с неподозирано блаженство. Сигурен беше, че това, което става между тях, няма нищо общо с тласъка, който ѝ бе дал

в кариерата. Привличането помежду им бе не само физическо, а и емоционално — готов бе да се обзаложи за това.

Ръцете му започваха да ѝ причиняват болка, а погледът му беше толкова втрещен и неподвижен, че Айвъри се притесни.

— Нещо не е наред ли?

За момент той не реагира. После лицето му се отпусна и промърмори:

— Нищо особено. Нищо, което да те засяга. Време е да тръгваме.

С усилие на волята се откъсна от нея и ѝ помогна да облече кадифеното палто. То беше топло, меко и дори ароматът му беше скъп.

Къри я изведе на улицата и тя занемя при вида на черния издължен линкълн, паркиран пред входа. Униформеният шофьор излезе, да ѝ отвори вратата.

— Би трябвало да си свикнала на това. Сигурно в Луизиана сте имали подобна кола.

— О, да. Но това беше толкова отдавна.

В този момент Айвъри се радваше, че той не може да види лицето ѝ.

— Както изглежда, съм отвикнала да се возя в луксозни коли.

— Скоро отново ще си спомниш старите навици. Хайде, влизай.

Купето на лимузината беше тапицирано в черна кожа. Беше толкова широко, че поне шест човека можеха да пътуват заедно, без да се притесняват. Имаше барче, телевизор, касетофон и телефон, а стъклената преграда, отделяща кабината на шофьора, беше подвижна.

Докато тя разучаваше с интерес интериора, Къри се разположи удобно на седалката.

— Май наистина е минало доста време — вметна той. — Ще трябва да те поразходя наоколо с лимузината, за да свикнеш отново. Харесва ли ти?

Айвъри възкликна възторжено:

— Много!

— Забавно е само първите един-два пъти. После преставаш да обръщаш внимание.

— Така е, разбира се. — Тя го погледна. — Колата твоя ли е?

— Да. Шофьорът се казва Томи. Работи за мен от няколко години. Всъщност, откакто го измъкнах от затвора.

Айвъри не можа да каже нищо.

— Майка му работи като готвачка при нас. Чудесна жена. И той е добро момче, само че се беше забъркал с лоша компания. Трябваше да му се помогне и със сигурност не съм сбъркал. Сега той следва вечерно и един ден ще бъде юрист.

— Ти си много добър човек.

— Е, аз го приемам по-скоро като реванш. Ако един добър човек не бе платил гаранцията, когато бях тийнейджър, сигурно щях да свърша в затвора. Сторената добрина в живота винаги се връща многократно.

— Хубава мисъл.

— Доколкото виждам, ти се ръководиш от същия принцип.

Къри замълча за секунда, загледан в нея. Беше красива в тази рокля.

— Ди ми каза, че в почивните дни ѝ помагаш в някакъв приют за бездомни.

— Така е. Доставя ми удоволствие да помагам на хора, които са имали по-малко късмет в живота от мен. Съдейки по това, че си решил да ми подариш тази вечер, само и само да ме направиш щастлива, мисля, че и за теб това чувство не е непознато.

— Боя се, че моите намерения не са толкова безкористни. Искан да бъда с теб.

Това беше всичко, което Айвъри искаше да чуе, и поне за тази вечер ѝ беше напълно достатъчно.

Празнично осветеният град бе приказно красив. Тя гледаше през прозореца като малко момиченце, потънала в своя измислен свят от мечти. Все пак, това, което бе постигнала, не бе малко. Бе извървяла сама пътя от чиракуването във фермата до кариерата на моден дизайнер. Возеше се в лимузина с шофьор, а един от най-привлекателните неженени мъже в Ню Йорк седеше до нея. Фактът, че се оправяше добре дори в тази непривична обстановка, ѝ вдъхваше самоувереност и се чувстваше прекрасно.

Айвъри почувства погледа на Къри в полумрака и се обърна към него. Сега той не се усмихваше, но начинът, по който я гледаше, накара сърцето ѝ отново да забие ускорено.

Без да прикрива изгарящото го желание, Къри съзерцаваше дълбоко изрязаната линия на деколтето ѝ, откриващо влудяващата извивка на гърдите ѝ. Когато отново вдигна очи и срещна нейния поглед, Айвъри едва не изстена. Той взе ръката ѝ и целуна дланта ѝ.

Никога досега Айвъри не бе изпитвала подобно щастие. В погледа ѝ се четяха обожание и копнеж, но Къри не предприе нищо повече. Макар да знаеше със сигурност, че тя е готова да се подчини на всяко негово желание, предпочиташе да запази минималната дистанция помежду им.

— Търпение — прошепна в ухото ѝ. — Всичкото време на света е наше.

Тя се усмихна смутено.

— Толкова ли ми личи?

— Да. Ти ще избереш времето и мястото. Ще стане каквото ти кажеш, Айвъри, и когато кажеш.

Инстинктивно разбра смисъла на думите му. Къри беше подготвен, в случай че тя пожелаеше нощта да свърши с нещо повече от целувка. Извърна лицето си. Не беше честно от негова страна да я оставя да поеме цялата отговорност. Но в същото време той ѝ казваше, че това няма да е прелъстяване. Не беше от мъжете, които вземат, каквото им трябва, и си заминават, без да поглеждат назад. Предлагаше ѝ много повече от една бурна нощ, но тя самата не беше сигурна, дали е готова за това. Боеше се, че нещо може да застраши кариерата ѝ, макар че на практика би направила всичко за мъжа до себе си.

— Престани да се мръщиш — смъмри я той. — Първо ще вечеряме, а после ще потанцуваме.

— А след това?

Къри се взря в очите ѝ.

— Ще ти кажа по-късно.

Айвъри кимна покорно и смени темата с нещо по-безобидно. Той влезе в тона ѝ и разговорът им продължи леко и непринудено чак до ресторанта, който се намиреше на върха на един небостъргач, високо над празничния град.

Не един или два пъти тази вечер Айвъри се питаше дали не сънува. Ню Йорк се простираше под тях, а милионите светлини

блещукаха в нощта като разпилени скъпоценни камъни. Поръчаха си коктейл от скариди, бифтек „Уелингтън“ и салатата, а за десерт имаше шоколадов мус с бутилка превъзходно „Порто“. Принудена да преживява с бюджет, който не ѝ позволяваше никакви лакомства, Айвъри се наслаждаваше на всяка хапка.

— Струва ми се почти грешно да се тъпча така.

Къри я успокои:

— Не се чувствай виновна. Аз съм богат, ако не си забелязала. Мога да си позволя една подобна вечеря.

— За мен не е просто вечеря. Благодаря ти.

— Удоволствието е изцяло мое.

Няколко двойки се въртяха на дансинга в ритъма на бавна мелодия.

— Танцуваш ли?

— Малко.

— Да опитаме тогава.

Музиката, в комбинация със силното вино, я накара да забрави всичко. Айвъри обви ръце около врата му и се притисна до него. Тялото му се напрегна и това я радваше. Чувстваше, че не е безразличен към нейната близост.

— Това покана ли е? — попита я Къри шепнешком.

Пръстите ѝ се склчиха още по-здраво и тя се поколеба.

— Аз... не знам...

Отдръпна се малко и го погледна право в очите. Начинът, по който я гледаше, я изпълни с неописуемо блаженство.

— Ако това е покана, то тя е за нещо, което не съм правила никога досега.

— Знам.

— Дори не съм сигурна дали ще мога.

Дишането му се ускори и Къри я привлече още по-плътно до себе си.

— Искаш ли да провериш? Няма нищо страшно. Обещавам ти.

Айвъри склони глава на рамото му, вдишвайки възбуждащия аромат на парфюма му и прошепна:

— Да...

Усещаше тежкото му дишане.

— Да, мисля, че искам. Но не бива да се притесняваш, че после няма да можеш да се отървеш от мен, или пък че ще имам някакви претенции.

Показалецът му се спря напречно на устните ѝ, за да я накара да замълчи. Айвъри се усмихна смутено и се притисна по-силно о него. Не ѝ се мислеше за евентуалните последици. И без това злите езици сплетничеха, че се люби с него, така че вече нямаше никакво значение. Беше самотна и силно влюбена, а и той явно изпитваше по-особени чувства. Веднъж дори бе ѝ казал, че това е много повече от чисто физическо привличане и този път Айвъри смяташе да постъпи така, както ѝ се иска, без да я е грижа за нищо...

Айвъри не помнеше, кога и как бяха пристигнали в апартамента му. Не помнеше, кога и как роклята ѝ се бе свлякла от тръпнещото ѝ тяло, кога и как сутиенът и миниатюрните ѝ дантелени бикини се бяха „приземили“ до нея...

Стоеше пред него, като че ли беше пуснала корени в пода, и не можеше да се помръдне. Като хипнотизирана бе вперила очи в чувствено извитите му устни. Най-сетне вдигна поглед и безпомощно се взря в зениците му. Когато прочете в тях пламенното му желание, разтреперана установи собствената си възбуда.

— Айвъри... — трудно потисканият копнеж правеше гласа на Къри дрезгав.

Той зарови лице в косите ѝ. Дланите му здраво я обхванаха през стройната талия и я притиснаха към силното му тяло. Айвъри реагира мигновено и в утробата ѝ избухна пожар. Когато устата му потърси нейната, устните ѝ с готовност се разтвориха и езикът му се стрелна между зъбите ѝ. Започна трескаво да отговаря на пламенните му целувки, тихо въздъхна и се отдаде на великолепно усеждане да се сгуши в обятията му.

Къри я вдигна като перце и я отнесе на голямото легло. Без да откъсва очи от голото ѝ тяло, припряно се съблече и захвърли дрехите си на пода.

Косата ѝ се разпиля върху снежнобялата възглавница като златна коприна. Айвъри облиза нервно пресъхналите си устни, вперила поглед в мускулестото му тяло. Всичките ѝ страхове, терзания и

тревоги изчезнаха в небитието. На този свят за нея вече не съществуваше нищо друго, освен Къри и неговите милващи ръце.

— Искам те... — прошепна ѝ той.

Пъхна едната си ръка под гърба ѝ, а с другата нежно я погали по шията и внимателно извърна лицето ѝ към своето. Устните му толкова жадно се впиха в нейните, че Айвъри потъна в океан от розова мъгла. После езикът му унесено загали розовите връхчета на красивите ѝ гърди, които се втвърдиха и с готовност се вирнаха. Айвъри задавено изхълца и импулсивно изви ханша си към невероятно възбудената му мъжественост.

— Бавно, querida, не бързай... — мълвеше ѝ Къри с треперещ от възбуда глас.

Пръстите му обхождаха тялото ѝ, плъзгайки се все по-дълбоко между влажните ѝ бедра.

— Къри!... Вземи ме... Сега! — изтръгна се хриплив вик от гърлото ѝ.

Той се отпусна върху нея, разтвори с длани бедрата ѝ и бавно проникна в набъбналата ѝ гореща плът.

Рязна я остра болка, но тя скоро стихна и прерасна в неописуема наслада.

Къри застина, взрян в израза на лицето ѝ. После много внимателно и бавно започна тласъците си.

Айвъри започна да му отговаря с плавни вълнообразни движения на таза си и се остави да бъде водена от него в един свят на неизразим, еуфоричен екстаз. Къри я беше разтърсил из основи, беше достигнал до най-съкровения дълбини на женската ѝ чувственост...

Малко по-късно легеше до него, плувнала в пот, безкрайно изтощена, но щастлива, както никога досега.

След една прекрасна топла вана, Айвъри отново се облече и се върна в стаята. Къри крачеше нервно напред-назад. Озадачи я фактът, че сега, когато страстта му бе утихнала, той изглеждаше разсеян и малко безразличен. Всъщност, тя дори се наскърби. Телефонът бе звънял докато беше в банята. „Дали пък това не е причината за угрижения му вид?“

Къри ѝ помогна да облече палтото и едва тогава проговори:

— Ще трябва да те отведе вкъщи. Обади се мама. Не се чувства добре и иска да отиде при нея.

Изведнъж Айвъри си спомни, че е Нова Година. Почувства се виновна, че е с него, а това сигурно беше последната Нова Година, която майка му щеше да посрещне в живота си.

— Съжалявам... — успя само да промълви.

Той я целуна и я погледна сериозно в очите.

— Никога не съжалявай за тази прекрасна вечер.

Айвъри се изчерви.

— Сигурно си чела по книгите, че мъжете измислят какви ли не лъжи, само и само да вкарат жената в леглото си, а след като получат каквото искат, загубват всякакъв интерес към нея?

Тя отмести очи.

— Разбира се, че не мисля така...

Но не беше толкова лесно да го заблуди. Къри се разсмя.

— Лъжкия. — Прегърна я и я целуна с неопишуема нежност. — Казах ти, че те обичам. Искаш ли да го чуеш пак, когато не съм възбуден?

— Да.

Той затвори блесналите ѝ очи с нова целувка и прошепна:

— Обичам те. Обичам те, когато си говориш сама, и когато се тревожиш за мен. Обичам те за това, че ми направи подарък, докато всички други жени, които съм познавал, се интересуваха само от това, какво ще им дам аз. Обичам теб и всичко, до което се докосваш.

Айвъри се сгуши в ръцете му, скланяйки глава на гърдите му.

— Не искам да се прибирам.

Къри също не искаше да я остави да си тръгне, но обаждането на майка му бе прозвучало тревожно и беше притеснен. Отдалечи я внимателно от себе си и отметна непокорните кичури коса, паднали над очите ѝ.

— И аз не искам да си отиваш, но мама умира с всяка изминала секунда. Тя пожертва за мен целия си живот, а сега има нужда от моето присъствие. Трябва да бъда до нея.

Айвъри кимна.

— Сигурно е чудесно да имаш майка, готова на всичко в името на децата си.

— Нима твоята майка не е такава?! — изненадата в гласа му бе безкрайна.

— По-добре да вървим — сведе поглед Айвъри.

— Окей. Засега можеш да запазиш тайните си, но един ден ще искам да знам всичко. Абсолютно всичко. Когато двама души се обичат, между тях не бива да стоят тайни.

Гърлото на Айвъри пресъхна. Той беше прав. Но как би могла да му разкрие миналото си? Прилошаваше ѝ дори при мисълта за това. Ако знаеше, коя бе тя и коя бе майка ѝ, Къри сигурно никога нямаше да я пожелае повече.

— Престани да се тормозиш — смъмри я той.

— Сетих се за нещо. Благодаря за прекрасната вечер.

Къри целуна ръката ѝ.

— Не можеш да си представиш какво удоволствие беше за мен.

Гледаше я право в очите, без да мига, а в погледа му тлееше изпепеляваща страст, от която краката ѝ се подкосиха.

— Досега си мислех, че съм видял всичко, но ти откри за мен нов свят.

— И ти за мен — отрони тя свенливо.

— Много ли те шокирах?

Айвъри кимна.

— Беше много по-различно от това, което пише в книгите и показват по филмите.

— Всички кинаджии трябва да идат в затвора за тая работа — пошегува се Къри и я подхвана за лакътя. — Обадох се на шофьора, докато беше в банята. Ще ни чака долу.

Преди той да затвори вратата след себе си, Айвъри погледна още веднъж към спалнята. Изпомачкан, сатенът блестеше под светлината на нощната лампа върху разхвърляното легло. Айвъри пропъди смътното чувство на вина, което изпитваше, и го последва по коридора. А звукът от захлопнатата врата остана в съзнанието ѝ завинаги.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Къри завари майка си, седнала в постелята. Сестра му Одри също беше там и изглеждаше много разтревожена. Тя го отведе настрана, докато медицинската сестра извършваше поредната проверка на състоянието на Тереза.

— Не биваше да ѝ казваш, че излизаш с това момиче. Цяла вечер е говорила само за нея и затова те извика.

— Искала е да предотврати нещо „по-сериозно“ — предположи той с усмивка.

— Не е смешно. Мама е убедена, че новата ти приятелка те използва, за да се издигне в службата.

Къри се опита да защити Айвъри.

— Мястото ѝ е на върха. Ако не вярваш, можеш да погледнеш моделите, които е създала за компанията.

Одри се усмихна в знак на помирение.

— Не е нужно, да ми даваш обяснение. Аз не съм мама. А и ти не си глупак.

— Благодаря. — Той погледна към стаята на майка си. — Лекарите предупредиха, че болкоуспокояващите може да създадат проблеми. Разумът започва да ѝ изневерява.

— Поне неутрализират болката. Радвам се, че дойде.

Къри прокара пръсти през непокорната си коса, както правеше винаги, когато беше неспокоен.

— Не бих могъл да постъпя другояче. Дължим ѝ толкова много. Жалко, че не можем да направим нищо повече за нея.

Сестра му въздъхна тежко.

— Това е животът. Знаеш, че много я обичам, Къри, но напоследък е толкова раздразнителна и капризна! Каза ми, че трябвало да се откажа от работата си и да забременея. Моята работа ни изхранва, докато Бен се опитва да стъпи на краката си, но тя не желае да почака, докато можем спокойно да си позволим деца. Искануци веднага.

— Не й обръщай внимание. Децата ще почакат.
Одри се вгледа внимателно в умореното му лице.

— Аз бих могла да почакам...

Къри направи знак с ръка, че не желае да слуша повече, а изразът на лицето му стана непроницаем. С привидно спокоен глас той каза:

— Чудесно знам на колко съм години, но точно сега не желая деца.

— Нищо чудно, като се има предвид, с какви жени излизаш. Манекенките не биха пожертвали фигурите си за нищо на света.

Той не обърна внимание на неуспешния й опит да се пошегува и не проговори, докато сестрата не им направи знак, че могат да влязат.

Тереза Келс се нахвърли веднага върху него.

— Ето те най-послед. Къде беше?

— Знаеш къде бях, мамо. — Къри я целуна по челото и седна на един стол до леглото й. — Казах ти, че ще посрещна Новата Година с Айвъри.

— Айвъри^[1]! — тросна се тя. — Що за име? Да не би да прилича на слонска бивна?

Опитвайки се да овладее гнева си, Къри се загледа в противоположния ъгъл на стаята, където беше сестра му. Майка им беше много болна и не биваше да я разстройват. За да смени темата той попита:

— Как се чувстваш?

— Чувствам се отвратително и скоро ще умра. — Звучеше така, като че ли смъртта беше последното нещо на света, което я засяга. — Ще умра и няма да мога да се порадвам поне на едно внуче, преди да си отида.

Къри си пое дълбоко дъх.

— Това е Божя работа, мамо.

— Има много подходящи момичета. Можеш да се ожениш и да си родите дете.

Той направи опит да протестира, но майка му го прекъсна:

— Аз родих три деца и съм още жива. Бременността невинаги завършва фатално. А и ти не ставаш по-млад. Тази Айвъри с какво се занимава?

— Дизайнер е във фирмата.

— Манекенка ли е?

Къри поклати глава.

— Говорих с Бел. Тя каза, че момичето не е от Ню Йорк.

Изненадан бе, че е стигнала дотам, че да се обади на Бел и да я разпитва за Айвъри. Беше ядосан, но не се издаде. Не можеше да забрави състоянието ѝ и че болката и медикаментите, които приемаше се отразяваха на разсъдъка ѝ.

— Така е.

— Откъде е?

— Семейството ѝ е от Луизиана. Баща ѝ е починал, а майка ѝ прекарва повечето време в Европа. Много са богати, но Айвъри иска да постигне всичко сама и не взела нищо със себе си, когато е дошла тук.

— Аха. — Тереза Келс се отпусна върху възглавниците с изтерзана усмивка. — Сега мога да се успокоя. Безпокоях се, че е някое бедно момиче, което те използва, за да ѝ купуваш разни неща. Майките винаги си мислят най-лошото. Тя католичка ли е?

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Не знам. Ще я попитам.

— Добре, но ако смяташ да се обвързваш с една жена, трябва да знаеш за нея много повече от това, дали е добра в леглото.

— Личният ми живот засяга само мен. Никога преди не си се интересувала от подобни неща.

Майка му се раздвижи, стенейки от болка.

— Никога преди не съм се намирала на прага на смъртта.

Закашля се, почина си за няколко секунди и после пак се закашля.

— Има жени, които биха направили всичко за пари. Разтревожих се, когато Бел ми каза, че доскоро тя е заемала незначителен пост в компанията, а сега вече е старши дизайнер.

— Тя го заслужава. Когато дойда следващия път, ще донеса да ти покажа нейни модели. Дори модните журналисти ще пощурят по нея, толкова е добра. Компанията най-после ще стъпи на краката си.

— Дал си ѝ палтото на Одри.

Къри погледна с укор сестра си, която му отвърна с безпомощна гримаса. Сигурно не го бе признала доброволно, но това нямаше значение.

— Дадох ѝ го назаем за тази вечер. Вече го върнах. Тя нямаше какво да облече.

— Нали е от заможно семейство?

— Мамо, за бога! Казах ти, че тя иска сама да успее в живота. Отказа да ѝ купя каквото и да е, така че трябваше да ѝ дам палтото назаем.

Тереза Келс присви очите си.

— Отказа? Е, това е добър знак. Значи е горда?

— Да. Горда и пламенна. И ме обича.

— А ти?

Нямаше смисъл да крие и Къри каза направо:

— Аз също я обичам.

— Искам да се запозная с нея...

Кашлицата прекъсна думите ѝ и Тереза не можа да продължи. Сестрата дотича от съседната стая и ги помоли да излязат. Отидоха в дневната и Одри се отпусна на дивана.

— Сериозно ли го каза? — попита изненадана тя. — Наистина ли я обичаш?

— Да.

Това ѝ беше достатъчно. Одри не продума повече, но се усмихна щастливо. Бе престанала да вярва, че след трагичния край на първия си брак, брат ѝ ще се влюби отново.

Когато отново се върнаха в стаята на майка си, тя изглеждаше бледа и много уморена, но очите ѝ блестяха радостно.

— Ако след толкова години най-после си намерил жена, която да обикнеш, няма да обеля нито дума повече против нея — обеща тя и се помъчи да се усмихне. — Стига ми, че си щастлив.

Тя се закашля отново и чертите на лицето ѝ се изкривиха от болка. Къри държеше ръцете ѝ в своите, страдайки заедно с нея. Това, което го измъчваше най-много, беше, че с нищо не можеше да ѝ помогне.

Представянето на лятната колекция на „Келс-Мередит“ се състоя в средата на зимата в хотел „Плаца“. Докато чакаха с Бел да дойде ред на нейния костюм, Айвъри гледаше мръсния сняг навън и гризеше нокътя си, който и без това отдавна бе започнал да кърви. Присъстваха представители на най-големите модни къщи от цялата страна и

нервите на всички бяха опънати до краен предел, защото началото бе пълен провал.

— Всичко ще бъде наред. — Бел се държеше мъжки и полагаше огромни усилия да я окуражи. — Успокой се.

— Опитвам се. Ето, твой ред е.

— Сега ще им покажа!

Бел подкрепи обещанието си с една поза, в която костюмът изглеждаше чудесно. Тя тръгна по подиума и за няколко секунди настъпи гробна тишина. Само гласът на водещия кънтеше невъзмутимо в залата, давайки информация за материалите и дизайна. Айвъри стаи дъх и изведнъж гръмна буря от аплодисменти.

— Сега по-добре ли си? — подхвърли Ди, профучавайки с игла и конец в ръка. — Казах ти, че ще станеш известна!

Къри дойде, за да я поздрави, и му се стори, че по тялото му протече електричество, когато Айвъри му се усмихна.

Всеки ден прекарваха дълги сладостни часове заедно, само че без физическа близост. Това отначало я бе озадачило, но Къри смяташе, че е много по-важно първо да се опознаят добре, за да не градят връзката си само върху секса. По всичко изглеждаше, че намеренията му са сериозни, и Айвъри на драго сърце се бе съгласила с него.

За съжаление обаче, ставаше все по-трудно, да поддържа достоверността на измислените истории за миналото си и тя се бе принудила да прекара два почивни дни в писане на нова биография, която запамети, за да бъде готова за всеки негов въпрос. Макар че не бе изказвал открито съмнения, относно искреността ѝ, Къри понякога ѝ задаваше въпроси, които я объркваха и затрудняваха. Той кимна към залата.

— Виж как сверяват бележките си. Казах ти, че ще имаш огромен успех.

— Успехът е на всички — отговори Айвъри, трепереща от вълнение.

— Права си. Другите модели също правят добро впечатление. Това е много повече, отколкото очаквах. Как се чувстваш сега? Все още като пред скок в пропастта?

Тя се разсмя, но вече имаше нова грижа.

— В момента се притеснявам повече от всякога, защото отсега нататък трябва да доказвам, че това не е било случайно.

— Настъпи звездният ти час. Ще си тръгна с Бел и ще те оставя, да се наслаждаваш на успеха си.

Айвъри се опита да протестира, но той я прекъсна нежно и все пак твърдо.

— Слушай, ако сега си тръгнем заедно, ще плъзнат слухове. Не искам за теб да се говори, че си стигнала до върха през леглото ми.

— И без това всички в офиса знаят, че излизаме заедно.

— Така е. Но хората, които са тук тази вечер, с еднаква лекота могат да те направят знаменитост и да те провалят завинаги. Не бива да им даваш козове в ръцете. Остани сама и им покажи, че нямаш нужда от патерицата на властта ми, за да стоиш на краката си.

Както винаги, Къри беше прав. Айвъри се усмихна, а очите ѝ казваха без думи всичко, което се таеше в душата ѝ.

— Благодаря, че се грижиш за мен.

— Това означава да се грижа за себе си. Ти ми се отдаде, значи си моя.

— Само веднъж — напомни му тя.

Погледът му заблестя и Къри прошепна:

— Желая те, но не искам да бързаме. Колкото повече научавам за теб, по-силно те желая.

Айвъри се ужаси. „Какво ли би си помислил, ако знаеше, че всичко е измислица?!“ Мина ѝ през ума, че ако връзката им бе продължила да бъде чисто сексуална, Къри нямаше да е толкова любопитен за миналото ѝ.

Той забеляза мрачното ѝ лице.

— Сега пък какво се намуси?

— Нервна съм. След ревюто ще трябва да говоря с журналистите.

— Ще се справиш чудесно. Помни само, че обичаш това, което правиш. Така ще ти бъде лесно да говориш за работата.

— Надявам се.

Онова, от което Айвъри наистина се страхуваше, бяха подвеждащите въпроси, зададени от хора, за които провокирането беше професия. Надяваше се само, че добре е запомнила всичко, и че

ще може да импровизира успешно, в случай на явни, недоброжелателни намеци.

Скоро ревюто свърши и Къри излезе на подиума, заедно с всичките си дизайнери, за да приемат поздравите на публиката. Аплодисментите бяха оглушителни, а светкавиците на фотоапаратите сияеха като фойерверки пред очите на Айвъри, замъглени от щастливи сълзи. Това беше началото!

Точно както бе предположил Къри, всички забелязаха, че той си тръгва с Бел под ръка, което беше публична декларация, че отношенията му с новата дизайнерка са чисто професионални. Той можеше да се възхищава от нейната работа, но поведението му недвусмислено говореше, че това не се отнася за личния им живот.

Преценката му бе правилна. Главозамайващото издигане на Айвъри в компанията не породи клюки, но тя като че ли не можеше да се зарадва истински на успеха, когато Къри не беше до нея. Изненада я фактът, че сега, когато беше толкова близо до известността и богатството, за които бе копняла цял живот, и би трябвало да е най-щастливата жена на света, в душата ѝ бе пусто.

След шоуто една умопомрачителна брюнетка от светилата на модната журналистика настоя за интервю. Дамата беше много елегантна, облечена скъпо и с вкус. Носеше тъмни очила, които пречеха на Айвъри да вижда очите ѝ и да се ръководи по реакциите ѝ.

— Чух, че сте от Юга — започна журналистката, — от коя част по-точно?

— Луизиана. Батон Руж.

— А семейството ви? Какво ще ни кажете за него?

— Баща ми е починал, когато съм била малка. Родовете на родителите ми са дошли от Франция и Англия веднага след Гражданската война. Имали са големи плантации от двете страни на Мисисипи, но са загубили всичко в началото на века. После започнали да се занимават с добив на нефт в Тексас и с животновъдство, така че забогатели отново.

— Това е било често явление на времето — вметна репортерката приветливо и продължи с въпросите: — А майка ви повлияла ли е по някакъв начин на вашата работа?

Айвъри застана нащрек. Трябваше да внимава много. Тази жена би забелязала и най-дребния признак на колебание или безпокойство и

би се вкопчила за това.

— Да, разбира се. Тя самата е много запалена по модата, и дори този сезон е в Европа.

— Къде по-точно?

За щастие, Айвъри току-що бе чела последния брой на „Космополитън“ и знаеше кои са любимите сборища на богатите в момента. Хареса си едно от местата и го каза.

Журналистката усилено си водеше записки.

— Какво породя идеята за моделите в стил „Тюдор“? Може би сте завършила история?

— Боя се, че удоволствията ме влечаха повече от следването. След като завърших гимназия, отидох за две години в един пансион в Швейцария, а после пътувах из Европа. Когато се прибрах, се явих на един конкурс и спечелих стипендия за школата по дизайн в Хюстън.

Журналистката спря да пише за момент, очевидно учудена от нещо.

— Защо ви е трябвало да се явявате на конкурс?

„Защото бях бедна и не можех да си платя“ — помисли си Айвъри, но се насили да се усмихне.

— Заради емоцията.

Химикалката отново задраска по листа.

— А как се озовахте в „Келс-Мередит“?

— Там също имаше конкурс. Участваха всички стипендианти и аз спечелих. Бях много изненадана. — Айвъри продължи да си съчинява. — Но тогава реших да се възползвам от шанса и да се опитам да постигна нещо със собствени сили, без да разчитам на парите на майка ми. Оставих всичко и дойдох тук — тя въздъхна драматично, — но никога не съм се надявала на подобен успех.

— Моделите ви са оригинални и всички много ги харесаха, но вие не сте това, за което се представяте, мис Кийн.

Айвъри почувства как чертите на лицето ѝ се изопнаха, а сърцето ѝ заби лудо.

— Моля?

Журналистката свали очилата си и проникателните ѝ бадемови очи се взряха в нея.

— Занимавам се с мода и журналистика от дваайсет години и съм развила шесто чувство за хората. Вие произхождате от висшето

общество толкова, колкото и аз, когато пристигнах тук от Алабама, да търся слава и богатство. — Тя се изсмя мрачно. — Не се бойте, няма да използвам това срещу вас. Но ако се опитвате да минете и пред Къри с тази история, ще съжалявате. Сега аз съм известна, но това невинаги е било така. Когато го срещнах за първи път, той вече се изкачваше към върховете на хайлайфа в Ню Йорк и беше подходящ обект за материал. Аз излъгах, за да вляза в офиса му и да го интервюирам и той разбра...

Айвъри най-после изпусна въздуха, който несъзнателно задържаше в гърдите си.

— И какво направи?

— Останах без работа в продължение на една година. Имаше връзки навсякъде и ги използва. Не очаквах, че може да бъде толкова отмъстителен, но явно има нещо в миналото му, което го кара да реагира така на лъжите. В крайна сметка, успях да си намеря работа и да постигна всичко това, въпреки враждебното му отношение към мен. Запомнете добре — не го лъжете. Кажете му истината, докато все още имате време.

— Той ми е само шеф...

Дамата се усмихна.

— Скъпа моя, и слепите ще видят, че сте влюбени един в друг. — Сложи отново очилата си и продължи: — Талантлива сте и ви предстои блестяща кариера. Аз самата смятам да си купя един от онези „средновековни“ тоалети, веднага щом се появят в магазините. Желая ви много късмет — ще имате нужда от него.

Айвъри остана неподвижна на мястото си, изпълнена с лоши предчувствия. Ако действително бе толкова прозрачна, как би могла да се справи с някой наистина злонамерен журналист. Трябваше да преработва историята си отново и отново, докато попълни всички празнини, до една... Този път я бяха пощадили, но следващия можеше да изгуби всичко.

Що се отнасяше до Къри, вече бе прекалено късно да му каже истината. Трябваше да продължи напред с лъжите и да се надява, че той никога няма да открие истината. Междувременно, може би щеше да е по-разумно, да не се вижда толкова често с него. А веднъж стигнала до върха, можеше да му разкаже всичко за себе си. Може би

тогава той не би реагирал така остро, особено ако компанията печелеше добре. Това все пак беше някаква надежда за бъдещето.

В последвалите седмици популярността на Айвъри като дизайнер нарасна. Пристигаха поръчки от най-добрите магазини в цялата страна, точно както бе предрекла журналистката. Тя може и да не беше Коко Шанел, но заявените количества от нейните модели бяха достатъчни, да затвърдят позицията ѝ в компанията.

— Искam още модели на вечерни облекла с кристалната апликация — заяви Къри, когато се срещнаха в офиса му към края на март. — И докато сме на въпроса, мисля, че ще представлява интерес, ако предложим и костюм с панталони.

Айвъри се съгласи:

— Ди вече предложи това. Ще се радвам да направя нещо такова.

— Чудесно. Можеш да направиш дори няколко.

Айвъри се чувстваше неловко и не знаеше как да продължи разговора. Бе потънала до гуша в работа, а Къри прекарваше всяка свободна минута до майка си, тъй като състоянието ѝ видимо се влошаваше. Сега той изглеждаше по-угрижен от всякога.

— Как е майка ти? — попита го предпазливо.

— Благодаря, добре.

Тонът му беше безразличен и тя прие това като знак, че е време да си тръгва.

— Добре. Мисля да се връщам на работа.

— Седни.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини. Той се отпусна в стола си и въздъхна:

— Не е добре. Ходеше на лъчетерапия, докато стана опасно за живота ѝ. Подложи се на химиотерапия, но тестовете се оказаха лоши и трябваше да продължи. Сега идват вкъщи, вземат кръв за тестовете, а на другия ден идват и я тъпчат с химикалите. Чувства се зле през цялото време, а и все още има главоболие и ѝ се гади от радиацията. — Къри сложи ръцете си на бюрото пред себе си и се втренчи в тях. — Единственото хубаво нещо е, че хората са много мили към нея.

Айвъри си спомни за Тим, който бе серопозитивен, и колко зле се отнасяха всички с него, откакто се разчу за състоянието му.

Внезапно Къри каза:

— Тя ще умре. Откриха рак и на другия ѝ дроб и той не се поддава на лечение. Всичко е въпрос на месеци, а може би, дори на седмици.

— Много съжалявам.

Къри закрепил с кламер някакви документи и потърсил погледа ѝ.

— Знам това. Неприятно ми е да те занимавам с проблемите си, но в момента се нуждаю от теб повече от всякога. Животът ни се обърка — ти си постоянно заета с работата си, а аз, когато не се разправям с банките кредиторки, прекарвам всяка свободна минута с мама. Дори нямам сили да те любя. — Той се усмихна. — Желая те, а мисля, че и ти ме желаеш. Но един ден всичко това ще отmine и ще отидем в Насау за седмица-две. Ще се любим по цял ден, а нощем ще пируваме.

Айвъри въздъхна и увлечена от мечти, каза, без да мисли:

— Звучи прекрасно. Никога не съм ходила на Карибските острови.

— Никога?

Въпросът му изведнъж я отрезви. Крайно време беше да престане да допуска такива детински грешки. Побърза да уточни:

— Постоянно пътувах из Европа, затова.

Очите му се присвиха изпитателно, но не каза нищо.

— Съжалявам много за майка ти, но в живота на всички има моменти, когато не можем да направим нищо срещу волята на съдбата. — Погледът ѝ стана отнесен. — Спомням си, когато умря баща ми... Намериха го... — Не можеше да спомене, че баща ѝ е умрял, работейки на полето. — Беше като заспал. Тогава го мразех, защото си бях мислила, че ще живее вечно, а той ме изостави.

Искаше ѝ се да каже: „защото ме остави сама с майка ми“.

— Сигурно много си го обичала.

Айвъри кимна.

— Трудно е да загубиш родител, но човек винаги скърби повече за майка си.

Тя не бе съгласна с него, но би било нетактично да спори точно по този въпрос, така че просто си замълча.

— Спомням си — каза Къри с уморена усмивка. — Или добро или нищо, нали така?

Изненадана, че е запомнил думите ѝ, отново кимна.

— Да, така е.

Къри не смяташе да я разпитва за майка ѝ. Очевидно беше, че тя не желае да говори за нея. Айвъри криеше много неща от него, а той вече се бе убедил, че няма да изкопчи нищо. Тази загадъчност го интригуваше, но в същото време го държеше постоянно нащрек. „Какви ли са тайните ѝ? И ако наистина ме обича, защо не иска да ми се довери?“ Предположението, което майка му бе изказала на Нова Година, че Айвъри го използва, все още глождеше съзнанието му. Той не бе много склонен да вярва в това, защото Айвъри произхождаше от богато семейство и нямаше нужда от помощта му. „Просто въображението ми е прекалено развнтено“ — каза си и продължи гласно:

— Имам новини за теб. Твоят костюм ни донесе повече поръчки, отколкото компанията е имала за последните пет години, преди да дойдеш. А и както изглежда, официалната рокля почти ще го настигне по продажби.

— Наистина ли? — Лицето ѝ сияеше от удоволствие.

— Излишно е да питам, дали си доволна. Надявам се, че „кристалната“ колекция още доста време ще бъде бестселър. Междувременно, ще имаш всичко, от което се нуждаеш. Единственото, от което имаше нужда с твоя талант, бе възможността да се изявиш пред публика. Аз ти дадох тази възможност и отсега нататък всичко е в твоите ръце.

— Ще се постарая да не те разочаровам — обеща Айвъри от цялата си душа.

— Не се и съмнявам.

Тя стана да си ходи, но при вратата се спря колебливо.

— Нещо друго има ли?

Ръката ѝ докосна хладната брава. „Да — отговори си сама. — Много неща. Например, защо вече говорим само за бизнес? Защо спря да идваш при мен? Защо вече не желаеш да излизаш с мен?“ Всички тези въпроси се въртяха в безпорядък в съзнанието ѝ, но нямаше смелостта да ги произнесе гласно. Къри си имаше достатъчно други грижи с болестта на майка си, а бе дочула, че има проблеми и на Уолстрийт. Вече обядваха заедно само веднъж седмично, но най-странното бе, че като че ли той нямаше нищо против това.

Обърна се и се усмихна широко.
— Доскоро...

До края на лятото името на Айвъри Кийн бе станало символ на успех в модната индустрия. Дрехите от „Кристалната колекция“ се носеха от филмови звезди и дами от висшето общество не само в Америка, но и от другата страна на океана. Тя постоянно даваше интервюта за пресата и се молеше горещо, майка ѝ да не прочете лъжите, които бе съчинила. Тъй като изборът на четива на майка ѝ се ограничаваше до местната жълта преса, а Хармъни бе твърде малък, за да има книжарница, вероятността да ѝ попадне брой на „Ел“, „Вог“ или пък „Харпърс Базар“ бе нищожна. Но все пак Айвъри се притесняваше. Вече бе късно да каже истината за себе си, защото измислената ѝ история отдавна бе станала обществено достояние. Тя се надяваше, Марлийн да е доволна от постоянно нарастващите суми, които ѝ изпращаше, и да не се меси в живота ѝ.

В пресата започнаха да се появяват нейни снимки, името ѝ се споменаваеше по телевизията в различни модни предавания и, както можеше да се очаква, един ден я поканиха лично да вземе участие в телевизионно предаване. Айвъри отказа, но Къри прие от нейно име и я накара да отиде.

— Подобна публичност е добре дошла за компанията и не можем да пропуснем такава възможност в момент, когато тъкмо започваме да печелим — обясни ѝ той преди интервюто.

— Разбирам. Но никога досега не съм заставала пред телевизионна камера и не знам, дали ще се справя.

— Няма страшно, ще се представиш добре. Сега си знаменитост, нали това искаше?

Айвъри не му отговори. Бе си мислила, че наистина иска само пари и слава. Но не можеше да забрави нощта в прегръдките му, страстта, любовта, която изпитваха тогава един към друг. Не можеше да си представи това с друг мъж.

— Защо ме гледаш така?

— Приятно ми е да те гледам — отговори тя с усмивка. — Съжалявам, опитвам се да поддържам дистанцията, но невинаги успявам.

— Аз също. Но в момента не мога да направя нищо.

— Не съм молила за нищо — напомни му Айвъри. — И няма да го направя и занапред.

Къри се загледа в купищата документи, пръснати по бюрото му — производствени разходи за новата колекция, производствени квоти, продажби. Мислеше си, колко се бе променила Айвъри през последните месеци. Дрехите, които носеше сега не бяха висша мода, но бяха нови и тя бе придобила увереността и самочувствието на светска дама, които преди нямаше.

— Различна си — каза ѝ тихо.

— Естествено. Сега съм на отговорна работа. Вземането на решения, от които зависят печалбите и работните места на хората, променя всички. Предполагам, че и с теб е било така в началото.

— Много неща ме промениха. — Той стана и отиде до прозореца. — Парите и властта променят светогледа ни, Айвъри. Искам да вярвам, че няма да станеш коравосърдечна и тесногръда с времето.

— Няма — увери го тя.

Очите ѝ с копнеж се плъзнаха надолу по гърба му. Искаше ѝ се да се приближи и да го прегърне. Къри бе единственият мъж, когото бе обичала, и бе сигурна, че ще остане единственият. Но той се държеше дистанцирано и Айвъри не смееше да му предложи утеха и любовта си.

Къри като че ли усети погледа ѝ и се обърна рязко към нея.

— Ще пратя днес следобед някого от рекламния отдел, да поговорите за това интервю.

— Защо?

— Трябва да знаеш как да избягваш неудобните въпроси и как да се държиш така, че интервюто да тече в желаната от теб насока.

— Аха. — Тя се намръщи. — Не мога ли просто да кажа истината?

Къри се подпря на ръба на бюрото.

— Какво би отговорила, ако те попитат дали спиш с мен?

Айвъри се поколеба.

— Никой не би ме питал подобно нещо.

— Не разчитай на това. В наши дни в предаванията с най-висок рейтинг се задават точно такива въпроси. Те няма да се интересуват,

откъде черпиш идеите си. Искам или не, аз съм на дъното на всичко и ще направят всичко възможно, да изкопчат възможно най-много скандална информация от теб.

Айвъри и без това се бе притеснявала как ще изглежда на малкия екран, но сега Къри я подготвяше да очаква много по-лоши неща. Компрометиращото ѝ минало се криеше точно под повърхността и изобличението постоянно висеше като Дамоклев меч над главата ѝ. Какво щеше да прави ако водещият решише да задълбае по-надълбоко в тази тема? В крайна сметка една журналистка вече бе прозряла истината без никакви усилия. Какво ли ще стане, ако позволеше да я разобличат по националния ефир?

[1] Ivory — слонова кост (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Айвъри се взираше в Къри с неவிждащи очи. Видът ѝ на подплашено животно го заинтригува и той попита:

— Какво има?

— Не знаех, че ще се мъчат да изкопчат поверителна или лична информация.

Къри кимна.

— Така и предполагам. Затова мисля, че ще е добре да поговориш с хората, които се занимават с връзките с обществеността, преди да застанеш пред камерата. Това шоу се излъчва директно. Ще бъдеш съвсем сама в студиото и никой от нас няма да може да ти помогне.

— Не мога да обсъждам с тях какво да кажа, ако ме питат, дали спя с теб!

— Тогава питай мен — рече невъзмутимо.

Айвъри прехапа устната си почти до кръв.

— Е, добре, какво да кажа?

Той се засмя.

— Кажи им, че ме обичаш.

— Не мога да им кажа това.

— Това е истината, нали? — настоя Къри. — Въпреки всичко, ти ме обичаш?

Неприкритият цинизъм в думите му я възмути, но тя не отрече. Беше прав.

— Кажи им го. И освен това, кажи, че и аз те обичам.

Тонът на гласа му беше равен и Айвъри не знаеше, дали говори сериозно. Тя се изчерви.

— Това няма да ги спре.

— Напротив. Ще започнат да разпитват за бъдещата венчавка, а ти можеш да споменеш за новата ни колекция от булчински рокли.

Айвъри бе толкова изумена, че не можа изобщо да реагира. Къри продължи с известна ирония:

— Това се нарича манипулация. Те ни използват и ние ги използваме. Трябва просто да играеш тяхната игра.

Нежните ѝ ръце се свиха в юмруци.

— Не е честно!

— Няма нищо честно в този живот. — Той погледна часовника си. — Трябва да вървя. В „Риджънси“ има специално представяне на вечерните облекла за пресата. Трябва да взема Бел.

Айвъри мислеше, че добре прикрива безпокойството си, но Къри го забеляза.

— Водя Бел на доста места. Тя носи нашите дрехи. Не правя нищо друго с нея, нито пък с друга жена. Не бих могъл след онази нощ.

За първи път самообладанието ѝ изневери.

— Вече не идваш при мен — промълви с болка Айвъри.

— Имам ли време, Айвъри? А ти? И двамата сме впримчени в мрежа от проблеми, които не можем да решим с един замах. Мама умира. Аз трябва да поделя отговорността по грижите за нея с Одри. Не мога да я оставя сама да се справя. Искаме да направим всичко, което е по силите ни, докато е още с нас. — Той въздъхна тежко. — А това няма да продължи още дълго. Състоянието ѝ постоянно се влошава.

Гласът му издаваше колко страда, но когато Айвъри го погледна, лицето му беше спокойно и безстрастно, както винаги.

— Знам. Съжалявам. — Тя се изправи. — Понякога ми се струва, че всичко е било само сън. Сега говорим единствено за бизнес и пари.

— Трябва да се приспособяваме понякога. Между другото, ти трябва да работиш за кариерата си. Няма да успееш, ако не се възползваш от момента, когато моделите ти са хит на пазара. Предполагам, че съзнаваш това?

— Разбира се. — Айвъри приглади полата си. — Би трябвало да съм ти благодарна, че ме оставяш да посветя цялото си внимание на дизайна. Майка ти знае ли за мен?

Той кимна и се разсмя.

— В началото си беше втълпила, че трябва да ме пази от теб. Мислеше, че преследваш парите ми.

Очите ѝ се стрелнаха към лицето му.

— А ти така ли мислиш?

— Разбира се, че не.

Лоши предчувствия обладаха душата ѝ. Изглежда, Къри сам не вярваше на думите си. Дали не бе сбъркала, казвайки, че най-много на света желае да бъде богата и известна? Дали това изявление не бе подкопало доверието му в нея? Той обичаше майка си и само няколко думи от нейна страна можеха да причинят големи неприятности. Очевидно точно това бе станало.

— Време е да вървя — каза Къри. — Ще ти се обадя скоро. Обещай ми, че ще слушаш внимателно какво ще ти кажат специалистите от отдел „Връзки с обществеността“.

Айвъри обеща и той я отпрати с усмивка. Не преставаше да се чуди, дали професионалните ѝ амбиции не я бяха подтикнали, да го измами. Тя със сигурност изпитваше нещо към него, но винаги някъде по-дълбоко в съзнанието ѝ се таеше неукротимият стремеж към слава и богатство. Не бе имала нищо против, когато бе престанал да я посещава в апартамента ѝ, не бе протестирала, когато срещите им се разрешиха. Дали когато постигнеше целта си, а тя вече бе почти на върха, Айвъри щеше все още да желае мъж, толкова по-възрастен от нея.

Тя се върна в офиса си, разкъсвана от хиляди противоречия. Къри може и да не беше съвсем безразличен към нея, но вече се държеше така, като че ли бяха непознати. Думите му, че не вярвал тя да го използва, не бяха прозвучали твърде убедително. Вярно, искаше да направи кариера, но не без него. Дори и да държаха Марлийн вън от живота ѝ, парите и славата не значеха нищо пред празнотата, която изпитваше, когато не бе с Къри...

През следващите два дни специалистите на фирмата обучаваха Айвъри как да се държи пред средствата за масова информация, без да се объркава и да издава неща, които не би желала те да знаят. Научиха я как да отклонява неудобните въпроси чрез контравъпроси или чрез артистични паузи и лавиране. В началото се чувстваше малко нервна и неуверена, но всички вярваха, че с времето ще се научи.

Тим беше безкрайно щастлив, когато узна, че ще показват Айвъри по телевизията. На пръв поглед той си беше същото малко момченце, но вече не беше толкова добродушен. Сега, когато хората

знаеха, че е серопозитивен, неприятностите му в училище нямаха край. Някои се държаха мило с него, други бяха дружелюбни, поне докато стояха на почтено разстояние от него, а трети бяха груби и безсърдечни.

Седнаха на любимото си стъпало пред приюта и се загледаха в лятното небе през димната завеса от изгорели газове. Айвъри го прегърна.

— Някой ден ще открият лекарство и ти ще бъдеш отново здрав.

Той сви недовърчиво рамене и се втренчи във върховете на обувките си.

— Така ли мислиш?

— Да. И ти също трябва да вярваш в това.

— Мразя училището. Радвам се, че няма да ходя цяло лято, но скоро всичко ще започне отново. Не искам да се връщам там.

Айвъри го погледна нежно.

— Тим, така трябва. Необходимо ти е добро образование.

— Защо? Нали ще умра!

— Няма. — Тя го притисна до себе си. — Слушай, млади момко, рано ти е да мислиш за умиране. Не можеш да умреш просто така. Аз нямам чак толкова много приятели, че да си позволя да загубя някого от тях, особено любимия.

Тим се взря изпитателно в нея.

— Наистина ли съм любимият ти приятел?

Айвъри кимна.

— Това е много хубаво — ухили се момчето.

Тя разроши косата му.

— Значи повече няма да говорим за умиране, разбрахме ли се? Освен това, ще ме показват по телевизията.

— Ние нямаме телевизор.

— Аз имам. Имам и видео. Ще го запиша и ти ще дойдеш някоя събота, да го гледаме заедно.

— Ей, супер! Не познавам никого, когото са показвали по телевизията, освен онзи човек, когото щяха замалко да убият тук.

Сърцето ѝ се сви.

— Тук?

— Ами да. Не помниш ли? Казах ти за него — хаитянинът, който имаше СПИН. Онези хора дойдоха и казаха, че ще зарази някого и го

застреляха. — Тим я погледна разтревожено. — Мама се уплаши много и каза, че ще трябва да се махнем от приюта. Айвъри, тези момчета не живеят тук, но винаги се навъртат наоколо. Не искам мама или сестричките ми да пострадат.

Айвъри си пое дълбоко дъх. Разбираше тревогата му и се притесняваше не по-малко от него, но нито тя, нито някой друг можеше да го предпази.

— О, Тим, аз не искам никой от вас да пострада. По дяволите, глупавият вирус!

— И аз това си казвам постоянно.

Тя подпря брадичка на коленете си и се замисли.

— Ако забогатея, ще дам пари за изследвания. Ние ще намерим лекарство, Тим!

— Би било чудесно. Айвъри?

— Да.

Тим се усмихна подкупващо.

— Носиш ли ми сладкиш с джинджифил?

Айвъри се засмя доволно.

— В интерес на истината, помолих мисис Хорст, да ме научи как се прави, и съм донесла малко. В чантата е. Хайде, ела да влезем вътре и да си хапнем.

Той я последва послушно по стълбите навътре. Слава богу, никой от съседите ѝ не подозираше за състоянието му. Това, всъщност, нямаше никакво значение, защото нищо не можеше да я накара да престане да го води от време на време у дома си, въпреки теоретичния риск. Ако някой имаше нещо против, тя просто щеше да се премести. Вече можеше да си го позволи. Само дано Марлийн да не узнаеше, колко пари печели. Претенциите ѝ нямаше да имат край и едва ли щеше да остане нещо, за да помогне на Тим и на други деца като него.

По ирония на съдбата, обаче, Марлийн знаеше. Един брой от модно списание, в което бяха писали за Айвъри, бе попаднал във фризьорския салон в Хармъни, където майка ѝ боядисваше косата си. Една от клиентките бе забелязала статията и разказваше ентусиазирано за колекцията ѝ и за самата нея.

— Но твоята фамилия не е Кийн, Марлийн! — подметна тя лукаво и достатъчно високо, за да чуят всички. — Фамилията ти е Костело.

Марлийн се изсмия малко пресилено.

— Вече е Кийн. Това беше моминското име на майка ми.

— Не е ли малко странно, че Айвъри не носи фамилията на баща си?

— Е, както изглежда, просто не иска да има нищо общо с мен. — Марлийн отново прие любимия си страдалчески вид. — Тя дори не ми е писала за успехите си, а трябваше да го науча от пресата. Колко е неблагодарна! След всички жертви, които съм правила за нея. Но нищо чудно, днес децата мислят единствено за себе си.

Една жена на средна възраст я подкрепи:

— Така е. Синът ми живее в Канада и не се е сетил един ред да ми пише.

— Мислех, че Айвъри ти изпраща чек всеки месец — обади се първата жена.

Марлийн отметна косата си.

— Изпраща ми, колкото за пред хората. За да си мислят всички, че не ме е забравила. Това е.

— Айвъри никога не е била добра дъщеря — съгласи се жената на средна възраст. — Всички знаем колко неприятности създаваше на Марлийн като дете. После избяга в Хюстън и нито веднъж не е идвала да види майка си.

— Но и Марлийн нито веднъж не е ходила да я види.

— Естествено. Тя не ме е канила — отговори Марлийн намусено и я изгледа злобно. — Тя просто се отърва от мен.

Дамата, чийто син живееше в Канада, се разгорещи:

— Ако бях на твое място, нямаше да я оставя да се измъкне просто така. Щях да се кача на самолета и да отида там. Бог е свидетел, че заслужаваш повече от един мизерен чек месечно. След всичко, което си преживяла с това момиче, Марлийн, имаш право на половината от парите ѝ.

Марлийн мислеше усилено. Жената беше права — заслужаваше много повече от това, което получаваше. Ако дъщеря ѝ бе толкова известна, че да пишат за нея в големите модни списания, то сигурно бе фрашкана с пари. Айвъри ѝ подаваше милостиня, а тя самата сигурно

се кичеше с диаманти и се въргаляше в кожи. „Е, това повече няма да продължава!“ — реши Марлийн. С малко упорство можеше да получи всичко, което ѝ се полагаше, и дори повече. Да! Много повече!

Без да подозира за пъклените замисли на майка си, Айвъри работеше трескаво върху моделите от есенно-зимната си колекция. Бе малко трудно да почувства вдъхновение от работата с вълнените материи, когато навън бе адска жегата. Климатичната инсталация не действаше и тя беше изнервена и раздразнителна.

— Суши и чай за обяд? — предложи Ди, надничайки през вратата.

Айвъри вдигна поглед от скиците и се усмихна.

— По-скоро вода с лед и сладолед.

— Дадено. Можем да пробваме новото кафене...

Ди спря по средата на думата, защото в този момент влезе Къри. Изглеждаше непристъпен, а лицето му бе абсолютно безизразно.

— Би ли ни извинила за минута, Ди? Трябва да говоря с Айвъри.

— Разбира се. — Ди побърза да изчезне.

Къри стоеше до вратата с ръце в джобовете и внимателно изучаваше Айвъри. Златистата ѝ коса сега бе дълга до рамото, а кожата на лицето ѝ би впечатлила всяка фирма за козметика. Ясните ѝ сиви очи го стрелнаха въпросително.

— Какво има?

Той сви рамене и почти незабележима усмивка изплува на устните му.

— Времето напредва. Искam да видя новите модели.

Айвъри си отдъхна.

— Този път надминах себе си.

Тя извади скиците и ги пръсна пред него, наблюдавайки с интерес реакцията му към всеки модел.

Когато взе скицата на вечерен костюм от черен креп с отличителната пеперуда от оникс, усмивката му стана по-широка.

— Хубаво е.

— Благодаря. Това е друга вариация по идеята на Ди, нали помниш?

— Да. Смятам да я повиша. Нека сега да видим останалите.

Настани се върху плота на бюрото и внимателно разгледа един по един всички модели. Някои му харесаха, а други — не. Отхвърлените отиваха на пода и протестите на Айвъри бяха напълно безпредметни. Трябваше да се съобразяват с производствените разходи, защото все още компанията не се бе измъкнала напълно от блатото.

Докато Къри разглеждаше моделите, влезе момчето от пощенската служба и връчи един плик на Айвъри.

— Препоръчано. Трябва да се подпишете.

Тя надраска името си върху разписката, без да погледне обратния адрес, и момчето си тръгна. Едва тогава Айвъри видя името на подателя и от гърдите ѝ се изтръгна болезнен стон. Къри я погледна въпросително и тя обърна плика така, че да не се вижда надписът: „М. Костело, Хармъни, Тексас“.

— От кого е? — попита той разсеяно.

— От... една братовчедка.

От погледа му не можа да убегне безпокойството, изписано на пламналото ѝ лице.

— Сега е мой ред да попитам какво става. Защо се разстройваш толкова от едно писмо, което дори не си отворила?

— От братовчедка ми Джейн е. — Въображението ѝ работеше трескаво. — Съпругът ѝ е тежко болен.

— Тя ли е бедната родственица, на която изпращаш пари?

Страните на Айвъри горяха от срам заради лъжите, които ръсеше една след друга.

— Да. Заради братовчедка Клод. Социалните им осигуровки не стигат доникъде.

Къри не се усъмни и се усмихна топло.

— Много си красива така. Ди каза, че всички те обичат в приюта, а ето, че изпращаш пари и на близки, които се нуждаят от помощта ти.

— Ти правиш същото. Полагаш толкова грижи за майка си.

— Имам само една майка. — Погледът му се насочи към плика, който тя все още стискаше в ръцете си. — Няма ли да го отвориш?

Айвъри пхна писмото в джоба си, а в главата ѝ се въртяха най-кошмарни мисли.

— Още не. Предпочитам, да се прибера вкъщи и тогава ще го отворя. Сега нямам сили да чета лоши новини.

— Странна си. — Къри докосна нежно къдриците ѝ и лицето му стана сериозно. — Превърнахме се в двама души със собствени проблеми, а би трябвало да търсим решенията заедно. Защо се отчуждихме, Айвъри?

Тя хвана ръката му и очите ѝ потърсиха неговите.

— Както сам каза, и двамата имаме определени задължения и отговорности, които трябва да поемем.

Къри кимна и внезапно каза:

— Искам да се запознаеш с майка ми.

Сърцето ѝ спря за момент.

— Какво?

— Тя ме помоли да те заведа, когато отивам довечера да я видя. — Къри се вкопчи в ръката ѝ. — Направи го заради мен. Искам да види очите ти, това ще я успокои.

— Очите ми?

— Прозорецът към душата. Виждам сенки там, но също така виждам и доброта, и любов.

Айвъри отново се изчерви.

— Не говори така...

Къри се наведе, целуна я нежно и прошепна:

— Хайде, кажи го.

Тя отново си спомни прекрасната нощ, която бяха преживявали двамата, и писмото, и заплахите на Марлийн бяха моментално забравени.

— Обичам те — промълви задавено.

— И аз те обичам. Много. — Къри я целуна отново, но веднага след това я пусна. — Мястото не е подходящо, *querida*. — Той посочи към стъклените стени наоколо.

— Ти си собственикът тук — напомни му Айвъри. — Ако ти не можеш да целуваш служителките, кой тогава може?

Къри се разсмя от сърце.

— Трябва да давам добър пример. Не бива хората да си мислят, че малтретирам сексуално хубавите жени в компанията.

— Ако те го желаят, пак ли се нарича „сексуален тормоз“?

Той я погледна многозначително изпод вежди.

— Ще обсъждаме тези проблеми по-късно. Купил съм един топ червен сатен. Какво ще кажеш, след като видим мама, да отидем в моя

апартамент и да се опитаме да сътворим една рокля заедно?

При тези думи цялото ѝ тяло пламна.

— Довечера?

Погледът му я поглъщаше жадно.

— Мина се доста време.

— А ти всяка вечер излизаше с други жени?

Обвинението ѝ не го впечатли.

— Няма да споря, но ти казах още в началото, че ако имам теб, никога няма да пожелаая друга жена.

Лицето на Айвъри засия. Очите ѝ излъчваха истинска синева.

Къри се приближи. Изглеждаше толкова висок, когато бяха рамо до рамо.

— Още не си ми отговорила. Притеснява ли те нещо?

С връхчето на показалеца си нежно погали розовите ѝ, пухкави устни.

— Аз бях първият мъж в живота ти. Да не би да гледаш на секса като на грях?

Тя се подпря на гърдите му и скри пламналото си лице в ризата му.

— Майка ми... Била е принудена да се омъжи... Знаеш, в известните фамилии не обичат скандалите...

— Значи се страхуваш, семейството ти да не постъпи по същия начин, ако стане грешка?

Ноктите ѝ се забиха дълбоко в рамото му. Без да вдига глава Айвъри промълви:

— За мен нямаше да е грешка.

Изведнъж мускулите му се изопнаха. Айвъри усети напрежението и потърси очите му. В погледа му се четеше нерешителност, нетипична за него, и това я озадачи.

— А и ти си предпазлив...

— Може би прекалено предпазлив! — С тежка въздишка Къри взе ръцете ѝ в своите. — Ожених се, когато бях на двадесет и четири години. Съпругата ми почина при раждането. Детето също не оцеля. Беше много отдавна, но останаха дълбоки белези в душата ми. Тя агонизира много дълго и през цялото време ме обвиняваше. Понякога все още чувам гласа ѝ.

Изведнъж Айвъри разбра всичко и се сгуши като дете в обятията му.

— Съжалявам, Къри, животът ти не е бил никак лесен.

Топлината на крехкото ѝ тяло го опияняваше като силно вино и той произнесе унесено:

— Е, във всеки случай, не е бил като твоя. Аз не бях единствената рожба в богато семейство. Възпитавах ме строго, дори сурово и това със сигурност се е отразило на характера ми. А баща ми постоянно ни обещаваше най-различни неща, които така и не изпълни. Той ни лъжеше и не престана да го прави до последния момент. Дори и любовта не може да прости толкова лъжи. Струва ме се, че все още не мога да се доверя на никого, освен на теб. Ти ми върна вярата в живота.

Къри я целуна толкова нежно, че тя усети докосването на устните му като лек полъх върху челото си. Паниката отново я завладя и се изсмя нервно:

— Аз не съм идеална...

— За мен си съвършена. — Къри се отдръпна малко назад и я погледна в очите. — Какво ще кажеш за едно бебе?

Сърцето ѝ спря да бие.

— К-какво?

— Не точно сега — успокой я той. — Но по-нататък би ли желала да имаш дете от мен? Сега, когато медицината е толкова развита, мисля, че бих могъл да поема подобен риск, а и ти изглеждаш напълно здрава, нали?

— Да, разбира се. Аз... — продължението малко я затрудни — аз... никога не съм гледала на теб като на мъж, който би желал семейство и деца... За бога, да не би да ми предлагаш женитба?

— Аз съм католик. Може би не много добър католик, но не съм почитател на разводите. — Той говореше съвсем сериозно. — Ние се обичаме и това не е просто физическо привличане. Ти обичаш деца, нали?

В главата на Айвъри се въртяха рой противоречиви мисли, но радостта надделя и тя се усмихна.

— Да, много.

— Аз също. Мисля, че няма да е зле, да помислим скоро и за бъдещето си.

Като че ли времето спря и Айвъри едва намери сили да прошепне:

— Бих била много щастлива.

— Очите ти са прекрасни, когато си щастлива. — Къри погледна часовника си. — Време е да вървя. Ще дойда да те взема в шест. Ще наминем да видим мама и после ще идем у дома.

„У дома!“ — За Айвъри изразът имаше значение единствено, когато бе с него. Притесняваше я писмото от Тексас. „Може би не е нищо особено. Дано“ — рече си мислено.

Прочете писмото едва, когато се прибра след работа. Бе се надявала и се бе молила горещо това никога да не се случва, но Марлийн знаеше всичко — бе чела статията за нея в списанието. Както Айвъри предполагаше, сега искаше повече пари. Много повече! И освен това искаше да ѝ гостува за няколко дни. Това желание, напълно естествено при други обстоятелства, звучеше като заплаха в писмото.

„Бих искала да си напазарувам от истински магазини и със сигурност единственото ми дете не би имало нищо против, да се види с мама след толкова време. Все пак не би желала, аз да проговоря пред журналистите, нали?“

Студена пот се стичаше на вадички по гърба на Айвъри. Това беше шантаж, но как би могла изобщо да ѝ откаже? Тъкмо бе започнала да си изгражда имиджа на преуспяващ дизайнер, славата и богатството бяха толкова близо. Ако не направеше това, което искаше Марлийн, тя щеше да се яви пред пресата и да съсипе бъдещето ѝ. Не бяха нужни открити заплахи, за да бъде сигурна, че майка ѝ може така да „украси“ миналото, че да предизвика огромен скандал около името ѝ в национален мащаб. Айвъри с ужас си спомняше една случка, в основата, на която лежеше Марлийн, но която би създала впечатление, че самата тя е най-безнравствената жена на света.

От това би излязло наистина пикантна история, а фабрикуването на правдоподобни измислици бе майчиният ѝ специалитет. Марлийн имаше дарба за това. Айвъри нямаше избор,

трябваше да ѝ праща повече пари. А ако пристигнеше, да я разведе по магазините, преди да се е срещнала с Къри, и да я отпрати... О, това звучеше прекалено добре, за да се случи! Но ако подходеше с достатъчно внимание към проблема, сигурно би успяла да се справи и този път.

За нищо на света, Айвъри не би позволила на майка си, да провали всичко точно сега, когато двамата с Къри мечтаеха за общо бъдеще. Трябваше да се успокои. В крайна сметка, вече бе голяма и можеше да се справи с Марлийн, ако не се оставеше на страха да я завладее напълно. „Всичко по реда си — мислеше си тя. — Няма смисъл да се тормозя отсега, ще имам достатъчно време, да подредя нещата. Само без паника!“

Поуспокоена, отиде да се приготви за срещата с Къри. Облече един от собствените си костюми — черен креп, с пеперудата от оникс, обградена с дребен австрийски кристал в рубинени, сапфиреносини и изумрудени оттенъци. Косата си остави да пада свободно около лицето на меки къдрици. Усмихна се доволно на отражението си в огледалото с надеждата, че майка му нямаше да я намрази от пръв поглед. Къри, разбира се, не би се повлиял от това, но отношенията им биха се обтегнали, а при сегашните обстоятелства Айвъри не можеше да го допусне. Достатъчно беше страданието, което му причиняваше мисълта за неизбежната смърт на майка му.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато Къри дойде да я вземе точно в шест, остана изумен от външния ѝ вид. Поколеба се на вратата и тя, обезпокоена, че нещо не е наред каза:

— Това е един от моделите, които проектирах за новата колекция вечерно облекло. Ако не ти харесва, ще облека нещо друго.

— Остани с него. — Гласът му бе пресипнал от възмущение. — Изглеждаш страхотно.

Лицето на Айвъри засия.

— Благодаря.

— Така няма нужда да обяснявам на майка ми, защо съм те взел на работа. Тя ще може да се убеди с очите си, колко си добра като дизайнер.

Айвъри взе чантата си и новото копринено сако, което бе купила от магазина на „Сакс“ на Пето авеню, и пригладя ръбовете на костюма си.

— Радвам се, че го харесваш. Мисля, че стана сполучлив.

— Прекрасен е.

Тя заключи вратата и се обърна към него. Къри взе сакото от ръцете ѝ и много нежно го наметна върху раменете ѝ. Изражението на лицето му бе сериозно, почти тържествено, а погледът му несъзнателно се задържа върху дълбоката извивка на деколтето ѝ, което загадъчно откриваше приятната заобленост на гърдите ѝ.

— Какво мислиш? Или не бива да питам?

Къри я погледна в очите. Чувствата, изписани върху лицето му бяха сложни и объркани.

— Толкова си млада...

Айвъри се усмихна.

— Това ли е всичко?

— Дели ни почти едно цяло поколение.

— Ти си един страхотен старец — подразни го тя, повдигайки се на пръсти, за да го целуне, — висок, секси и много привлекателен.

— Говоря сериозно.

— Тази вечер няма да ти позволя да бъдеш сериозен. Аз те обичам, а любовта не се интересува от посивелите слепоочия, бръчките или пък другите недостатъци. Тя дори не ги забелязва.

— Но това не е реалистично!

— Забелязал ли си, че носът ми е крив, а едното ми ухо е по-ниско от другото?

Къри я погледна учудено.

— Не.

— Ето, виждаш ли?

— И какво, според теб, означава това?

Очите ѝ преливаха от нескрито обожание.

— Че ме обичаш, разбира се!

— Аха, значи това било?

Айвъри се засмя щастливо и се сгуши в прегръдките му.

— Малко съм нервна. Боя се, че майка ти може да не ме хареса. Нали ми каза, че смятала, че съм тръгнала на лов за парите ти.

Без да я изпуска от ръцете си, Къри я поведе към стълбите и я успокои:

— Вече не мисли така. Сигурен съм, че ще остане възхитена, когато те види.

Тереза Келс лежеше в луксозната си спалня, където бе монтирано болнично легло. Приличаше на Къри, но бе бледа и слаба, а лицето ѝ изглеждаше по-издължено от болестта. Косата ѝ бе напълно бяла и доста пооредяла от дългото лечение с химикали. Апаратът за изкуствено дишане недвусмислено говореше, колко тежко бе състоянието ѝ.

Когато Къри ѝ представи Айвъри, единствено в очите ѝ, черни и проникателни като неговите, гореше искрата на живота. Сърцето на Айвъри замря, когато Тереза Келс се вгледа изпитателно в нея, но скоро, като чрез магия, в очите на старата жена се появи неподозирана топлина и нежност.

— Не — проговори тя, макар че това очевидно ѝ причиняваше непоносима болка, — ти не си такава, за каквато те мислех.

Подаде ръката си и Айвъри я пое, като я задържа за известно време в своята.

— Ти си Айвъри, нали?

— Да, а вие сте мама.

Тереза Келс се разсмя, но кашлицата я задави и разтърси, изкривявайки лицето ѝ от болка. Тя отпрати сестрата и се отпусна обратно върху купчината възглавници, поставяйки отново кислородната маска върху лицето си, без да изпуска ръката на Айвъри.

— Това е част от болестта — каза, когато се поуспокои. — Тези дни не дишам добре, така че няма да можем да си поговорим повече.

Айвъри седна на леглото ѝ.

— Знам. Не се притеснявайте, всичко е наред — рече ѝ нежно.

Може би сестрата нямаше да одобри това, но не ѝ пукаше. Бе слушала много за Мама Тереза от Къри. Тази жена бе дала всичко от себе си за доброто на децата си и това я трогваше, тъй като, откакто се помнеше, собствената ѝ майка не бе за нея нищо друго, освен едно безкрайно мъчение.

— Ти ли си проектирала този костюм? — попита Тереза, докосвайки ефирната материя.

— Да. Харесва ли ви?

— Прекрасен е. Бих искала да имам и аз такъв.

— Няма проблеми — усмихна се Айвъри. — За кога го искате?

Очите на старицата не слизаха от младото ѝ, красиво лице.

— О, скъпа — каза тя ласкаво, — как бих искала да те имаше и по-рано.

Клепачите ѝ се притвориха.

— Толкова неща в живота идват прекалено късно. — Тереза си пое дъх с усилие и отново я погледна. — Обичаш ли сина ми?

Айвъри и Къри се спогледаха. По лицето му личеше, че знае какви са нейните чувства.

— О, да. С цялото си сърце и дори повече.

Тереза кимна.

— Обясни му тогава, моля те, че не е опасно, да се правят бебета — прошепна тя. — Той се бои, защото първата му жена почина при раждане.

— Знам. Къри ми каза. Но вече не страхува от това.

— Казал ти е?

Тереза потърси погледа му и той кимна в знак на съгласие.

— Тогава сигурно наистина те обича. Никога досега не е говорил за това.

— Аз обичам децата — продължи Айвъри, — може би защото бях сама.

— Къри ми каза. — Говоренето все повече затрудняваше старата жена. — Каза ми, че си от богато семейство. Дано не те притеснява това, че ние някога бяхме много бедни.

— Разбира се, че не ме притеснява.

Нескритата гордост в гласа на Тереза Келс накара Айвъри да се срамува от себе си. Искаше ѝ се да разкаже истината пред тази любеща майка, да разкрие сърцето си и да сподели всичките си страхове и тревоги. Тереза бе жена, която би приела подобно самопризнание с открито сърце и нямаше да започне да я обвинява. През целия си живот Айвъри бе копняла за такава всеотдайна обич, но така и не бе я получила от Марлийн. Сълзи изпълниха очите ѝ и тя сведе поглед, за да ги скрие.

— Не бива да ни съжеляваш. — Тереза изтълкува погрешно реакцията ѝ и погали изящната ѝ ръка. — Виж какво постигна синът ми с латиноамериканската си гордост, а и дъщеря ми успя в живота. Бедността винаги е непреодолим порок. Понякога тя е стимулт, който кара хората да се борят за по-добър живот, трън в петата, който не ти дава покой, докато не се избавиш от него.

Айвъри бе впечатлена.

— Това е много оригинална мисъл.

— Мама е истинска енциклопедия на подобни изрази — обади се Къри. — Тя винаги има последната дума.

— Със син като теб това е задължително. — Тереза размаха заканително пръст към него. — Винаги е толкова поривист и прибързан. Избухва и говори неща, за които после горчиво съжелява. Внимавай — предупреди го тя, — някой ден тази импулсивност може да се превърне в сериозен недостатък.

В отговор Къри се усмихна иронично.

— Странно, от кого ли съм я наследил?

Айвъри слушаше с интерес словесния им двубой, но забеляза, че старата жена е изтощена и отсече:

— Достатъчно. Край на мача.

— Довел си ми умиротворителка — промърмори Тереза Келс и се усмихна. — Сега вече имам всичко, което съм желала на този свят. Наистина е прекрасна. Заведи я някъде и се забавлявайте. — Тя се настани удобно сред възглавниците, струпани зад гърба ѝ. — Аз смятам да поспя.

Влезе сестрата за поредното снемане на клиничната картина на болната. Къри я погледна въпросително и тя кимна.

— От наркотика е. Унася я много бързо, но точно сега не чувства почти никаква болка.

— Докога?

Сестрата сви рамене.

— Безсмислено е да гадаем.

— Одри идва ли днес?

— Не може да дойде веднага след работа, защото трябваше да отиде със съпруга си на някакъв банкет. Каза, че ще намине след вечеря, и съжaliaва, че няма да може да се запознае с Айвъри.

— Благодаря ти. Знаеш къде да ме намериш ако има нужда?

— Да. Приятна вечер!

— Всичко хубаво!

Къри хвана Айвъри за ръка и я преведе през луксозния лабиринт на жилището до асансьора, като през цялото време не отрони нито дума. Сякаш съзнанието му витаеше някъде вън от него, далеч в миналото, където всичко бе толкова различно.

Когато най-после слязоха на първия етаж, Айвъри предпазливо се обади:

— Можеш да ме заведеш къщи ако предпочиташ да си сам.

Той се обърна към нея и се взря в очите ѝ.

— Тя умира.

— Знам и много съжaliaвам за нея.

Разстоянието, делящо ги един от друг, не бе повече от стъпка. Вратите на асансьора бяха все още затворени и Къри натисна бутона. Не я бе докосвал, но Айвъри чувстваше изгарящата близост на тялото му, вдъхваше възбуждащия му мъжки аромат, който разпалваше въображението ѝ.

— Остани при мен тази нощ...

С нетърпелив жест Къри я прекъсна.

— Не. Не е заради секса. Просто искам да те държа в прегръдките си цяла нощ.

Тя взе ръката му и се сгуши до него.

— Мисля, че с това мога да се справя.

— Хареса ли ти майка ми?

— Много. Тя е от онзи тип хора, които дават всичко от себе си, без да искат нищо в замяна. — Лицето на Айвъри се промени, придобивайки напрегнато и уплашено изражение. — Нямах представа, колко рядко се срещат такива.

Споменът за нейното собствено семейство я разстрои и тя не можа да прикрие мъката в гласа си. Почувствал това, Къри я прегърна, като че ли искаше да я предпази от самата нея.

— Знаеш ли, искам да те питам нещо. Мисля, че досега в живота си не си изпитвала истинска любов, въпреки че нищо не ти е липсвало. Вярно ли е?

Айвъри сви рамене.

— Може би. Но, от друга страна, не може да ти липсва нещо, което не познаваш.

Той я притисна още по-силно към себе си.

— Но сега вече я познаваш, нали?

Ароматът, който излъчваше тялото му я опияняваше и Айвъри осъзна, че любовта най-после я събужда от дългогодишния кошмар, в който бе живяла. Кимна с усмивка.

— Да, вече я познавам, ти също.

И двамата бяха уморени. Седмичата бе много тежка, а освен напрежението в работата, Къри се съсипваше и от постоянните грижи за Тереза Келс, чието състояние все повече се влошаваше.

Изпиха заедно по едно питие и после, без да бърза, той я съблече и нежно я сложи да си легне. Загаси лампите и се сгуши до нея като малко дете. Трогната от неподправеното му страдание, Айвъри обви главата му с ръце и прошепна още веднъж:

— Толкова съжалявам.

Къри въздъхна тежко.

— О, querida, защо трябва да ни напускат хората, които най-много обичаме?

— Аз ще бъда винаги до теб. Няма да си сам.

Къри погали нежно русите ѝ къдрици, разпилени по възглавницата.

— Аз също — каза тържествено той. — Ще те обичам до края на живота си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Можеш ли да се закълнеш?

Къри кимна.

— Говоря сериозно. И докато сме на въпроса, какво ще кажеш да станеш католичка?

Айвъри сведе очи и се замисли.

— Някога посещавах една католическа църква — каза тя, без да пояснява кога и къде. — Мисля, че бих могла да продължа да го правя.

Къри видимо се отпусна и повдигна брадичката ѝ така, че погледите им се срещнаха.

— Искам да се ожения за теб.

Сърцето на Айвъри запърха като уловена птичка в гърдите ѝ и тя едва намери сили да промълви:

— Аз също искам да се омъжа за теб и да живеем заедно до края на дните си.

Преливащи от щастие, двамата се прегърнаха и Айвъри остана сгушена в силните мъжки ръце. Най-сетне той отново проговори:

— С изключение на мама, винаги съм бил сам на този свят, а сега имам и теб!

— А аз теб!...

Айвъри се притисна още по-силно до него. „Господи, пази ме от собствената ми майка! — молеше се тя без глас. — Накарай я да ме остави на мира поне за малко, докато се порадвам на щастieto и любовта си!“

Марлийн не я остави на мира. След няколко дни писмото бе последвано от второ и дори щастливата мисъл за съвместното бъдеще с Къри не можеше да притъпи ужаса от завръщането на майка ѝ в живота ѝ. Марлийн искаше да дойде в Ню Йорк, въпреки увеличената сума в чека, който Айвъри бе изпратила веднага с експресна поща.

Настояваше Айвъри да плати билета ѝ и освен това, имаше още куп завоалирани заплахи.

Айвъри не знаеше как да постъпи. Току-що я бяха интервюирали за поредното модното списание. Наричаха я „кристалната сензация“, канеха я на ревюта в Париж и имаше предложение за участие в една от най-гледаните развлекателни програми по телевизията. Дрехите ѝ се продаваха като топъл хляб, Къри искаше да се оженят и изведнъж всичко, за което бе мечтала и за което бе хвърлила толкова усилия, висеше на косъм. И както винаги — заради Марлийн!

„Какво да правя?“ Въпросът не излизаше от главата ѝ, макар че отговорът бе само един — да плати двупосочния билет на майка си, да я разходи по магазините и да я изпрати обратно вкъщи. Блясъкът на Ню Йорк сигурно щеше да задоволи суетната ѝ природа поне за известно време.

Най-трудно изпълнимата част от плана бе да се избегне евентуалната среща на Марлийн и Къри, но Айвъри бе длъжна да се справи. Винаги можеше да намери някакви причини, да не му позволи да я посещава в апартамента ѝ и да не излизат заедно. И без това Къри прекарваше все повече време при майка си. „Може би, дори няма да се наложи да измислям оправдания!“ — надяваше се тайно.

И така, Айвъри изпрати билет на майка си и зачака нейното пристигане. Безпокойството ѝ бе очевидно. Къри го забеляза веднага.

— Какво те тревожи? — попита той, докато обядваха, точно в деня, когато майка ѝ трябваше да кацне на летище „Ла Гуардия“.

Тя с мъка успя да докара на лицето си някакво бледо подобие на усмивка.

— Нервна съм. Притеснявам се за онова телевизионно шоу, в което искат да участвам. Предаването е доста клюкарско и винаги търсят скандала.

— Какво ли биха могли да изкопаят срещу теб? — Къри погали ръката ѝ, гледайки я право в очите. — Ти си чиста като изворна вода. Около теб няма мръсотия, няма грозни тайни...

Чувството за вина, което напоследък я преследваше постоянно, накара Айвъри да сведе поглед, за да прикрие бурята, бушуваща в душата ѝ. „Никакви грозни тайни!“ Думите кънтяха в съзнанието ѝ и целият ѝ живот премина в мислите ѝ като на кино. Спомни си как като дете играеше с малките негърчета в памучните плантации, а дрехите ѝ

бяха по-мръсни и по-одърпани от техните. Сякаш чу Марлийн да крещи по нея с разкривена пиянска физиономия, стиснала бутилка в едната си ръка, а в другата — цигара. Спомни си как целият град я мислеше за крадла и лъжкиня, защото Марлийн бе казала така...

— Върни се! — сепна я гласът на Къри. — Къде се беше отнесла?

„В един кошмар — бе първата ѝ мисъл. — Кошмар, който никога няма да свърши...“ Погледна загриженото му лице и изпита непреодолимо желание да му каже истината, преди да е станало непоправимо късно. Но Къри бе повярвал, че тя произхожда от уважавано семейство, че има майка, която я обича! Как ли би реагирал, ако научеше, че е израсла в мизерия, по-голяма дори от тази, която сам той бе преживял, и че в Хармъни я знаят като непоправима лъжкиня? „Какво ли ще стане, ако Марлийн му каже?!“

— Аз... просто си мислех... За мама...

Това, всъщност, бе почти самата истина.

— Кога ще се срещна с нея? Искam да опозная бъдещата си тъща.

Въпросът бе естествен и логичен, но Айвъри замръзна от ужас. Та тя дори не можеше да го представи на майка си. Само няколко минути с нея щяха да са му достатъчни, за да разбере всичко. Въпреки красотата си, Марлийн говореше с провлачен тексаски акцент и се обличаше крещящо и безвкусно. Представата ѝ за висша мода бе рокля с ресни, рязана в талията. Пиеше като смок, пушеше като издънена печка, а в разговор с нея дори моряк би се изчервил.

— Ами... в момента тя е в Европа...

Къри леко се намръщи.

— Тя там ли живее? Винаги, когато стане дума за нея, тя е там.

— Имаме роднини там.

Обяснението не бе убедително и Къри стана подозрителен. Айвъри го хвана за ръката.

— Кога ще ме заведеш на опера? Много ми се ходи.

Той се отпусна и отново се усмихна.

— Имаме общи интереси. Обожавам операта.

Така разговорът премина в дълга дискусия за композитори и тенори, която продължи чак до края на обяда.

Самолетът на Марлийн трябваше да кацне в четири без петнайсет. Тъй като не бе възможно да излезе от работа, за да я посрещне, Айвъри изпрати кола на летището, да я откара право в апартамента ѝ. Вече бе позвънила на управителя на блока и бе уредила да я пуснат без проблеми. В последния момент обаче плановите ѝ се провалиха.

Шофьорът пристигна късно на летището. Марлийн, с типичната си прибързаност, нямаше търпение да чака и хвана едно такси до сградата на „Келс-Мередит“.

Тя влетя като фурия в проектантския отдел и най-безцеремонно пожела да я заведат при Айвъри. В този момент в офиса влезе Къри Келс, който любезно предложи услугите си да ѝ покаже пътя.

— Позволете!

Докато ѝ отваряше вратата, той се чудеше коя може да е тази жена. Изглеждаше доста обикновена. Носеше евтин, прилепнал по тялото костюм със зелено копринено сако, а токчетата на обувките ѝ бяха ожулени и разкривени. Дългата ѝ коса бе прибрана в конска опашка с пластмасова шнола, а гримът по лицето ѝ би стигнал за цяла театрална трупa. Къри не можеше да си обясни какво общо има тази жена с Айвъри. Може би беше някоя от обитателките на приюта, където двете с Ди ходеха да помагат? Тъкмо се канеше да я попита, когато Айвъри вдигна глава от скиците, върху които работеше.

— М-мамо... — заекна тя.

Къри за първи път в живота си почувства, че губи почва под краката си. Айвъри беше лъжкиня. Ако това беше майка ѝ — а сега вече той виждаше приликата — тогава всичко, което тя бе разказвала за произхода и за миналото си, беше измама. Тази жена не беше от Луизиана, още по-малко от заможен френски род. Той вдигна очи и видя, че лицето на Айвъри е по-бяло от листите, които несъзнателно стискаше в ръце, опитвайки се да прикрие треперенето им.

— Ето и теб най-послед! — възкликна Марлийн. — Ти съвсем ме забрави, скъпа.

Бе се сетила, че мъжът в скъпия костюм може да е някоя важна клечка и не си позволи да започне да ѝ крещи, както обикновено. С насълзени очи се обърна към Къри и захвана представлението, от което Айвъри най-много се страхуваше.

— Тя не обича да говори за мен пред приятелите си. Срамува се от старата си майка. Нали, миличка?

Къри, за когото Тереза Келс бе светица, не можеше изобщо да си представи, че съществува и друг тип майки. Той застана до Марлийн и се втренчи в Айвъри с невярващи очи.

— Но аз изпратих кола да те посрещне, майко — каза тя смутено.

— Така ли? Там нямаше никой.

Марлийн прехвърляше дамската си чанта от ръка в ръка. Всичките ѝ пръсти, с изключение на палците, бяха отрупани с евтини тенекиени пръстени. Тя продължи с най-сладкия си глас:

— Няма значение, взех такси. Чака долу, но ще трябва да ми дадеш малко пари, за да платя на шофьора и да си прибера багажа.

— Аз ще се погрижа — обади се Къри.

Той хвърли един последен поглед към Марлийн, а после към Айвъри и излезе, без да продума нищо повече.

Айвъри чувстваше, че ѝ прилява. Всички наоколо я гледаха, макар че се стараеха да не го правят съвсем явно. Бе се подготвила толкова старателно, за да избегне появата на Марлийн в службата, но плановите ѝ се бяха провалили. Нямаше нужда да прави опити, да обяснява ситуацията на Къри — лицето му бе казало всичко без думи. Той вече знаеше, че го е лъгала през цялото време. Навярно си мислеше, че Айвъри се срамува от майка си и я презираше, защото не знаеше нищо за нея, но това нямаше значение. По-важното беше, че жената, която обичаше, го бе излъгала.

— Защо не заведеш майка си вкъщи, Айвъри? — обади се тактично Ди. — Аз ще поема работата тук. Сигурна съм, че искате да се видите насаме.

Айвъри потърси погледа ѝ, но и в очите на приятелката си прочете съмнение. Миналото се бе върнало отново и Марлийн продължаваше да манипулира мнението на околните за нея.

Марлийн щедро раздаваше усмивки наляво и дясно.

— Наистина, скъпа, имаме да си говорим за толкова неща. Колко вълнуващо! Аз нямах никаква представа... ти не си ми се обаждала изобщо, откакто ме напусна. — Тя се обърна към Ди. — Трябваше да ѝ се моля, да ми позволи да дойда, за да видя къде живее и да се уверя с очите си, че всичко е наред. Знаете ли, тя е единственият близък човек, който имам на този свят.

Айвъри се изчерви. „Точно така, добре ги забаламосай, мамо“ — скръцна със зъби. Марлийн я погледна и се усмихна самодоволно и студено, но присъстващите не можеха да видят очите ѝ.

— Добре тогава, можем да си тръгваме, мамо.

— Няма ли първо да ме представиш на тези мили хора?

В отсъствието на Къри Марлийн започна да става нагла.

— Разбира се.

Докато я представи на всички, Айвъри вече се молеше, земята под краката ѝ да се разтвори и да я погълне. Когато излязоха в коридора и останаха сами, Марлийн изсъска:

— Е, постигна своето. Остави ме да вися като първата глупачка на летището. Не си изпратила никаква кола!

— Изпратих — процеди Айвъри през зъби. — Шофьорът може би все още е там и те чака. Трябваше да държи една табела с името ти. Ти изобщо ли не се огледа?

Марлийн сви устни и се засмя саркастично.

— Имаше една табела, на която пишеше „Кийн“. Но моето, а и твоето фамилно име е Костело. Поне така беше, преди да си смениш фамилията и да започнеш да си придаваш важности.

Айвъри се отдръпна и я пропусти през въртящата врата. Чудеше се, дали ще има сили да владее нервите си през цялото време, докато майка ѝ си отиде. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ я глождеше мисълта, какво ли си мислеше сега Къри за нея и как ли щеше да постъпи. Знаеше, че тя е лъжкиня! Дали щеше да ѝ даде възможност да му обясни?

До апартамента ѝ стигнаха с такси. Сега можеше да си позволи поне това. Когато влязоха, Марлийн се огледа наоколо и подхвърли с провлачения си акцент:

— Е, не е хотел „Риц“, но можеше и да е по-зле.

— Има спалня. Ще спиш там. Аз ще се преместя в дневната.

Марлийн се обърна към нея и се загледа в бледосиния костюм, който носеше.

— Изглеждаш добре с този елегантен костюм, а и този излъскан акцент, с който говориш... Кой беше едноокият мъж в службата ти?

— Къри Келс. Шефът ми.

— Беше изумен, когато разбра коя съм. Какво си му казала за мен, Айвъри?

Айвъри остави чантичката си на масата.

— Казах му, че съм от богато семейство от Луизиана, и че майка ми в момента е в Европа при роднини — отвърна студено, хвърляйки ѝ убийствен поглед. — Вече няма значение. Едва ле ще продължи да вярва на това, след като те видя.

Веждите на майка ѝ се повдигнаха учудено.

— Станала си дръзка. Поразена съм. Преди изобщо не говореше.

— Имаше ли смисъл? — попита Айвъри уморено. — Ти би излъгала, дори и когато истината напълно те устройва. Защо ти трябваше да идваш тук и да проваляш целия ми живот? Не можеше ли просто да вземаш парите и да си стоиш у дома?

Марлийн позеленя от ярост.

— Видях снимката ти в едно списание и прочетох статията за теб. Дори не си им казала истинското си име. Надуваш се и се правиш на някоя богата наследничка от Юга, а? Е, това не е истината и шефът ти вече знае.

— Да, знае. Благодарение на теб. А какво ще кажеш, ако ме уволни. — В очите на Айвъри се четеше презрение. — Тогава няма да има пари, които да ти пращам.

Марлийн изсумтя и си запали цигара, без да обръща внимание на откритата неприязън в думите на дъщеря ѝ. Измъкна от бюфета една красива захарница и изтръска пепелта в нея.

— Той няма да те уволни само за това — рече безгрижно, без да престава да се оглежда наоколо. — Хм, похарчила си доста пари, за да подредиш това местенце.

Взе една снимка на Къри в сребърна рамка и се изхили.

— Значи такава била работата? Той ти е любовник.

Лицето на Айвъри се вкамени.

— Не те интересува, какъв ми е той!

— Ти си моето „малко момиченце“ — подразни я Марлийн. — Естествено е, да ме интересува. Искам да знам какви са намеренията му.

— Искаше да се ожени за мен до преди един час.

— Ако наистина те обича, сигурно ще го направи.

Айвъри скръсти ръце на гърдите си.

— О, разбира се. За него ще е голяма чест, да се ожени за дъщерята на беден изполичар и на градската повлекана!

Ръката на Марлийн се вдигна като светкавица и злобно я удари по бузата.

— Не смей да ме наричаш „повлекана“! — изсъска тя, а бледосините ѝ очи горяха от ненавист. — Аз не съм повлекана!

Айвъри докосна бузата си, учудена, че насилието вече не я плаши. Сега за първи път виждаше майка си в истинската ѝ светлина. Всичко у нея бе поза. Този маниакален пристъп на гняв бе просто блъф. Марлийн знаеше много добре какво прави и просто искаше да я накара да се страхува, както преди.

Айвъри изправи рамене.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита тихо, но гласът ѝ издаваше непоколебима твърдост. — Опитай да ме удариш още веднъж и ще видиш какво ще стане.

Инстинктите на майка ѝ се обадиха и тя се овладя, без да нанесе втория удар, който бе планирала. Очите на Айвъри говореха, че ще ѝ го върне, и то с лихвите.

— Променила си се.

— Трябваше. Ти ме направи за посмешище у дома. Присмиваха ми се, подиграваха ме и ме презираха, заради твоите лъжи. Аз успях да се измъкна оттам и сега никой не мисли, че съм нищожество.

— Все още. — В тона на Марлийн имаше скрита заплаха.

— О, днес се постара достатъчно, но не успя да направиш нищо непоправимо.

— Така ли мислиш?

Майка ѝ допуши цигарата си и яростно я загаси. Дългите ѝ нокти се впираха в угарката, като че ли го правеше в лицето на Айвъри. Вдигна очи.

— Почакай и ще видиш! Искam нови дрехи, модерна прическа, маникюр и малко козметика за лицето ми. Искam и ново палто. Може би от норка.

— Къде ще носиш норка в Тексас?

— Няма значение. Твоя е вината, че никога не съм имала нищо. Когато забременях от баща ти, неговите старци и моите ни накараха да се оженим. — Марлийн не се и опитваше да крие омразата, която изпитваше към дъщеря си. — Отказах се от всичките си мечти, за да се грижа за теб.

— Ти никога не си се грижила за мен! — отговори Айвъри.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя най-после се реши да каже всичко, което бе трупала в себе си в продължение на години.

— Никога не си се интересувала от мен. Когато татко умря, сменяше любовниците си като носни кърпички, докато успя да завъртиш главата на оня богаташ. Животът ми с теб беше ад.

Марлийн я погледна надменно.

— Ти си го търсеше. Постоянно се фръцкаше наоколо с тесни джинси и блузки с дълбоки деколтета.

— Това бе всичко, което имах — дрехите, които ти захвърляше. Ти им позволяваше да ме опипват...

Марлийн отегчено изсумтя.

— Стига си се вайкала. Нито са те изнасилили, нито нищо.

— Те ме опипваха! — Гласът на Айвъри затрепери от унижението, което изживяваше наново в спомените си. — Нямах представа как ме отвращавах! Но ти винаги беше пияна и само се хилеше идиотски с похотливите си приятелчета.

— Както винаги преувеличаваш.

Марлийн запали нова цигара. Явно не бе в настроение да спори.

— Искам утре да отидем по магазините, а после на някое хубаво място да обядваме. Може в „21“ или „При Сарди“.

— Сбъркала си десетилетието. Сега най-снобската кръчма е „Четирите годишни времена“.

Марлийн сви рамене.

— Няма значение. — Тя пусна телевизора и избра рекламния канал, където денонощно предлагаша всевъзможни стоки. — Виж това! Не е ли прекрасно?

Седеше захласната пред екрана, а Айвъри я гледаше и мислеше. Майка ѝ не бе особено интелигентна. Харесваше сапунени опери и клюкарските предавания по телевизията. Когато не бе пред приемника, четеше жълтата преса или пиеше. Интелектуалният ѝ живот бе крайно беден, а след смъртта на богатия си любовник, тя нямаше и социални контакти. С напредването на възрастта мъжете почти не ѝ обръщаха внимание.

На Айвъри ѝ се доплака, когато се сети за майката на Къри и нейната самопожертвувателна обич. Марлийн не би се лишила дори от един лак за нокти, за да купи храна на гладно дете.

— Нима никога не си ме искала?

— Кво? — тя изобщо не я слушаше. — Айвъри, погледни този часовник. Страшно искам да имам такъв. Когато излезем утре, ще се оглеждам по магазините. Налей ми нещо за пиене.

— Нямам никакъв алкохол.

— Тогава иди и купи! — тросна се Марлийн. — Не можеш да ме лишиш и от това дребно удоволствие.

Айвъри грабна портмонето си и излезе, глуха и сляпа за всичко наоколо. Душата ѝ бе свита на топка, а мислите ѝ — по-объркани от всякога.

Опита се да позвъни на Къри, но той не желаше да говори с нея. Секретарката в службата и икономът в дома му постоянно я отпращаха с едни и същи думи, докато тя най-после прие поражението и се отказа.

— Големият бос не иска ли да говори с теб, така ли? — попита Марлийн, изливайки поредната доза джин в гърлото си. — Горкото маце.

Айвъри погледна жената, която я бе родила.

— Защо не потърсиш помощ? Не разбираш ли, че имаш проблеми с пиенето?

— Това не са проблеми. Това е решението на проблемите. — Тя вдигна чашата си като за наздравица и се усмихна с размътен поглед. — Доставя ми удоволствие и не мога без него. А и не е необходимо да се отказвам, ти ще се грижиш за мен. Нали не искаш приятелите ти да научат как ме пренебрегваш.

— Защо не? — Айвъри въздъхна тежко. — Ти и без това цял живот това разправяш.

— Вината е твоя. Аз не исках да се омъжвам, не исках да забременявам. Омъжих се заради теб. Ти ми съсипа живота!

На Айвъри ѝ писна да я обвинява за нещо, за което нямаше никаква вина.

— Ти си позволила това да стане. Можела си да кажеш и „не“, нали?

Марлийн примигна изненадано насреща ѝ. Подобни думи не бяха в стила на дъщеря ѝ.

— Той ми каза, че ще ми купи рокля, ако му се отдам — обясни й. — Хубава рокля, с бродерия.

— Значи затова аз съм на белия свят? Защото ти си искала нова рокля.

— Горе-долу.

— Не обичаше ли татко?

— Обичах го. За около десет минути. — Марлийн се разсмя с цяло гърло на остроумната си шега. — Но той винаги бързаше. Изобщо не бе интересно, да се прави секс с него. Виж, Лари знаеше как се прави любов и ми купуваше хубави неща. Но той умря, така че сега ти можеш да се грижиш за мен.

— Какво ще стане, ако се грижиш сама за себе си? Очите на Марлийн се разшириха, като че ли Айвъри изведнъж бе проговорила на китайски.

— Моля?

— Намери си работа.

— И какво бих могла да правя? Да бера памук?

Айвъри отговори равнодушно:

— Защо не? Аз го правех. Пращаше ме да работя на плантацията на любовника ти, докато ти по цял ден се забавляваше с него.

— Работата никому не е навредила.

— Да, ти винаги знаеш всичко. — Айвъри почти се задущаваше от гняв. — А знаеш ли, че хората, с които работех, ми бяха по-близки от теб. Семейство Гонсалес ме научиха да говоря испански, а Джоунс се отнасяха с мен като със собствено дете.

— Аз ли не зная!? — процеди Марлийн презрително. — Та ти дори не се мислеше за бяла преди да постъпиш в гимназията. Винаги играеше с негърчетата и мексиканчетата, а не с децата от твоята раса.

— Внимавай, мамо. Днес не е много разумно да се сее расова омраза. В Ню Йорк това може да ти навлече доста неприятности.

— Разбира се, скъпа. Кажи ми и тук ли си имаш вземане-даване с цветнокожите или държиш да бъдеш истинска дама и не разговаряш с хора, които не членуват в елитни клубове?

Айвъри си помисли за Тим, за майка му, за сестричките му и за другите хора в приюта и не си направи труда да й отговори. Нямаше значение. Жената насреща й вече бе пияна до козирката и с всяка изминала минута ставаше по-зле. Скоро щеше да започне да пада,

после — да повръща и накрая щеше да заспи. Старият сценарий се повтаряше отново и Айвъри се чувстваше самотна и нещастна, макар че сега се справяше в живота по-добре от всякога. В този момент изпитваше отчайваща нужда от Къри, но той не желаше дори да разговаря с нея.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

В понеделник сутринта Къри неочаквано се обади по телефона. Айвъри бе изтощена след двудневното кръстосване на магазините от единия край на Ню Йорк до другия и купуването на вещи, които не можеше да си позволи. За съжаление, нямаше избор. Това бе единственият начин, да накара майка си, да мълчи и да престане поне за момент да руши живота ѝ.

— Как прекара уикенда? — попита Къри. — Майка ти доволна ли е от посещението си в Ню Йорк?

— Водих я на пазар — отговори Айвъри с безцветен глас.

Мисълта, че старата история се повтаря и Марлийн отново бе успяла да се изкара невинната жертва, ѝ бе неприятна, но така или иначе, хора, които я бяха познавали, едва ли не от люлката, вярваха на лъжите на майка ѝ и това правеше презрението на Къри неразбираемо.

— Сигурен съм, че ѝ е било интересно. Би трябвало да отделиш малко повече време, за да опознаеш майка си по-добре. Тогава сигурно би разбрала, че и нейният живот не е бил изпъстрен само с радости. Трябва да знаеш, че майките правят безброй жертви в името на децата си.

Айвъри не можеше да си спомни, Марлийн някога да бе жертвала нещо, а ако все пак го бе правила, то сигурно е било в неин интерес. Но тя не можеше да му каже това точно сега, затова предпочете да замълчи.

Къри продължи:

— Помислих си, че може би ще искаш да си вземеш един ден отпуска в петък, защото майка ти си заминава. Претрупани сме с работа, но няма да ти забраня да отсъстваш няколко часа.

— Това е много мило от твоя страна — каза Айвъри смутено. — Благодаря ти.

— Не забравяй за шоуто по телевизията в понеделник!

— Няма. Всичко ще е наред.

Тонът на Къри бе леденостуден, но тя трябваше да опита да говори с него по същество.

— Къри, искам да ти обясня...

— Няма нищо за обясняване. Всичко ми стана ясно в минутата, когато разбрах, че това е майка ти. Ти ме правеше на глупак, Айвъри!

— Ти не разбираш... Аз само исках...

— Ти търсеше някого, който да те изведе нагоре по стълбицата на успеха. В крайна сметка, целта в живота ти е била единствено известността, нали? Е, сега я имаш, а с течение на времето ще ставаш все по-прочута. Между другото, не се безпокой за работата си. Ти си много ценна за компанията, въпреки че, както сигурно разбираш, „малко момиче от Луизиана“, за мен лично вече не означава нищо.

— Но, Къри, аз исках да бъда някой!

— И ще бъдеш. Това телевизионно шоу ще допринесе много за твоя имидж. Ти ми каза, че искаш да си богата и известна, Айвъри, но никога не си споменавала защо. Не знаех, че семейството ти е бедно.

Айвъри започна да се изнервя. Той изобщо не я слушаше.

— Ти не знаеш и много други неща! — предизвика го тя.

— Знам, че се срамуваш от майка си и от произхода си, и че ме излъга. Това е, което не мога да приема. Как можеш да си толкова коравосърдечна, че да обърнеш гръб на майка си сега, когато си почти на върха на славата? Тя заслужава да сподели твоя успех и облагите, свързани с него.

— Тая няма да я бъде — промърмори Айвъри под носа си.

— Не се шегувай. Ти не си жената, за която те мислех. Всичко беше игра, нали? Чувствата ти към мен, работата в приюта — нищо не е било искрено. Играела си роля, за да постигнеш това, което искаш. Е, сега имаш всичко. Надявам се само то да си струва цената, която ще платиш.

„Това, което исках, си ти“ — поправи го тя мислено. Може би бе търсила и защита срещу Марлийн, но не го каза. Къри очевидно не бе настроен да ѝ влиза в положението. Беше обиден и щеше да се оттегли като ранено животно.

— Съжалявам, че не искаш да ме изслушаш.

— Слушах достатъчно досега!

Къри затвори телефона и Айвъри се върна към работата си, но съзнанието ѝ витаеше някъде другаде. Мечтите ѝ за бъдещето никога

не бяха вземали някаква определена форма, но определено включваха и него. Представяше си живота единствено с Къри и искаше да сподели успеха си с него. Освен това, никога не си бе представяла, че ще използва спечелените с труд пари, за да купува луксозни дрънкулки на майка си. Инвалидната количка на мистър Джоунс бе счупена, а старецът не можеше да си позволи разходите за нова. Това бе един от плановите ѝ. Освен това искаше да помогне със средства и на хората в приюта, но Къри не знаеше това. Всъщност излизаше, че той не знае нищо и за нея.

— Да не забравиш, че трябва да заведеш представителката на веригата „Chic boutiques“ на обяд — напомни ѝ Ди.

— Но какво ще правя с майка си?

— Вземи и нея, Къри няма да има нищо против. Можеш да използваш кредитната карта на компанията.

— Да, но...

— Той няма да се сърди. Вярвай ми. — Ди я погледна в очите. — Страхуваш се от майка си, нали?

Айвъри се загледа в листите пред себе си.

— Още щом отвори устата си, успява да убеди всички, колко нещастна е с дъщеря като мен. Така е било през целия ми живот. В родния ми град всички мислеха, че съм мързелива, крадла и лъжкиня. Промених името си, промених говора си, промених адреса си... но все още съм си аз, Ди. Не мога да сменя себе си.

Ди постави нежно ръка на рамото ѝ.

— Това не е необходимо. Ти си мила и добра и аз те харесвам.

— Ти също ѝ повярва.

Ди се разсмя.

— Така ли мислиш? О, Айвъри, заблудила си се. Познавам и други хора като нея. Добра актриса е, но не можа да ме измами.

— Но успя да измами Къри.

— Къри обожава майка си — напомни ѝ Ди. — Тя наистина е необикновена жена и всяко дете би мечтало да има такава майка. Моята майка беше журналистка и постоянно търсеше нови сензации, докато аз се грижех за домакинството и за малката си сестричка. Бих дала всичко Тереза Келс да бъде моя майка.

— Аз също. Тя е всичко, за което съм мечтала като дете. Но Марлийн не е такава, а Къри не желае дори да ме изслуша.

— Дай му малко време. Той реагира прибързано, но в края на краищата, успява да прецени правилно нещата.

Айвъри си спомни срещата с Тереза Келс. Тя бе казала същото за сина си. Някой ден щеше да разбере истината, но дотогава тя трябваше да се съобразява с капризите на майка си и да живее с мисълта, че Къри я презира. За него тя бе кариеристка, която се интересува единствено от парите и властта. Това не бе истината, но Айвъри съзнаваше сериозността на положението.

— Не знам дали някога ще ми повярва. Не мога да го виня. Майка ми е заблуждавала стотици хора в продължение на години. Грешката ми е, че се опитах да скрия миналото си от него. А в крайна сметка от миналото си не можеш да избягаш.

— Права си — съгласи се Ди. — Трябва да се учим от миналото си и така да вървим напред. Ние сме съвкупност от най-различни преживявания — добри и лоши. Лекият живот не е закалил ничий характер.

— Ако е така, моят характер трябва да е непоклонимо твърд, защото не помня нищо добро в живота си. Тя ме мрази от деня, в който съм се родила. Никога няма да избягам от нея. Никога!

— Не се отчайвай. Ще се справиш. Тя ще си тръгне и всичко ще се оправи. Къри ще се успокои и тогава ще му обясниш всичко. Няма нужда да се тревожиш предварително за бъдещето. Сега просто я заведи на този делови обяд. Това ще бъде ново преживяване за нея.

Айвъри се предаде, макар че все пак мисълта, как ще се държи майка ѝ на обяд с един от най-високопоставените клиенти в Америка, малко я притесняваше.

— Е, мисля, че може и да я заведе.

Марлийн беше в стихията си. За трите дни, откакто бе пристигнала, бе погълнала огромно количество джин, но или се бе научила да се владее по-добре, или бе придобила имунитет срещу въздействието на алкохола. Когато пристигнаха в ресторанта ходеше стабилно и изобщо нямаше вид да е препила. Тя влезе с танцова стъпка и веднага се впусна в разговор с младата дама, представляваща веригата луксозни бутици. Говореше за мода начетено и изискано и това изненада приятно Айвъри. Дори провинциалният ѝ провлачен

акцент не бе толкова забележим. Може би този път за разнообразие бе дошла трезва.

— Разбира се, дъщеря ми смята, че не разбирам нищо от мода — говореше с чаровна усмивка на събеседничката си, — но аз познавам тази индустрия добре. Обожавам модните списания.

— Трябва да се гордеете с Айвъри. Тя се издигна много бързо в „Келс-Мередит“, и то благодарение само на таланта си.

Айвъри благодари учтиво, а Марлийн позеленя от яд при тия думи. Дамата продължи:

— Вие ще постигнете много в модата. Ние сме наистина впечатлени от вашата нова колекция, а доколкото знам, „Сакс“ и „Нийман-Маркъс“ също са направили големи заявки.

Айвъри кимна.

— Да, наистина. Това беше много приятна изненада.

Марлийн се размърда шумно на мястото си, отклонявайки разговора към себе си.

— С удоволствие бих пийнала някакъв коктейл.

Айвъри направи знак на сервитьора и поръча кафе за себе си, оставяйки избора на напитките на двете си сътрапезнички. Клиентката се усмихна.

— Айвъри, вие не пиете ли?

— Не.

Отговорът бе категоричен и Марлийн ѝ хвърли убийствен поглед, но се въздържа от обичайните си жлъчни забележки. Разговорът вървеше непринудено и спокойно и Айвъри успя да отстои позициите на компанията, въпреки намесата на майка си в преговорите. Когато извади кредитната карта на компанията да плати, Марлийн я изгледа с голям интерес, но коментарът за положението ѝ в компанията, който Айвъри очакваше, така и не последва.

— Ако имах тези възможности, когато бях на твоите години, щях да се възползвам по-добре от тях — каза Марлийн чак в колата на път за вкъщи.

— Аз се възползвам максимално от шансовете, които ми се откриват. Справям се много добре — отвърна Марлийн.

Майка ѝ се разположи удобно върху меката кожа на седалката.

— И живееш в Куийнс?

— Куийнс е чудесно място. Имам прекрасни съседи и се чувствам спокойна.

— Без мъже?

— Ти си имала достатъчно мъже и за двете ни.

Лицето на Марлийн замръзна и Айвъри беше сигурна, че ако не бе шофьорът, тя сигурно би я зашлевила за този коментар. Но този път бе готова да отговори на удара. Това, както и самочувствието, което дори Марлийн не успяваше да разклати, бе нещо напълно ново и за двете.

— Опитваме се да хапем, значи? — процеди Марлийн през зъби.

— Е, не виждам защо трябва да се страхувам от теб.

Марлийн си пое дълбоко дъх.

— Малка мръсница!

— Нерви, а?

— Ти ще ми платиш за това, моето момиче! Скъпо ще ми платиш!

— Плащам цял живот емоционално, а сега и в брой.

— Ти си ми задължена.

— Не, не съм. — Айвъри говореше тихо, но твърдо. — Точно обратното. Някой ден истината ще излезе наяве, а и сега не всички ти вярват. Какво ще стане, ако някой започне да се интересува, как си ме отгледала, или пък се разчуе за онзи нощ, когато с любовника ти се прибрахте пияни, а аз трябваше да бягам?

Марлийн пребледня и нервно отметна назад кичур коса.

— Ти си го търсеше!

— Знаеш, че не е така. И двамата бяхте прекалено пияни, за да се интересувате от моите чувства, а аз едва успях да се измъкна в последния момент. Това не е ли прекрасна историйка, която би заинтересувала клюкарките в китното ни градче?

За момент майка ѝ изглеждаше засрамена. Айвъри бе спечелила първата битка от дългогодишната война помежду им. Тя вече имаше средства, с които да отговори на провокациите на Марлийн и нямаше да позволи да я малтретира нито ден повече.

Дните до края на седмицата изглеждаха безкрайни за Айвъри. Тя ходеше без желание на работа, а Марлийн стоеше вкъщи, тормозеше

съседите и постоянно се оплакваше, че нямала пари. Айвъри вече бе надвишила лимита си за месеца и отказа да харчи повече пари за глупости, но Марлийн не се предаваше лесно. Една вечер, когато Айвъри си легна, тя прерови чантата ѝ и измъкна кредитната карта на компанията, а на другия ден се упражнява, докато се научи почти съвършено да имитира подписа ѝ. Сега вече можеше да си купи, каквото си пожелаеше, без Айвъри да ѝ се бърка.

За лош късмет, Айвъри не забеляза, че картата липсва. Тя я използваше само, когато трябваше да посреща потенциални клиенти, а и нямаш навика да проверява дали е в чантичката ѝ — грешка, за която щеше да плати прекалено скъпо.

В четвъртък следобед Ди подметна:

— Няма ли да доведеш майка си поне още веднъж в офиса?

Айвъри вдигна очи от работата си.

— Подобна визита само ще изостри нещата още повече, а и аз не бих могла да работя спокойно, ако тя е била в офиса ми, дори за малко.

— Ти наистина се ужасяваш от нея, защо?

— Така е. — Айвъри скръсти ръце в скута си и погледна уморено приятелката си. — Истината е, че детството ми не беше никак леко. Бяхме бедни и аз едва се научих да чета. Баща ми беше изполичар. Пребиваше се от работа и това го съсипа окончателно. След като той умря Марлийн започна да ме тормози. Сменяше любовниците си един след друг и ги използваше, да я издържат и да ѝ купуват разни неща. Но сега не е вече толкова млада и красива и мъжете не ѝ обръщат внимание. Според нея, е дошъл моят ред да я издържам.

— Но как е възможно, да те държи в такава зависимост?

— Ние двете си имаме една грозна тайна. — Айвъри се изсмя студено. — Не ти ли звучи много драматично? Тя би могла да ми причини големи неприятности, ако поиска, а аз не съм сигурна, дали ще мога да се оправя с нея, без да имам наистина много пари.

— Искаш да кажеш, че те шантажира?

Айвъри се поколеба.

— В известен смисъл... Тя е алчна, Ди. Аз не исках да знае, че имам успехи, но тя по някакъв начин е разбрала. Когато дойде в офиса и Къри я видя, той на секундата разбра, че всичко, което съм му разказвала за себе си, е било лъжа. Сега ме измъчва, защото съм проявила неблагодарност към майка си, но няма ни най-малка

представа, що за човек е тя. Просто отново се повтаря старата история — Марлийн винаги успява да убеди хората, че аз съм злодеят, а тя невинната жертва. Тя наистина има дарба за това.

— Не мога да повярвам, че Къри е толкова наивен. Искаш ли да поговоря с него?

Айвъри поклати глава.

— Това няма да помогне. Намесата ти само ще затвърди лошото му впечатление за мен. Разбираш ли, той ще си помисли, че аз те пращам.

Ди се замисли.

— Трябва да има някакъв начин. Кога си тръгва майка ти?

— Утре, слава богу. Но мисля, че скоро ще се върне. Сега тя ще иска все повече и повече пари и ще разправя на всички в Тексас колко добре си живея тук, а нея оставям да изнемогва в мизерия.

— Това не е вярно.

— Но тя ще го каже и всички ще й повярват. Дори когато бях малка, никой не вярваше, че тя ме малтретира. Имаше само една съседка, която ми съчувстваше, но се пресели някъде. Тя беше единственият човек в града, който познаваше истинската Марлийн.

— Сигурна ли си, че няма никакъв начин да я изобличиш?

— О, Ди, животът ми е бил един безкраен кошмар. Единственото ми спасение беше, тя да не ме открие тук. Известно време живях спокойно, но сега всичко започва отново. Дори и да напусна тази работа и да се преместя, тя пак ще ме намери. Няма да ме остави на мира, докато съм жива...

Ди нежно я прегърна.

— Всичко ще се оправи, не се безпокой и недей да вършиш глупости.

За момент Айвъри изглеждаше като подплашено животно, но бързо се овладя и каза:

— Не, няма да направя това. Никога не съм мислила за самоубийство, просто съм много изморена.

Ди я разбираше. „Бедната Айвъри. Тъкмо бе започнала да напредва в кариерата си и се появи противната ѝ майка. Не е честно.“

— Трябва да работя — добави Айвъри. — Когато рисувам, не мисля за нея. Така правех и когато бях малка, само че сега поне печеля от това.

— Всички печелим от работата ти. Последните сведения за продажбите са направо супер. Ти ни измъкна от блатото, Айвъри.

— Надявам се, че ще мога да работя така и в бъдеще.

— Твоето въображение е неизчерпаемо — успокои я Ди и си тръгна.

Но не творческото въображение притесняваше Айвъри, а непредсказуемостта на поведението на майка ѝ. Когато се прибра вечерта от работа, багажът на Марлийн беше стегнат, а тя имаше съмнително доволен вид. За първи път в съвместния им живот се държеше приятелски и Айвъри реши да я заведе на вечеря в Манхатън.

Отидоха в един ресторант, който се посещаваше главно от висшите служители на „Келс-Мередит“. Къри ѝ бе казал да изведе майка си някъде за негова сметка, и сега тя смяташе да не жали парите му.

— О, тук е доста приятно! — отбеляза Марлийн, след като бе огледала добре обстановката.

Носеше елегантна дълга копринена рокля, която Айвъри не бе виждала досега.

— Не помня тази рокля.

— О, имам я от години. Беше на дъното на чантата. Често ли идваш тук?

— Не.

Айвъри не можа да продължи мисълта си, защото очите ѝ се спряха върху една до болка позната висока мъжка фигура в тъмен костюм. „Къри!“ Водеше под ръка една от новите манекенки — Габи, която бе облечена в тоалет от „Кристалната колекция“ на Айвъри. Марлийн проследи погледа на дъщеря си и радостно възкликна:

— Това е шефът ти. Много добре изглежда.

Усмихна се широко и помахаше с ръка. Къри я забеляза и поведе дамата си към тяхната маса.

— Каква приятна изненада. — Той се поклони учтиво на Марлийн. — Радвам се да се срещнем отново мисис Кийн.

— Мисис Костело — поправи го тя. — Кийн беше фамилията на моята майка. Айвъри толкова се срамува от мен, че промени фамилното си име, когато ме напусна.

Къри бе поразен и погледна въпросително Айвъри. Тя не избягна очите му, но и не каза нищо. Това беше вярно, но както винаги, майка ѝ

бе преиначила нещата.

— Защо не седнете при нас?

Марлийн се надяваше, Къри да склони и после да плати сметката, така че Айвъри да не забележи липсата на кредитната карта, която не бе успяла да върне на мястото ѝ.

— Това е последната ми вечер в Ню Йорк.

Къри се обърна към момичето до себе си.

— Имаш ли нещо против, Габи?

— Не, скъпи — измърка глезено тя.

Къри малко се смути, но не се помъчи да опровергае намека ѝ, че са нещо повече от приятели. Айвъри седеше на мястото си като статуя, а майка ѝ, според него, страдаше много от отношението на дъщеря си. Изненадваше го пълната безчувственост на Айвъри, когато ставаше дума за собствената ѝ майка, и това още повече засилваше съмненията му, че тя е бездушна кариеристка.

— Ами седнете тогава — подкани ги отново Марлийн.

— В по-голяма компания винаги е по-весело.

Къри настави партньорката си на стола, седна и се обърна любезно към нея:

— Харесва ли ви Ню Йорк?

— О, всичко е толкова вълнуващо... Има толкова магазини, че едно бедно момиче от провинцията като мен може да се побърка. Разбира се, не е много приятно да прекарваш ваканцията си сам, но Айвъри е толкова заета...

Марлийн не продължи, придавайки си възможно най-нещастния вид. Къри хвърли обвиняващ поглед към Айвъри.

— За утре съм я освободил от работа, така че има свободно време, да се разходите заедно.

Марлийн въздъхна:

— Много мило от ваша страна, но съм запазила място за първия полет сутринта. Знам, че присъствието ми тежи на Айвъри. Тя ще е подволна, ако ме няма. Не обича да си спомня миналото, а аз принадлежа към него. Тогава бяхме на ръба на просията и Айвъри мразеше училището. Когато заминаваше за школата по дизайн, едва можеше да пише и говореше провлачено, точно като старата си майка. А сега говори учено и знае, коя от всичките вилици да използва.

Тонът на Марлийн бе на истински любеща майка.

— Спомняш ли си първия път, когато излязохме да вечеряме навън и ти пхна салфетката в деколтето си?

Това бяха неща, които Къри не би искал да знае за Айвъри. Неграмотна, невъзпитана и бедна — това бе описанието, което майка ѝ даваше за нея. Чудеше се какво ли още е скрила тя от него и дали наистина само го е използвала, за да се издигне. Всички, като се започнеше от Хари Ламбърт, та до собствената му майка, го бяха предупреждавали, че Айвъри се опитва чрез него да стигне до мечтаните слава и богатство, но той не се бе вслушал в думите им и сега горчиво съжаляваше. Болеше го да чуе всичко това, точно когато бе започнал да мисли, че са родени един за друг. Но как би могъл да живее с жена, чиято личност бе изградена само върху лъжи?

— Моля ти се, мамо! — прошепна Айвъри.

— Но, скъпа, сигурна съм, че това няма да развали мнението на Къри за теб. В края на краищата, той е интелигентен мъж. — Марлийн се изсмя високо и добави: — Айвъри имаше толкова приятели. Дори когато овдовях, открадна някои от моите.

Лицето на Къри пламна. Айвъри виждаше, че той в момента не може да мисли трезво, и се зачуди как би допуснал, че девствеността ѝ е била фалшива, когато всички доказателства бяха налице, и бе имал възможността, сам да се убеди. Но Къри, за разлика от нея, знаеше, че това е възможно. Тя се изчерви и за него това бе неопровержимо доказателство за вината ѝ.

— Айвъри никога не е била сериозна във връзките си с момчетата — продължи Марлийн, след като сервитьорът взе поръчката им и се оттегли. — Казваше, че ще забогатее с цената на всичко, и, както изглежда, успя.

— Да. Наистина успя — процеди Къри.

— Блясък и слава — това беше единствената ѝ мечта от малка. Господи, Айвъри, тук съвсем не е като работата ти във фермата, нали? — Марлийн отново се разсмя. — Можете ли да си представите Айвъри боса в кочината?

Айвъри чувстваше как образът, който толкова старателно бе градила, се разпада. Майка ѝ оголваше най-съкровеният кътчето от душата ѝ, подхвърляйки грозни неща, които тя не можеше да отрече, защото това само би я направило да изглежда още по-виновна в очите на Къри. А той си седеше и жадно поглъщаше всяка дума на майка ѝ.

— Е, вече не се налага да храни прасетата. Сега може да се вози на лимузини, да ходи по ресторанти и да носи стилни дрехи. Нали, скъпа?

— Извинете... — Айвъри стана от масата. — Трябва да изляза за малко.

— Разбира се, момичето ми. Да не си болна?

— Добре съм, майко. Ще се върна след минута.

Марлийн я изпрати с усмивка и се обърна към Къри, въздишайки:

— Все пак, тя е добро и щедро момиче. Погледнете тази рокля. Тя ми я купи от „Нийман-Маркъс“. Купи ми и обувки, и кожено палто. Боже, чувствам се като Пепеляшка! Опитах се да я спра, но тя настояваше, че трябва да имам най-доброто. Не е ли мило дете наистина?

Къри се намръщи. По кройката на роклята можеше да се определи, че е на „Шанел“. Това беше уникат и струваше няколко хиляди долара. Обувките не бяха от най-скъпите, но тя бе споменала и кожено палто. Много добре знаеше колко плаща на Айвъри. Дори и след повишението си тя не би могла да си позволи подобни разходи, а и защо би харчила толкова за майка си, която не можеше да понася.

Айвъри се върна след няколко минути. Все още се чувстваше зле, но трябваше да се справи. Бе си въобразила, че вече е неуязвима, но майка ѝ все още знаеше как да я унижи пред другите. Най-лошото бе, че Къри слушаше всичко това. Погледна го и пожела да е в прегръдките му, но той явно не мислеше нищо подобно. Изражението му бе гневно и това не предвещаваше нищо добро. Но и Айвъри не смяташе да му достави удоволствието, да започне да се оправдава. „Нека вярва на лъжите на Марлийн, щом така е решил!“

Марлийн бе обсебила разговора и сега разказваше за своя малък град Хармъни и колко е страдала, защото единственото ѝ дете я е забравило. Думите ѝ бяха толкова прочувствени, че в един момент дори на Айвъри ѝ дожаля за нея. Нямаше смисъл да протестира, защото този път Марлийн надмина себе си, и дори успя да изцеди няколко сълзи, които изтри много артистично.

— Извинете — изхлипа тя, гледайки към дъщеря си, която седеше с каменно изражение на масата. — Понякога ми става много болно, че Айвъри вече не ме иска в живота си.

— Сигурен съм, че това не е вярно — каза Къри. — И много скоро нещата ще се оправят.

Марлийн въздъхна:

— Това е единствената ми надежда в живота.

Той погледна часовника си.

— Трябва да вървя. Утре рано сутринта трябва да водя майка си на химиотерапия.

— Майка ви болна ли е?

— Има рак — отговори Къри, изненадан, че Айвъри не ѝ е споменала нищо за това. — Назначиха ѝ още един курс на лечение като последен опит да спрат разсейките.

— Ще се моля да успеят — рече Марлийн. — Предайте на майка си моите благопожелания.

— Благодаря.

Къри стана и помогна на Габи да облече скъпото си кожено палто, задържайки ръцете си върху раменете ѝ, докато гледаше към Айвъри.

— Предполагам, утре ще изпратиш майка си на летището?

— Разбира се.

Айвъри отмести погледа си. Не искаше той да види, че ревнува от другата жена. Но Къри го знаеше и това му доставяше болезнена наслада. Айвъри бе скрила истината от него и не изпитваше никакви чувства към собствената си майка. Беше наранен и мислеше, че тя не изпитва нищо и към него. Презираше се за това, че се бе оставил Айвъри да го подведе, и макар че срещата му с Габи бе напълно случайна, държеше се така, като че ли между тях имаше нещо.

— Лека нощ. Желая ви приятно пътуване, Марлийн.

— Благодаря, Къри. За мен бе удоволствие да се запознаем.

— За мен също. Не се безпокойте за сметката — каза той, точно както Марлийн бе очаквала. — Аз черпя.

Къри кимна на Айвъри и поведе брюнетката към изхода. Двамата разговаряха оживено и на Айвъри ѝ се стори, че в очите им блести безумна страст.

Марлийн въздъхна.

— Очарователен мъж. Само да бях млада и красива, както преди, бих го последвала накрай света. — Тя се обърна към Айвъри. — Както изглежда, с връзката ви е свършено.

— Благодарение на теб!

— Не съм направила нищо лошо. Той бе излязъл с другата жена, преди да говори с мен. Сигурно спят заедно. Тя изглежда като жена, която получава всичко от мъжа до себе си. Обзалагам се, че е страхотен в леглото...

Айвъри стана от масата.

— Да вървим.

Марлийн лениво я последва, оправяйки роклята по тялото си.

— Права си. Утре трябва да тръгна, колкото се може по-рано.

Айвъри бе твърде погълната от мисли за това, колко лесно Къри се бе хванал на лъжите на майка ѝ, и не се сети да я попита, защо бърза толкова да се прибере вкъщи. Спомни си погледа му и осъзна, че Къри никога не би ѝ повярвал. Нямаше нужда да ѝ го казва, защото очите му вече бяха казали всичко.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

На другата сутрин Айвъри изпрати майка си на летището със служебната лимузина. Марлийн си тръгваше само с чантата и козметичното куфарче, с които бе пристигнала, но изглеждаше по-самодоволна от всякога. Нещо не бе наред и Айвъри го знаеше, макар ме не можеше да каже какво точно.

— Приятно пътуване — рече ѝ със свито от лоши предчувствия сърце.

— О, не се безпокой. Пътуването ще е прекрасно. Само гледай да ми изпращаш редовно чековете, скъпа. Сигурно не би желала да дойда пак? Искам да кажа, че приятелите ти май вярват повече на мен.

Тя се обърна и тръгна към изхода, а Айвъри най-после остана сама с болката и с новия непонятен страх, който се бе загнездил у нея.

През почивните дни не престана да гадае за причините, предизвикали особената усмивка на Марлийн, но в крайна сметка реши, че няма смисъл да си блъска главата и се опита да забрави всичко, за да си почине, преди да отиде на работа в понеделник.

В понеделник вечерта беше и участието ѝ в предаването по телевизията. Когато пристигна в студиото, трепереше цялата, но поне бе сигурна, че изглежда много добре в бледорозовия си костюм от „Кристалната колекция“. Излезе пред камерата с ослепителна усмивка, ръкува се с водещия и седна на мястото, което ѝ посочиха. На първите въпроси за главоломния ѝ успех в компанията отговори честно, като само нахвърля някои факти за миналото си, и бегло спомена заслугите на Къри за това.

Водещият обаче беше упорит.

— Как се отнася Къри Келс с дизайнерите си? — попита я той.

— Коректен е и не ни приковава към работните места, за да осигури по-голяма производителност.

— Повишенията в компанията свързани ли са с някакви услуги от страна на подчинените му?

— От подчинените си той очаква единствено усилена работа. Мистър Келс е човек, който успява да накара всички да вярват, че вършат нещо значително и затова сътрудниците му го уважават.

Водещият повдигна въпросително вежди и хвърли лукав поглед към публиката.

— Моля, кажете ни, има ли някаква истина в слуховете, че пътят ви към върховете на модата минава през спалнята на вашия шеф?

— Така ли се говори? — Айвъри стана от мястото си и посочи костюма си. — Както знаете, това е мой модел. Моля за вашето мнение за него.

Слезе от подиума и представи костюма си пред публиката в студиото с вещината на професионална манекенка. Чуха се одобрителни възгласи отвъд ослепителния блясък на прожекторите, а водещият се засмя, обезоръжен от нейната смелост:

— Мисля, че сте много талантива, а сега е време за реклама!

Той направи знак на операторите и подкани Айвъри да се върне на мястото си, но тя го погледна равнодушно и каза:

— Благодаря, че ме поканихте.

После се обърна и си тръгна.

— Но ние още не сме свършили — провикна се водещият след нея.

— Но аз свърших.

За нейна изненада не последва никакъв груб коментар по неин адрес, когато предаването бе възобновено. Просто представиха следващия гост в студиото, а Айвъри се качи в колата, която я чакаше и се прибра вкъщи.

На другия ден интервюто ѝ по телевизията бе главната тема за разговор в офиса. Къри ѝ изпрати официално поздравления за представянето, но текстът беше сух и не съдържаше нищо лично. Тя и не бе очаквала друго, но това не променяше нищо — болката в душата ѝ си оставаше все същата.

След заминаването на Марлийн, Айвъри не бе виждала Къри в продължение на седмици. Може би грижите за майка му и новата му приятелка, Габи, отнемаха цялото му време. Чуваше се, че са ги виждали заедно в някои от най-реномираните нощни заведения в

града, а Айвъри бе видяла снимка, на която се държаха за ръце в един от клюкарските вестници.

Това не означаваше непременно, че са любовници, но времето, което прекарваха заедно, бе достатъчно да обезсмисли уверенията му, че не би излизал с друга жена и че ще я обича до края на дните си. Къри бе повярвал на всяка дума, произнесена от майка ѝ и явно не желаше повече Айвъри да бъде част от живота му. Тя бе чувала, че мъжете говорят какво ли не, когато искат секс. Може би и с него бе така или пък просто си е въобразил, че я обича? За себе си Айвъри беше сигурна — въпреки разочарованието, тя все още го обичаше. Чувството бе по-силно от волята ѝ и единственото, което можеше да направи, бе да се старае, да не се изпречва на пътя му и да се надява, че рейдът по Ню Йоркските магазини бе удовлетворил майка ѝ.

Айвъри се потопи изцяло в работата си и с течение на дните почти успя да измести Къри от мислите си. Той вече не се отбиваше в офиса ѝ, нито се обаждаше по телефона. Когато имаше да ѝ съобщи нещо, обикновено изпращаше нарежданията си по някой от другите служители. Айвъри отслабна, но успя да запази достойнството си, така че никой не разбра колко болка ѝ е причинил Къри Келс. Говореше се, че състоянието на майка му било безнадеждно и тя копнееше да бъде до него, за да го подкрепи в този момент, но Къри вече нямаше нужда от нейното присъствие. Айвъри се питаше, как може с такава лекота да се загърбят прекрасните мигове на връзката им. И все не можеше да намери логичен отговор на този въпрос.

Вече бе септември, но дните все още бяха дълги и горещи.

Тъкмо вече бе успяла да остави неприятните спомени от посещението на Марлийн зад гърба си, когато над главата ѝ се развихри страхотна буря.

Всичко стана внезапно и без никакво предупреждение. Казаха ѝ да отиде в кабинета на Къри, защото трябвало да обсъдят нещо. Тя си помисли, че става дума за някой от моделите или пък за друго интервю. И през ум не ѝ мина, че може да е заради кредитната карта, макар че беше началото на месеца и трябваше да пристигнат банковите извлечения по сметките. Бе използвала картата само два пъти, и при това, сметките бяха почти символични.

Още щом влезе при него и затвори вратата след себе си, Айвъри разбра, че е бесен. Седна на стола срещу бюрото му и той хвърли една дебела папка към нея.

— Моля те, да ми обясниш какво означава това. — Тонът му беше невероятно спокоен за човек в неговото състояние. — И се надявам, да имаш наистина основателно оправдание за тези сметки.

— Ти ми нареди, да заведа представителката на „Chic boutiques“ на обяд, а Ди каза, че няма да имаш нищо против, ако и майка ми дойде с нас...

Говорейки, Айвъри разглеждаше извлечението и млъкна изведнъж, когато пред очите ѝ попадна списък на покупки, които нямаха нищо общо с деловите обяди. Това бяха сметки за дрехи от „Сакс“, бижута от „Тифани“, чанти от „Гучи“, чиято стойност възлизаше на хиляди долари — точно колкото бе сумата по кредитната карта.

Импулсивно бръкна с треперещи ръце в чантата си, да провери, дали картата е там. Както винаги, тя бе в портмонето ѝ. Погледна Къри, без да продума. Сега вече разбираше смисъла на загадъчната усмивка на Марлийн от летището, но бе твърде късно. Единственото, което можеше да направи, бе да поеме вината върху себе си.

— Майка ти ми каза, че си ѝ купила някои неща, но очевидно си купила доста дрехи и за себе си. Трябваше ли да стигаш до такива крайности? — попита той хладно и добави с иронична усмивка: — Или си мислеше, че интимните ни отношения ти позволяват да се фукаш с най-скъпите тоалети в града?

Айвъри се опита да се защити:

— Не съм и помисляла подобно нещо. Никога не съм те молила за нищо.

— Не, не си ме молила. Ти просто си взела. — Къри се облегна назад. — Е, всичко това ще бъде удържано от заплатата ти.

Той спомена сумата, която щяха да ѝ приспаднат от седмичната ѝ заплата. Щяха да ѝ останат достатъчно пари за наема и за храна, но наистина трябваше да живее много скромно. Най-лошото бе, че Къри нямаше да ѝ повярва, дори и да се закълнеше върху една дузина библии.

— Имаш ли да ми кажеш нещо?

Айвъри направи още един неуспешен опит да се оправдае:

— Би ли ми повярвал, ако кажа, че най-вероятно майка ми...

Той я прекъсна:

— Предполагах, че ще ми поднесеш нещо такова. Имах подобни съмнения още от вечерта, когато ви срещнах в ресторанта. Марлийн ми каза, че си настоявала да ѝ купиш някои много скъпи неща, въпреки протестите ѝ. Помислих, че може да си направила дългове и наредих да ми донесат извлечението по сметката на кредитната ти карта. Но сега виждам, че изцяло си подменила гардероба и на двете ви, и то за сметка на компанията. — Той отново ѝ подаде извлеченията. — Не можех да те обвиня в подобно нещо без доказателства, но вече ги имам.

Айвъри почувства, че ѝ прилява, докато още веднъж прелистваше страниците. Там бяха вписани покупки от най-скъпите бутици в Ню Йорк, като се започнеше от бельото, та през обувките и чантите се стигне до бижутата и до едно кожено палто от норки. Имаше чувството, че папката гори ръцете ѝ. Това не беше вярно! Но Къри вярваше на майка ѝ. Можеше да прочете това по изражението на лицето му. С майка като неговата, той не можеше да допусне, че съществува жена, която съзнателно би навредила на детето си.

— Ти не знаеш какъв беше животът ми вкъщи — започна колебливо Айвъри. — Тя ме мрази за това, че съществувам. Мразеше и баща ми за това, че я бе обвързал с дете и я е принудил да се омъжи за него. Откакто се помня, тя постоянно търси начин да ме накаже. Спря ме от училище и ме прати да работя във фермата на любовника ѝ. Биеше ме и ме унижаваше, а една нощ трябваше да избягам, защото се опита да... ме пробута на пияния си обожател.

Къри не казваше нищо. Явно не вярваше на нито една нейна дума. Ако изобщо изразяваше нещо, на лицето му се четеше примирение и тъга.

Айвъри се изправи.

— Ти не ми вярваш. Разбира се, не бих могла да очаквам нищо друго. Твоята майка е пълна противоположност на Марлийн и ти я боготвориш. Ти дори нямаш основа за сравнение, за да можеш да разбереш, що за човек е тя. Всъщност, вината не е твоя. Майка ми успява да убеди всички, че аз не струвам нищо. Това е най-голямата ѝ дарба.

Устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— С други думи, искаш да кажеш, че те обвинявам по косвени доказателства? Можеш ли да ми преброиш, колко пъти си твърдяла, че парите са най-важното нещо за теб на този свят?

Всички мускули на крехкото ѝ тяло се напрегнаха до крайна степен.

— Аз не крада! А и да го правех, никога не бих задигнала нещо от теб!

— Не би се наложило да го правиш. — Къри се засмя мрачно. — Знаеш, че бих направил всичко за теб. Щях да ти дам кожи, диаманти, коли... Просто трябваше да ме помолиш.

— Ти не разбираш нищо. Не искам тези неща. Мислех, че ако стана много богата, ще мога да ѝ дам достатъчно пари, за да ме остави на мира. А на света има и толкова други неща, които бих могла да направя с пари.

В този момент Айвъри си мислеше за малкия Тим и болестта му, но от собствения си жизнен опит Къри бе стигнал до извода, че младите жени рядко са водени от алтруистични инстинкти в стремежа си към богатство. Той смяташе, че Айвъри като всички други момичета, които познаваше, просто търси охолен живот и скъпи подаръци.

— Парите са най-важното нещо на земята, особено ако ги нямаш! — продължи тя разпалено. — За бедните те са средство за оцеляване.

— За бога, това се е превърнало във фикс идея за теб!

— Фикс идея? — Айвъри го погледна с копнеж, но без никакви илюзии. — Трябваше да го разбере по-рано... всичко е въпрос на доверие. Ако обичаш някого, ти инстинктивно му вярваш...

Съзнаваше, че дрънка глупости, но нервите ѝ не издържаха повече.

— Уволнена ли съм?

Къри почти не я чу. Мислите му се въртяха около думите ѝ за доверието. Чувстваше се виновен, макар сам да не знаеше защо точно.

— Не, не си уволнена. Ти си твърде ценна за компанията, но ще трябва да върнеш парите и освен това, искам веднага да ми върнеш тази карта.

Тя извади кредитната карта и я постави на бюрото, като внимаваше да не докосне пръстите му, когато Къри посегна да я вземе.

Изглеждаше толкова нещастна и беззащитна, че на Къри му се прииска да стане и да я прегърне въпреки всичко.

— Сега свободна ли съм?

Гласът ѝ бе пресипнал и немощен.

— Да, разбира се.

Айвъри излезе и едва сега Къри осъзна, че тя идваше на работа с един и същ костюм — сивият с розовата блуза — от няколко дни насам. Единственото бижу, което носеше, и което изобщо някога бе слагала, бяха перлите, които ѝ бе подарил за Коледа. Нямаше никакви пръстени по ръцете, а обувките ѝ, макар и нови, определено не бяха купени от бутик. Къри се замисли. Ако бе похарчила толкова пари за дрехи, защо не ги носеше? Той отново се зачете в списъка с покупки и любопитството му нарастваше с всяка изминала минута. Прииска му се да отиде до апартамента ѝ и да погледне в гардероба — ако тя бе купила всички тези неща, те щяха да са там. Държеше да се увери с очите си, защото, въпреки унищожителните подхвърляния на майка ѝ, той все още не искаше да се примири с факта, че Айвъри е нечестна по природа.

Един телефонен разговор, обаче, точно преди да излезе от офиса, изцяло промени плановете му и Къри отиде направо в апартамента на майка си. Сестрата седеше до постелята ѝ, а тя си почиваше след поредната доза радиация.

От буйната коса на Тереза Келс вече не бе останало нищо, а лицето ѝ бе изпито от постоянната болка, която изпитваше. Тя се усмихна уморено на сина си.

— Не е нужно да стоиш постоянно тук. Кой те извика?

— Одри. Тя е на съвещание и не може да дойде, а се притеснява.

— Къри седна до нея и целуна нежно изпитата ѝ буза. — И двамата много се тревожим.

Майка му притвори очи.

— Няма смисъл. Не ми остава много време.

— Не говори така, моля те.

Тя го погледна и успя да се усмихне, въпреки болката.

— И ти би говорил така, ако беше на мое място. Не издържам повече. Уморена съм. Чувствам се зле през цялото време и ми преливат кръв два пъти седмично. Няма да изкарам още много. Слушай, трябва да се ожениш и да имаш семейство. Да споделиш живота си с някое

добро момиче, което ще те обича. — В очите ѝ проблесна укор. — Ти излизаш с някаква манекенка. Одри се опитва да крие вестниците от мен, но прислужницата ми ги носи. Видях я. Коя е тя?

— Тя е просто само една от манекенките, мамо. Водя я с мен, за да покажа новите ни модели.

Тереза Келс се вгледа изпитателно в лицето му. Той също бе отслабнал и беше нещастен. Всъщност, изглеждаше така от доста време и тя се упрекна, че досега не бе забелязала. Протегна съсухрената си ръка към него и Къри я стисна нежно.

— Какво стана с Айвъри? Не си я водил повече при мен.

— Ти беше права в началото — каза той, пренебрегвайки някакъв глас вътре в себе си, който твърдеше противното. — Тя злоупотреби с големи суми от сметката на компанията и сега удържам от заплатата ѝ, за да ги възстанови.

Въпреки усилията си, Къри не можа да скрие болката, която го измъчваше.

— Ти я обичаш, нали?

Той сви рамене.

— Бях влюбен, но тя не е това, за което я мислех.

— Винаги боли, когато любимите хора ни предадат. Аз също страдах, когато баща ти ни напусна. Той не беше лош човек, но беше безотговорен, и въпреки всичко ми липсваше много. Не можем да престанем да обичаме някого, само защото се е провинил. — Тереза се поколеба за момент. — Извинявай, от време на време си губя мисълта. Искам да си щастлив и много съжалявам за Айвъри.

— Благодаря, мамо.

Тя докосна леко ръкава му.

— С Одри я гледахме по телевизията. Много е красива. Онзи човек се държи непочтено с нея, но тя успя да се справи. Айвъри наистина е добро момиче.

— Добро! Та тя ме излъга за произхода си. — Тонът му отново стана леденостуден. — Дъщеря е на изполичар от Тексас. Били са много бедни, а сега дори не иска да знае за майка си!

— Нямаше вид на такъв човек — промърмори старицата. — Може би се е страхувала, че няма да я искаш, ако знаеш, от какво семейство произхожда.

— Тя знаеше за мен и знаеше, че няма да я изоставя заради това. В бедността няма нищо срамно.

— Разбира се. На ако цял живот е била бедна, може би си е мислила, че парите са ключът към щастieto. Когато мъжът от телевизията спомена името ти, тя се изчерви. Айвъри те обича и ако си спомняш, когато я попитах, каза „да“.

Изражението на лицето му бе абсолютно непроницаемо.

— Това беше, преди да стане известна.

— Но ти също я обичаше! Много съжалявам, че не се получи нищо. Ти ще имаш нужда от някого, който да те подкрепя, когато аз си отида.

— Престани с тези приказки! — Къри се засмя смутено и я погали по бузата. — Ти ще се справиш!

— И двамата знаем, че това няма да стане, синко. Трябва да ми позволите, да умра спокойно.

Лицето му се изкриви от болка и той целуна горещо ръката ѝ.

— Цял живот си жертвала здравето и спокойствието си за мен и Одри, а сега, когато най-много имаш нужда от нас, ние не можем да ти помогнем.

Тереза Келс го погали и се усмихна нежно.

— Но вие ми помагате. Няма нищо друго, което да радва толкова една майка, колкото искрената обич на децата ѝ. Ти си прекрасен син и аз се гордея с теб.

— А ти се най-прекрасната майка на земята.

Тя притисна главата му до гърдите си и притвори очи с изтощена, но щастлива усмивка.

Тереза Келс почина същата нощ.

Айвъри чу за това и както всички останали, даде пари, за да изпратят цветя на гроба ѝ. Позвъни в апартамента на Къри, но там нямаше никой. Очевидно, беше при Одри, а тя не знаеше нито телефона, нито адреса ѝ. Тежеше ѝ, че в този момент той не бе потърсил нея за утеха. Знаеше, че все още ѝ е сърдит, но повече от всичко на света желаше да бъде до него сега, за да му стане опора в нещастieto. Айвъри не отиде на погребението, макар да бе сигурна, че отсъствието ѝ ще предизвика доста клюки. Явно бе, че Къри не желае

да я вижда, иначе непременно би ѝ се обадил. Тя скърбеше много заради смъртта на майка му, която бе чудесна жена, но точно при тези обстоятелства не искаше да се натрапва с присъствието си.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

След погребението Къри замина за няколко дни на Бахамските острови, а когато се върна, бе мрачен и студен като айсберг. Освен по работа, той не разговаряше с никого, а когато един ден случайно се срещнаха с Айвъри, като че ли въобще не я видя.

Това разбира се не беше вярно. Къри горчиво съжаляваше, че се бяха разделили по такъв начин и тя му липсваше много след смъртта на майка му. Знаеше, че би понесъл по-леко огромната загуба, ако Айвъри бе до него, но не й се обади. А и тя правилно бе почувствала, че трябва да го остави насаме със себе си за известно време, като с това отново бе спечелила уважението му. Всичко би било много по-лесно, ако можеше да я мрази, но все още тя имаше силно влияние над него. Къри не смееше да я допусне по-близо до себе си от страх, да не би тя отново да се възползва от чувствата му. Ако Айвъри наистина беше толкова безнравствена, колкото я описваше Марлийн Костело, тя не би се поколебала, да използва любовта му като оръжие срещу него самия. Затова Къри реши да отиде на един официален коктейл с Габи, вместо с Айвъри.

Габи изглеждаше чудесно в един от вечерните тоалети, които Айвъри бе сътворила — този с пеперудата от оникс и кристал. Той му напомняше за костюма, който Айвъри бе носила, когато я заведе, да се запознае с майка му. Негов основен принцип бе, че новите модели се представят най-добре на подобни благотворителни коктейли, където се стичаше болшинството от най-влиятелните хора в Ню Йорк. Въпреки всичко, тоалетът предизвикваше доста мъчителни асоциации в съзнанието му и мислите му непрестанно се въртяха около Айвъри. Гостите, и най-вече жените, коментираха въодушевено, колко елегантен е тоалетът на Габи, и това още повече раздухваше пламъците на пожара, бушуващ в душата му.

— Видях вашата дизайнерка по телевизията — обърна се една от представителките на „Сакс“ към Къри. — Справи се блестящо с положението!

Той се усмихна вяло.

— Да, наистина.

Дамата продължи:

— Тя все още е много млада.

Един от управителите на голяма верига бутици дочу забележката и се намеси:

— Айвъри Кийн? Може да се каже, че е добре запазена за възрастта си, но в никакъв случай не е млада. Боядисва си косата. Сигурна съм, защото беше прекалено черна, за да е естественият ѝ цвят.

— Черна?! — Дамата от „Сакс“ беше изумена. — Но Айвъри Кийн е блондинка!

— Тя беше в магазина ни само преди няколко седмици и не е възможно да я забравя. Непрекъснато говореше за работата си и си купи две рокли на „Кристиян Диор“, специално, за да ходи с тях на ревютата.

— Че защо ѝ е притрябвало да си купува рокли на „Диор“, когато има собствени колекции?

Къри се почувства неловко и се намеси учтиво:

— Бихте ли описал дамата, на която продадохте роклите.

— Жена на средна възраст с дрезгав глас и провлачен говор, елегантна и с боядисана тъмна коса.

Това бе точният словесен портрет на Марлийн.

Къри промърмори нещо под носа си и се отдалечи от групата. Беше изигран, и то майсторски. Потърси Габи сред навалищата и я отведе настрани.

— Габи, вземи си такси, когато това нещо свърши — подаде ѝ няколко банкноти. — Налага се веднага да си тръгна.

— Разбира се — усмихна се тя.

Движението бе твърде натоварено за този час на нощта и на Къри му трябваше цял час, за да стигне до апартамента на Айвъри. Остави шофьора да го чака в колата и се втурна нагоре по стъпалата, вземайки по две наведнъж. Позвъни и зачака.

— Кой е?

Айвъри се надяваше да чуе гласа на Мириам, тъй като вече бе време да се върне от работа, а децата бяха при нея. Майката на Тим бе винаги точна, а вече бе почти полунощ — часът, когато свършваше втората ѝ смяна.

Напоследък често вземаше трите деца при себе си за през нощта, защото Мириам не можеше да си позволи да наеме гледачка. Тя правеше всичко възможно да се измъкне от нищетата и Айвъри с готовност ѝ помагаше, като поемаше грижите за Тим и двете малки момиченца нощем, за да облекчи скромния ѝ бюджет.

— Искам да се кача — прозвуча до болка познат мъжки глас по домофона.

Последва пауза и после — дълбока въздишка.

— Сега не е удобно...

Айвъри се поколеба и реши: „Нека да поревнува“.

— Не съм сама...

Това бе истината, но куршумът попадна право в целта.

Къри почувства, че нещо го прерязва на две. Не биха стигнали и милион години, за да осъзнае чувствата, които изпитваше в този момент. Естествено, първата му мисъл беше, че при нея има мъж. Знаеше, че и той носеше вина за това, но незнайно защо мисълта за нейната „изневяра“ го вбеси.

— Значи, само толкова можа да издържиш? — Тонът му отново бе леденостуден. — Млад ли е?

— Да. Всъщност е съвсем млад.

Опасенията му, че е твърде стар за момиче като Айвъри, добиха съвсем реални измерения и Къри въздъхна тежко:

— Защо ли се чудя? Това можеше да се очаква, нали?

— Какво искаш?

— Нищо особено. Бизнес... Ще поговорим утре в офиса. Лека нощ...

Той си тръгна, а Айвъри изключи домофона с натежало сърце. Странното бе, че той идваше посред нощ, за да говорят по работа. Дори не бе успяла да му изкаже съболезнованията си за смъртта на майка му. Начинът, по който той бе разговарял с нея, беше развалил настроението ѝ. Тя разтърси глава. Тъкмо когато бе започнала да си мисли, че е успяла да го заличи от съзнанието си, Къри се връщаше в живота ѝ най-безцеремонно.

— За теб ли беше, Айвъри? — обади се Тим от дивана.

Тя погали къдравата му главичка и излъга:

— Някакъв непознат. Сбъркал адреса. Лягай да спиш, малък дяволе.

От този ден нататък работата се превърна в кошмар за Айвъри. Трябваше да присъства на всички ревюта по източното крайбрежие и тя често си мислеше, че Къри го прави само защото иска да ѝ създаде затруднения. Изобщо не бе необходимо да ходи навсякъде — сега бе известна. Толкова известна, колкото винаги бе мечтала да бъде. И дори повече. Името ѝ се бе появявало на заглавните страници на повечето от водещите модни списания, за нея се говореше по телевизията, радиото и в пресата. Името Айвъри Кийн вече значеше много в модната индустрия.

За Къри не знаеше почти нищо. Майка ѝ също не се бе обаждала, нито ѝ бе писала. Айвъри отчаяно се надяваше, че си е накупила достатъчно дрънкулки, за да им се радва поне две-три години. Междувременно би могла да получи ново повишение, да спечели повече пари и да бъде в състояние да се защити, ако се наложеше.

Когато се завърна от поредното ревю във Филадельфия, намери бележка, че Къри Келс искал да я види. Отиде в офиса му на Уолстрийт и седна в приемната, където ѝ се стори, че прекара цяла вечност, преди да я поканят да влезе.

Все още обиден след последния нощен разговор, Къри нарочно я бе накарал да чака, но когато тя влезе, горчиво се разкая. Айвъри явно живееше на ръба на нервната криза и външният ѝ вид говореше красноречиво за това — сивите ѝ очи изглеждаха неестествено големи на издълженото ѝ, изпито лице, а костюмът ѝ — същият сив костюм, който носеше от два сезона насам — висеше като на закачалка. Къри си спомни, защо я бе повикал, и гузната съвест го загриза отново.

— Седни — каза ѝ сухо.

Айвъри приседна на ръба на стола. Косата ѝ бе пораснала до раменете и падна върху лицето ѝ, когато се наведе напред, за да оправи

полата си. Тя отметна непокорните къдрици от челото си и го погледна равнодушно.

Къри се облегна в коженото си кресло и подхвърли с подигравателна усмивка:

— Изглеждаш уморена. Приятелят ти ли те изтощава толкова?

Айвъри кръстоса крака.

— Нямам приятел.

— Нямах? Кой тогава беше в апартамента ти онази вечер?

Къри си позволи да ѝ зададе подобен въпрос, защото сведенията, с които разполагаше говореха, че тя не би го мамила никога.

— Тим.

— Тим?

— Той е на осем години. — Усмивката му я подразни и тя добави войнствено: — Той е болен от СПИН.

Погледът му не трепна.

— Това ли е момчето от приюта?

— Да. Откъде знаеш?

— Ди ми разказа за него и за Мириам. И за това, че помагаш на семейството. — Къри сви рамене. — Оказа се, че преценката ми за човешките характери не е съвсем адекватна, но мисля, че вече се научих да не гледам на фактите само откъм видимата им страна.

За първи път от толкова време насам Айвъри отново видя, познатата топла усмивка да изплува на лицето му.

— СПИН, значи? Не се ли страхуваш?

— Няма от какво да се страхувам.

Къри се обтегна лениво и погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Аз също не се страхувам. Обичам децата, но ти, querida, си отслабнала и се чувствам отговорен.

— Няма защо. Едва ли си пратил да ме повикат, само за да видиш как изглеждам.

Айвъри говореше делово, пренебрегвайки нежното обръщение. От онази нощ Къри почти не бе разговарял лично с нея и тя се радваше, че има възможност да си изяснят нещата. Но все още бе подозрително настроена към причините, поради които я бе повикал.

Изражението на лицето ѝ накара сърцето му да се свие от болка. Това сякаш не бе онази красива млада жена, която се бе приближила до него пред църквата, за да се увери, че е добре.

— Повиках те, защото научих, къде са отишли всичките онези дрехи.

Къри се срамуваше от себе си, задето не бе сторил това по-рано, а трябваше разговорът между външни за компанията хора да разпали любопитството му.

— Нужно ми бе известно време, да си изясня всичко, а и след смъртта на мама не съм съвсем на себе си. Разговарях с Ди и с някои собственици на бутици и вече мога да сглобя мозайката. Всичко е отишло в Хармъни, Тексас.

Айвъри изобщо не бе изненадана.

— По-точно в дома на майка ми.

— Защо, по дяволите, не ми каза? — стисна зъби Къри.

Айвъри не пожела да му напомни, че бе опитвала. Това вече нямаше никакво значение. Тя беше знаменитост и щеше да се издига все повече в кариерата, а заплатата ѝ бе много добра. Но славата вече не я вълнуваше, просто всичко се бе оказало много по-различно, отколкото го бе виждала в мечтите си. След първата радостна тръпка, когато името ѝ се появи в пресата, Айвъри бе станала по-критична към материалите, които се публикуваха, и към това, което се говореше по телевизията. Макар че талантът ѝ бе всеобщо признат, някои по-консервативни журналисти и дизайнери бяха нарекли „Кристалната колекция“ кич. Известността бе нож с две остриета, но Айвъри дори не бе подозирала това.

Къри въздъхна тежко:

— Тя ми каза, че ти си настоявала да ѝ купиш някои скъпи неща и че се срамуваш от нея и я пренебрегваш. Какви други лъжи ми е наговорила?

Той вече бе абсолютно сигурен, че всичко казано от Марлийн, бе лъжа, но Айвъри само гледаше в пода и не знаеше какво да отговори. Къри скочи от мястото си и удари с юмрук по плота на масивното бюро. Изглеждаше обезумял от гняв, а погледът му блестеше застрашително.

— Ти се страхуваш от нея! Защо?

— Та ти повярва на лъжите ѝ още първия път, когато я срещна в моя офис, и заяви право в лицето ми, че съм безскрупулна кариеристка. Ти допусна, че съм толкова алчна, че мога да похарча

хиляди долари служебни пари, за да накупя бутикови тоалети на себе си и на майка си, а сега се осмеляваш да ме разпитваш и упрекваш?

Къри въздъхна с видимо облекчение и се усмихна.

— Хайде, не бъди опърничава. Каж ми истината.

— Сигурен ли си, че можеш да я понесеш? — попита Айвъри с „най-културния“ си акцент. — Добре. Майка ми забременяла от баща ми още като момиче и били принудени да се оженят. Той беше изполичар, неграмотен, беден и не можеше да ѝ предложи нищо в живота, освен мизерия. Тя го мразеше, защото не можеше да си купува дрънкулки от скъпите магазини, крадеше, а после обвиняваше мен за всичко. След неговата смърт, ме изпрати да работя в плантацията на любовника си, заедно с негрите и мексиканците.

Айвъри се вгълби в спомените си и замълча.

— Ето значи, къде си научила толкова добре испански?

— Това не е всичко, което научих. Научих какво нещо са предразсъдъците. Аз бях мръсно, одърпано момиче, което говори зле родния си език и няма никакви светски маниери. Майка ми пиеше много, крадеше и междувременно успя да убеди всички, че аз съм крадлата, а не тя. По този начин ме държеше винаги в ръцете си. Ако сега отидеш в Хармъни и попиташ за мен, всички ще ти кажат, че съм безсрамна и неблагодарна мръсница, защото Марлийн им е създала такава представа за мен. Една нощ, точно преди да замина за Хюстън, тя и любовникът ѝ ме повалиха на леглото, за да може той да удовлетвори страстите си с мен. Успях да избягам, но споменът все още ме преследва. Предполагам, че Марлийн тогава осъзна, че е прекарила, защото никога повече не се появи с него вкъщи.

Старателно избягвайки погледа му, Айвъри продължи:

— Това беше капката, която преля чашата, и аз реших да се явя на онзи конкурс по дизайн, който за щастие, спечелих. — Тя замълча за малко и после продължи: — Отскубнах се от нея, научих се да се държа културно, да се обличам, да говоря правилно и оставих миналото зад себе си. Или поне си мислех, че съм го оставила...

Айвъри се загледа в дланите си. Ноктите ѝ бяха оставили кървавочервени следи в плътта, но тя не ги забелязваше.

— Когато започнах да печеля, майка ми искаше все повече и повече. Настояваше да дойде тук и да я заведе да пазарува... А аз се страхувах, че ако не се съглася, може да отиде и да разкаже всичко на

пресата. — Тя вдигна тъжните си сиви очи към Къри. — Не исках ти да я срещаш, но всичко се обърка още от летището — Марлийн дойде в офиса и за броени минути всички наоколо ме гледаха точно както хората в Хармъни, когато бях малка.

Къри се опита да каже нещо, но Айвъри му направи знак, да не я прекъсва и се засмя мрачно.

— Включително и ти. Твоята майка беше изключителна жена и аз много съжалявам, че я изгуби, но моята би ме продала, без да й мигне окото. Единственото чувство, което е изпитвала някога към мен, е ненавист и имам значение за нея само като източник на средства.

Той не отговори на забележката ѝ за майка му. Раната в душата му още кървеше и не беше готов да говори за това.

— Други роднини нямаш ли?

Айвъри поклати глава.

— Майка ми е сама на този свят. Баща ми имаше брат, но го убиха във Виетнам, а бабите и дядовците ми измряха, още когато бях дете. Приятели нямах. Марлийн не обичаше да идват хора вкъщи, а и аз не бих позволила никому да види къде живея. — Айвъри потръпна, като че ли споменът ѝ причиняваше физическа болка. — Живеехме в бардак — това е най-точното описание на къщата ни, което ми идва на ума. Богатият любовник на майка ми ѝ даваше пари само за джин и евтини бижута.

Тя вдигна очи и гордо срещна погледа на Къри.

— Аз идвам от нищото. В рода ми всички бяха изполичари и повечето от тях — неграмотни. Аз съм първата в семейството, завършила гимназия. За нещо по-добро не смеех и да мечтая. А ако ти знаеше това в началото, щеше да си помислиш, че ти се натискам, за да получа по-голяма заплата.

Къри гледаше втренчено пред себе си, без да вижда нищо.

— Откакто забогатях, това е ежедневието ми в един или друг смисъл.

Айвъри се засмя сухо.

— И би очаквал точно това от дъщерята на един изполичар?

— Да.

— Е, поне си искрен. — Тя праметна крак върху крак. — И какво ще правим сега, мистър Келс? Ще ме понижиш? Или направо ще ме изхвърлиш?

Той отговори на въпроса ѝ с въпрос:

— Защо не ми каза истината?

— Защото ти ме харесваше, заради всички онези неща, които не си имал.

Циничната нотка в гласа ѝ бе нещо ново за Къри.

— Имаш пари, но нямаш съответното „аристократично“ потекло. За теб беше важен акцентът ми и социалното ми положение, а не това, което всъщност съм.

— Може би си права, но това бе само в началото. След като те опознах повече, ти самата ме държеше в плен, а не произходът ти.

— Само физически — напомни му Айвъри и красивите ѝ очи потъмняха натъжени. — Когато бях с теб, аз открих една частица от себе си, за която не подозирах, че съществува. След всичко преживяно, не вярвах, че някога ще се отдам доброволно на мъж. Но ти беше всичко, което бих могла да искам в това отношение. Ти ми каза, че ме обичаш, дори и да не си го мислил наистина. Никой друг не ми го е казвал. Дори баща ми едва ме понасяше, защото твърде много му напомнях за Марлийн.

Къри дори не бе предполагал, че емоционално тя е толкова уязвима. На пръв поглед тази страна на душевността ѝ бе напълно несъвместима с независимата ѝ натура. Той се наведе през бюрото към нея и каза нежно:

— Но ти си надарена с необичаен талант. Освен това притежаваш вътрешно излъчване, което очарова всички — дори и най-заядливите журналисти.

— Една журналистка ме разкри, още щом ме видя — спомни си Айвъри. — Не знам дали е било за добро или за лошо, но ми обеща, че няма да ме издаде и удържа на думата си.

— Тя го е разбрала, а аз не!

— Ти се гордееш с негодите, които си преживял, защото само с решителност и вяра в себе си си успял да постигнеш много. — Айвъри поклати замислено глава. — Аз мразя миналото. Искях да го скрия, да избягам от него, но Марлийн, както винаги, ме хвана. Колкото далеч и да ида, тя ме преследва като лош сън. Никога няма да се освободя, нито от нея, нито от тормоза и униженията, на които ме подлага!

— Но това е нелепо! — Къри се изправи гневно. — Всичките ти нещастия произлизат от самата теб, от собственото ти съзнание. Ти си

това, което мислиш, че си. Ако вярваш в себе си, ако се уважаващ, ще те уважават и другите хора. По дяволите, Тексас! Ако ти си убедена в правотата си, какво значение има мнението на съгражданите ти!

Айвъри му хвърли унищожителен поглед.

— Има значение! Ти изобщо не можеш да си представиш как се чувствам аз!

— Защото все още робуваш на техните предразсъдъци — извика Къри, пъхайки ръце в джобовете си. — Защо най-после не се отърсиш от това и не заживееш нов живот?

— Марлийн няма да ми позволи.

— Не бъди толкова сигурна. — Къри седна срещу нея на ръба на бюрото. — Тя е подправила подписа ти, за да пазарува с кредитната карта на компанията. Това е кражба, а от друга страна, самото фалшифициране на подписа ти е углавно престъпление и ти можеш да го докажеш. Ето доказателствата.

Той ѝ подаде един плик, в който бяха квитанциите от магазините, където бе пазарувала Марлийн. Сърцето на Айвъри спря да бие за момент.

— Престъпление?! — Не можеше да повярва на ушите си.

— Да. Тя може да си мисли, че в Тексас е на сигурно място, но ръцете на закона са дълги. Време е да повярваш, че Марлийн не е непобедима, защото сега имаш всичко необходимо, да я пратиш в затвора за доста време.

Звучеше твърде добре, за да е истина.

— Но тя е откраднала от твоята компания...

— Затова пък е твоя майка и е подправила твоя подпис. Никога няма да имаш по-удобен случай да се измъкнеш веднъж завинаги от лапите ѝ.

Айвъри най-после съзря светлина в живота си, който досега бе приличал на безкраен тъмен тунел. Къри беше прав. Тя имаше оръжие и Марлийн сама го бе сложила в ръцете ѝ. За първи път, откакто се бе родила, имаше надмощие над майка си и като погледна още веднъж документите заяви:

— Отивам в Тексас!

— Така си и мислех. Кога тръгваш?

— Утре. С първия полет.

Къри вдигна телефона и позвъни на секретарката си.

— Запази за мис Кийн двупосочен билет първа класа за първия полет до...?

— Сан Антонио, най-близо е до Хармъни — подсказа му Айвъри.

— Сан Антонио. Уреди кола, която да я посрещне и после да я върне на летището. Наеми най-голямата и най-новата лимузина, която можеш да намериш, и непременно трябва да е черна. Шофьорът да е много як и много грозен. Да, точно така. Ще ѝ предам.

Къри затвори апарата.

— Тя ще ти позвъни да ти съобщи подробностите, а ти утре можеш да си вземеш билетите направо от летището.

Айвъри стана, оправи сакото си и промърмори малко смутено:

— Благодаря.

— Когато се върнеш, ще искам да знам коя си.

Веждите ѝ се извиха въпросително и той обясни:

— Ти ме подложи на доста сурова диета от лъскави лъжи. Сега искам да чуя истината. Искам да знам какво си правила като дете, къде си ходила, с кого си играла, какво си мислила за живота и за света. Искам да знам всичко, включително и кога си започнала да рисуаш.

— Но това е грозно — промълви Айвъри тихо. — Отблъскващо е.

Къри стана, доближи се до нея и нежно обви с ръце талията ѝ.

— Имало е и хубави неща. Ти си ги погребала дълбоко, заедно с всичко лошо, но те са в теб. Мексиканското семейство, например. Обичала си ги, нали?

— Да — съгласи се тя. — Как разбра?

— Говориш испански с такава нежност, *querida*! Не беше ли забелязвала?

Айвъри сведе свенливо поглед.

— Когато се любиш, ти също говориш на испански.

— Само с теб. — Къри я целуна нежно по челото и я пусна. — Виждаш ли, когато казах, че те обичам, това беше самата истина. Не съм преставал да те обичам и никога няма да престана. Бях самотен без теб и Габи беше просто параван. Откакто те познавам, в живота ме не е имало друга жена, а когато се върнеш, ще те помоля за прошка по най-романтичния начин, който знам.

Светът отново възвърна очарованието си в очите на Айвъри, сияещи от щастие и любов.

— Няма нужда да ме молиш за прошка. Аз трябва да го направя.

— Ще започнем заедно всичко отначало. Никога повече между нас няма да има лъжи, нали Айвъри?

Айвъри погали вратовръзката му, наслаждавайки се на нежната повърхност на коприната. Дори името, с което Марлийн я бе кръстила, ѝ причиняваше болка и тя прошепна:

— Дала ми е името на някаква марка сапун.

Къри повдигна брадичката ѝ и я погледна с ласкава усмивка.

— Когато чуя името ти, аз си представям, как изглежда тялото ти върху бял сатен, мисля си колко непорочна е душата ти и за светлината, която внесе в живота ми.

При тази интерпретация очите ѝ плувнаха в сълзи. Къри се засмя и отново я целуна нежно.

— Виждаш ли, всичко е субективно. А сега мисля, че е по-добре да си тръгваш, защото персоналът отдавна не е имал свежа тема за клюки.

— Няма за какво.

— Скъпа моя, ако беше гледала телевизия късно нощем, щеше да научиш за най-новаторското приложение на бюрата в офисите, което хората са открили напоследък.

Айвъри погледна полираната тъмна повърхност и се подсмихна лукаво:

— Тръгвам си.

— Добра и навременна идея, защото лесно се паля по подобни новости.

— Стар развратник.

— Когато станем родители ще работиш по-малко. — Къри произнесе думите съвсем непринудено. — Искam синовете ми да ме отменят в бизнеса.

Като че ли всичко наоколо засия от щастие заедно с Айвъри и лошите неща останаха някъде далече зад нея.

— Надявам се — отрони тихо тя и с това клетвата за вярност помежду им бе скрепена завинаги.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Секретарката на Къри се оказа истинска вълшебница. Айвъри пристигна в Сан Антонио без проблеми около десет часа сутринта, а огромната черна лимузина вече я чакаше на летището. Шофьорът, облечен в безупречен черен костюм, ѝ отвори вратата и тя се настани вътре.

Трябваше да положи доста усилия, за да не се разсмее, защото момичето очевидно бе следвало инструкциите на Къри съвсем буквално — шофьорът беше огромен и много внушителен мъж, макар и не чак толкова грозен.

Айвъри му даде нарежданията си и се отпусна върху разкошната кожена седалка, спомняйки си последния път, когато бе изминавала този път, но в обратната посока. Хората по улиците се спираха и гледаха със страхопочитание след лъскавия автомобил, вероятно мислейки, че вътре се вози някоя рок звезда или петролен магнат. Беше ѝ забавно да наблюдава изумените им физиономии и се чудеше как ли биха реагирали, ако знаеха, че отзад се вози „нескопосницата“ Айвъри Костело.

Не беше сигурна, дали ще намери майка си вкъщи, но ако не беше там, щеше да е във фризьорския салон. Открай време това бяха двете места, където Марлийн се задържаше най-дълго.

Когато минаваха край единствения в града фризьорски салон, Айвъри забеляза, някаква жена да влиза вътре. Въпреки жегата, носеше палто от норки, така че не можеше да има никакви съмнения коя бе тя.

— Спрете тук, ако обичате.

Шофьорът кимна и умело паркира огромната кола до бордюра, привличайки вниманието на всички наоколо. Сърцето на Айвъри биеше двойно по-бързо от обикновено. Все още изпитваше някакъв смътен страх от срещата с Марлийн, но вярваше, че дебелият плик в ръцете ѝ ще промени живота ѝ завинаги. Беше облечена в един от собствените си модели от „Кристалната колекция“ — бледорозов

костюм от фин вълнен плат. В Тексас бе доста горещо за подобни дрехи, но в Ню Йорк това бе най-подходящото, което можеше да избере. Обувките и чантата ѝ бяха купени от един от най-добрите бутици в страната, прическата ѝ бе безупречна, а лицето ѝ — деликатно гримирано.

Възможността да изобличи майка си на публично място, я накара да се усмихне доволно, още повече че собственичката на салона често я бе обвинявала в кражба на различни неща, когато бе малка.

— Какво ще обичате, госпожице? — запита почтително собственичката, тъй като не може да я познае.

Айвъри се огледа и видя Марлийн, седнала пред едно от огледалата, без да изпуска коженото палто от ръцете си.

— Нищо особено — каза тя и се отправи към Марлийн, която пребледняла бе замръзнала на мястото си. — Дойдох да поговоря с майка си.

— Айвъри?!

Без да обръща повече внимание на сащисаната собственичка на салона, тя спря едва когато застана лице в лице с Марлийн.

— Здравей, майко. Хубави норки. Обясни ли на всички, как си се сдобила с палтото?

— К-какво? — заекна Марлийн, очевидно неприятно изненадана от нейното пристигане в Хармъни.

Айвъри извади фотокопията от разписките, върху които бе фалшифицираният ѝ подпис, а също и показанията на продавачките в магазините с точното описание на Марлийн, потвърждаващи, че именно тя е пазарувала с кредитната карта на „Келс-Мередит“, и ѝ ги подаде.

— Какво е това?

Макар и шокирана, Марлийн нямаше намерение да се предаде лесно.

— Достатъчно доказателства, за да влезеш в затвора за фалшифициране на документи.

Айвъри се обърна към клиентите в салона и най-вече към съдържателката, която още не можеше да дойде на себе си.

— Майка ми идва в Ню Йорк да ме навести и докато беше там, си е направила една хубава обиколка по магазините, подправяйки

подписа ми и пазарувайки с фирмената кредитна карта. Шефът ми беше, меко казано, доста разстроен, като видя каква сума липсва.

Марлийн пребледня още повече. Постави ръка на гърлото си и се изкашля.

— Ами и аз заслужавам да имам нещо! Ти ме остави тук, да изнемогвам, и не ми прашаше нито стотинка...

Айвъри извади купчина осребрени чекове и ги постави пред нея.

— Това са чекове, издадени на твое име и осребрени от теб. Сумата надхвърля десет хиляди долара. Ако някой иска да се увери в думите ми, може да дойде и да ги разгледа. Предполагам, че майка ми през цялото време ви е разправяла, как съм я изоставила без пукната пара, но е пропуснала да спомене, че точно това заслужава. Майко, защо не им разкажеш как ме държеше, за да може любовникът ти да ме изнасили? Или как се напиваше и ме биеше, а после казваше, че аз съм ти се нахвърлила? Или пък, как крадеше и приписваше всичко на мен, за да не те осъдят?

Марлийн позеленя и чертите на лицето ѝ се изопнаха.

— Лъже! — изкрещя тя.

— Ако лъжа, защо тогава ще те арестуват за кражба и фалшификации?

— Да ме... а-арестуват?!

— Да, нали знаеш как става. Идват униформени полицаи и те отвеждат в затвора.

— Марлийн каза, че крадеш от нея и от други хора. — Съдържателката на салона най-после бе възвърнала способността си да говори. — Всъщност, ти ми открадна един лак за нокти...

Айвъри показа ноктите си. Бяха безупречно оформени, но без следа от лак.

— И никога ли не ти е минавало през ума, че аз не използвам лак? — попита тя, кимвайки към кървавочервените нокти на Марлийн.

Жената не можа да каже и нищо и Айвъри продължи спокойно, обръщайки се отново към майка си:

— Крадеше тя, а обвиняваше мен, защото е знаела, че никой няма да потърси отговорност от едно дете.

Чуха се приглушени коментари и Марлийн прехапа устни, оставяйки огромно количество червило по зъбите си.

— Айвъри, станало е някакво недоразумение...

— Искам да признаеш на тези хора истината! — В сивите очи на Айвъри горяха гневни искри. — Или няма да кажа нито дума в твоя защита, когато Къри Келс изпрати полиция да те арестуват. Мога да те уверя, че точно това са намеренията му и вече е разговарял с адвокатите си.

Марлийн се огъна. Съзнаваше ясно, че този път е победена.

— Е, добре. Искях да си купя някои хубави неща, но ти си виновна — каза тя студено. — Ако не бях забременяла с теб, щях да имам всичко, което си пожелаеш. Бих могла да се омъжа за свестен човек, а не за тъпия ти баща с мръсните дрехи и разкапаните зъби! Винаги съм те презирала. Показаха те по телевизията и ти надрънка куп лъжи за миналото си.

— Така е — отвърна сухо Айвъри. — Мислех, че хората няма да ме приемат ако знаят, че съм бедна. Сега вече не ме е грижа за тяхното мнение. Аз съм богата и известна, а още не съм постигнала всичко, на което съм способна. Ще имам съпруг, който ме обича и деца. А ти, майко... — Тя се огледа наоколо. — Е, за теб ще остане всичко това.

Марлийн разбра безпогрешно, какво искаше да каже дъщеря ѝ и позеленя от гняв.

— Върви по дяволите! Аз ще разкажа всичко на пресата!

Айвъри невъзмутимо се усмихна.

— Моля.

Сгъна разписките и показанията на продавачките, прибора ги демонстративно в чантата си и добави многозначително:

— Мисля, че ще ти позволят едно телефонно обаждане.

Марлийн се пое дълбоко въздух. Значението на тези думи беше само едно: „Иди при пресата, а аз ще отида в полицията“. Тя се размърда неспокойно на стола.

— В такъв случай, не се надявай някога да се върнеш тук. Не искам да те виждам повече!

— Чувствата ни са взаимни. Трябва да хващам самолет, а в Ню Йорк един човек ме чака.

Айвъри хвърли един последен поглед, изпълнен със съжаление, към жената, която я бе родила.

— Колко различен можеше да е животът ни, ако ти ме беше обичала поне малко!

Марлийн избухна в истеричен смях:

— Коя жена с всичкия си би искала деца?

— О, аз искам! — каза Айвъри, мислейки си за Къри и за синове, които щяха да приличат не него. — Искам деца повече от всичко на света!

Излезе от салона, качи се в лимузината и не се обърна повече назад. Майка ѝ и миналото, от което толкова се страхуваше, оставаха тук в Хармъни, а пред нея беше цял един живот и бъдещето, което доскоро смяташе за безвъзвратно загубено. Марлийн сигурно отново щеше да се опита да диктува условията си, но тя вече не беше сериозна заплаха, а и Айвъри се чувстваше наистина пораснала и нямаше намерение да позволи втори път на страха да ръководи постъпките ѝ.

Къри я очакваше и тя изгаряше от нетърпение, да се прибере и да му разкаже всичко.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Айвъри прекара нощта в прегръдките на Къри, щастлива, че никога вече нямаше да се наложи да се разделят. На сутринта, когато отвори очи, той бе седнал до нея и я гледаше. По лицето му се четеше неизмерима любов, но и без това тя го знаеше — бе го чула десетки пъти през изминалата нощ.

— Помниш ли, че снощи ти дадох това? — попита Къри, посочвайки малката кутийка на тоалетната масичка до леглото.

— Да, но ти ме целуна, преди да я отворя, а после съвсем не ми беше до нея.

Къри се разсмя от удоволствие при вида на руменината, плъзнала по бузите ѝ.

— Отвори я сега.

С треперещи от възбуждане пръсти Айвъри разкъса опаковката и отвори малката кадифена кутийка. Вътре имаше два пръстена — един с диамант от „Тифани“ и семпла златна халка.

— Ако искаш, аз също мога да нося халка — предложи Къри.

— Разбира се, че ще носиш. И то голяма, за да я виждат добре Бел и Габи.

Той я целуна, развеселен от безпочвените ѝ страхове. Айвъри праметна ръка през врата му и го събори на леглото. Притисна раменете му към възглавницата и запита строго:

— Спал ли си с някоя от тях?

Къри се протегна и изръмжа доволно, опиянен от удоволствието да чувства дланите ѝ върху гърдите си.

— Не.

— Сигурен ли си?

Той се усмихна топло.

— Когато не съм с теб ставам импотентен. Не мога да се любя с друга жена. Чувствам го като светотатство.

— Импотентен? За това не съм съгласна, но си отслабнал. Трябва да се храниш повече, иначе ще се разболееш.

— И ти приличаш на измършавяло коте — каза нежно Къри. — Можем да се оженим в сряда.

Айвъри нямаше желание да спори точно по този въпрос и не му отговори. Къри взе диамантения пръстен от кутийката и внимателно го сложи на пръста ѝ, придружавайки „процедурата“ със страстна целувка.

— Кога го купи?

— Два дни след Нова Година.

— Новата Година още не е дошла, рано е дори за Коледа... — Поразена, Айвъри замлъкна за миг. — Миналата Нова Година?!

— Да.

Тя гледаше пред себе си, без да проумява нищо.

— Не си мисли, че вчера съм решил да се оженим. Желая го от първия ден, когато те видях пред църквата. Седях на стъпалата и се молах, а когато вдигнах очи, пред мен стоеше истински ангел.

— О, Къри! — Айвъри целуна нежно клепача на невиждащото му око и се сгуши на гърдите му. — Трябва ли да ходим на работа?

— Не и днес. Ще се обадя да кажа, че сме болни.

— Всички ще разберат.

— Естествено. Не смятам да крия, че ще се женим. Вестниците ще имат доста материал за клюки с нас.

Тези думи я разтревожиха. Тя се повдигна на лакти и се вгледа в лицето му.

— Ами майка ми, ако тя прочете?

— Забрави ли, че имаме достатъчно доказателства, за да я вкараме в затвора?

Айвъри се отпусна отново.

— Извинявай. Когато става дума за нея, се държа като параноичка.

— Разбирам те, но тя може да те заплашва само ако ти ѝ позволиш това. Запомни го.

Айвъри въздъхна и затвори очи. Най-после бе разбрала, какво се намира на другия край на дъгата — щастието да обичаш и да бъдеш обичан.

Сватбата на Къри и Айвъри си остана най-коментираното светско събитие в Ню Йорк в продължение на месеци. Освен Одри, дойдоха Тим и семейството му, присъстваше Ди, както и всички от екипа на „Келс-Мередит“. Разбира се, сватбената рокля бе творение на Айвъри — още един бисер в растящата „Кристална колекция.“ Шаферки бяха шест от манекенките на фирмата, но без Габи. Бяха облечени в бледорозови рокли и големи шапки с периферия. Те носеха кристални кошници за цветята, а в ръцете на Айвъри искреше букет кристални рози, привързани с панделка от бял сатен. Сватбата се превърна в блестящо шоу, на което пресата отдели необходимото внимание, а според думите на Къри, журналистите в църквата надвишаваха броя на гостите.

След церемонията тържеството се прехвърли в хотел „Уолдорф — Астория“. Айвъри държеше здраво съпруга си за ръка, а когато той я погледнеше, ѝ се струваше, че притежава целия свят и всичко в него. Тя обичаше и бе обичана.

Когато се завърнаха в Манхатън, след две прекрасни седмици в Ямайка, „Кристалната колекция“ спечели една от най-престижните награди в модната индустрия и „Келс-Мередит“ застана на върха, наред със световноизвестните европейски модни къщи. Усетът на Айвъри към пазара я бе направил еднакво ценна, както като дизайнер, така и като мениджър, и съвсем скоро тя бе повишена във вицепрезидент на компанията. Тя вече имаше всичко, за което бе мечтала, а на Коледа поднесе на съпруга си най-прекрасния подарък в живота му — новината, че ще бъдат партньори и в едно ново начинание — възпитанието на детето им, което бе вече на път.

ЕПИЛОГ

Пет години по-късно, Айвъри и Къри стояха пред вратата на заседателната зала на борда на директорите с нов проект за разширяване на компанията. В резултат на съвместните им усилия, освен двете прекрасни деца, които бе родила, Айвъри се бе издигнала до директорския пост в модната къща и сега ръководеше цялата работа в този клон на империята „Келс-Мередит“. Тя все още проектираше от време на време, но бизнесът се бе оказал по-вълнуващото занимание, а най-хубавото бе, че използвайки компютъра и факса, можеше да работи вкъщи, без да се откъсва от децата си.

Семейството им бе обект на благородна завист от страна на всичките им познати, а Одри сериозно се замисли, дали да не остави за известно време бизнеса на мира и да си нареди деца. Тя се шегуваше, че са я заразили, но нищо не ѝ доставяше по-голямо удоволствие от това, да си играе с малките си племенници. Междувременно, на път беше трето дете, което, както обяви тържествено Къри, щеше да е дъщеричка. Айвъри не бе много сигурна в това, но той явно търсеше мотивация за новата колекция облекла за малки момиченца, която смяташе да пусне на пазара.

Хванати за ръце, двамата се спряха за момент пред вратата.

— Дали ще успеем? — попита Айвъри.

— Защо не? Не помня, някога да сме губили.

— Тези господа имат доста внушителен вид.

Къри сви устни и я изгледа изпитателно. Макар и бременна, Айвъри беше прекрасна в кремавия си костюм, ушит специално за случая, с кристална пеперуда, избродирана върху джоба.

— Ще се размекнат щом те видят. Винаги става така — успокои я той и я целуна.

— Знаеш ли, май започвам да разбирам.

Веждите му се извиха въпросително.

— Какво има за разбиране?

— Не се прави на божа кравичка — разсмя се Айвъри. — Забелязах, че свикваш борда на директорите за важни събрания, само когато съм видимо бременна. Това е третият път — напомни му тя.

— В такива случаи трябва да се мобилизират всички резерви — защити се Къри и по лицето му се разля щастлива усмивка. — Освен това, новите модели на компанията трябва да се представят пред възможно най-широк потенциални клиенти. Не си ли съгласна?

Айвъри отново се разсмя.

— Да, но...

Вратата на заседателната зала се отвори. Тя хвана здраво ръката му и прошепна:

— Е, нека влезем вътре и да ги убедим, че сме прави.

— Стискай палци.

Беше ѝ нужен само един поглед към мъжественото му лице, за да бъде сигурна, че не разчитат единствено на късмета. Както винаги, той бе уверен, че ще успее. Вървеше до него, а очите ѝ сияеха при спомена за други подобни съвещания и за други победи. Някога Къри бе казал, че не всичко, което блести, е злато и се бе оказал прав. Истинското злато в живота ѝ бе радостта и чудото на споделената любов, която с всеки изминал ден искреше все по-ярко и по-ярко.

Издание:

Сюзън Кайл. Всичко, което блести
ИК „Слово“, Велико Търново, 1995

САЩ. Първо издание

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-374-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.